

BỐI LẠC GIA TÁC TÌNH

Phần 1

Nguồn bản tiếng trung: bi mat hoa vien

Edit : **Nana @ Vficland.com**

Số chương: 9 chương + chương mở đầu

Thể loại : cổ đại, ngược, HE.

Rating : 18+

Văn án :

Ai! Mọi sự đều bắt nguồn từ người thúc thúc đáng giận suốt ngày dòm ngó tài sản nhà nàng,

Vì nóng lòng muốn hạ sinh người thừa kế hương hỏa để thúc ấy từ bỏ tư tưởng ấy đi

Nàng đành phải sử dụng hạ sách “mượn giống” này.

Vì e đối phương không chịu phối hợp, nàng còn chuốc hấn uống mê dược lẫn xuân dược.

Để cho toàn thân cao thấp cơ thể chỉ còn “tiểu huynh đệ” của hấn ngoan ngoãn chịu nghe lời

Ông trời ơi, coi như vận số của nàng không tốt vậy.

Ai mà ngờ trong nhân gian bao nhiêu người, nàng lại vợ phải bối lạc gia cao sang hiển hách chứ.

Thế là người ta cậy thế tùy tiện vu cho nàng một cái tội danh.

Cứ như vậy áp giải nàng vào vương phủ

Ban ngày làm tỳ nữ, quần quật làm mọi việc lớn bé

Buổi tối còn thâm hơn , nàng trở mắt nhìn hần sủng hạnh hết nữ nhân này đến nữ nhân khác

Cõi lòng tan nát, chỉ có thể lặng lẽ nuốt nước mắt vào trong...

* * *

Chương mở đầu

Gió thu ào ào thổi, núi non trùng trùng điệp điệp , hai thân kỵ tuần mã gồm hai gã nam tử đứng trên ngọn núi lồng lộng.

- Bẩm bối lạc gia, qua hết ngọn núi này chính là Trịnh huyện.

Nam tử dáng vóc lực lưỡng , bên hông buộc một chuôi trường kiếm, phóng tầm mắt ra xa, nhìn thấy chân núi giao với huyện với là chỗ đồng bằng trông trải.

- Ủ. Dọc đường đi chúng ta không thấy chuyện gì , rốt cục đã đến nơi.

Nam tử được gọi là bối lạc gia , diện mạo đẹp đẽ , thân ảnh ung dung , đôi mày dài anh tuấn thoáng nheo lại.

- Bối lạc gia , tiếp theo chúng ta làm thế nào ?

- Ta sẽ vào thành trước, người quay lại đón nhóm người đi sau rồi chúng ta sẽ gặp nhau tại đây.

- Bối lạc gia, một mình người đi vào, thuộc hạ chỉ e....

Bị nam tử kia nhìn trừng mắt lại, người to cao lập tức im bặt không dám nhiều lời nữa.

- Người không cần lo lắng cho ta, người mau chóng dẫn đoàn quân mã ấy đến, lần này ta nhất định phải dẹp sạch đám loạn đảng này.

Người nam tử tuần vĩ thể hiện phong thái kiên quyết, đánh tan mọi nghi ngờ về quyết định của hần.

Ta không hy vọng rời xa được vòng tay ấm áp của chàng

Chỉ có thể làm chuồn chuồn lướt nước không cảm xúc

Và âm thầm chịu đựng ...

* * *

Chương thứ nhất

Mùa thu đi dạo ở ngoại thành, gió núi xoáy lộng từng cơn, lá cây từng đợt xào xạc rơi rụng, ở vùng ngoại ô thưa thớt người, một con ngựa nhàn nhã cúi đầu ăn cỏ, bên cạnh có xa phu canh giữ, vì đã qua giờ Ngọ nên buồn ngủ gục gặc đầu, dựa lưng vào kiệu nhẹ đưa giấc chu công.

-Tiểu thư, trời không còn sớm, chúng ta không nên dènh dàng nữa!- Thiếu nữ áo xanh, vẻ mặt còn vương nét trẻ thơ nói.

- Ừ! Bình Nhi, ta còn chưa xong mà, người chờ một chút.- Nói xong, người thiếu nữ dung nhan mỹ miều quỳ xuống đất, vỗ vỗ hai tay, đối mặt một tảng đá cẩm thạch, kính cẩn nói:

- Cha, nếu cha trên trời có linh thiêng, xin phù hộ nữ nhi bình an, mọi chuyện thuận lợi.

- Nguyệt Hà, té bái xong chưa con? Chúng ta phải đi về thôi. Tiếng người thiếu phụ đáng điệu uyển chuyển phụ họa vào.

- Không có gì, cô mẫu, chúng ta có thể về được rồi.

Người thiếu nữ khí chất thanh khiết dịu dàng này tên gọi Hoa Nguyệt Hà, hôm nay là ngày giỗ của phụ thân nàng, cùng nàng đến viếng mộ ngoài trừ nha hoàn còn có cô mẫu đi cùng.

- Cha, con phải về rồi.

Hoa Nguyệt Hà nói xong vẫn mãi quỳ lạy, lưu luyến không muốn rời đi.

- Đại ca, chúng em phải đi về rồi, anh sống khôn thác thiêng phù hộ chúng em. Ai! Điều là người thân bằng quyến thuộc, ai đâu như loại người long lang dạ sói lòng tham không đáy.- Hoa Phù Dung hướng về bia mộ huynh trưởng cất lời than vãn.

- Cô đừng nói nữa, là do cháu vô dụng. Đừng để cha dưới tuổi vàng còn phải lo lắng cho cháu.-

Hoa Nguyệt Hà dàu dàu mặt hoa nói.

Dạo gần đây, cô cháu hai người bị người họ hàng rình rập như hổ đói, gần như hết đường xoay sở. Bọn họ coi thường Hoa Nguyệt Hà còn trẻ dại, vì nàng đã mất tang rồi nên thúc giục nàng nhanh chóng yên bề gia thất, để chiếm đoạt tài sản nhà nàng.

Lạc mắt nhìn cây cỏ chung quanh bia mộ phụ thân, Hoa Nguyệt Hà nước mắt lưng tròng, đã ba năm qua, nàng vẫn chưa thể nhận thức cái chết đột ngột của phụ thân đã thực sự xảy ra.

- Kì lạ thật, Bình Nhi đâu rồi? Sao không thấy con bé ?- Hoa Phù Dung định gọi nha hoàn cùng về, nhưng trong nháy mắt đã không thấy cô bé ấy đâu.

- Ủa không phải nhỏ ấy ở trong này sao ? - Nguyệt Hà cũng ngạc nhiên.

- Á! Tiểu thư !

Tiếng hét thảng thốt từ phía sau hậu viện của huyệt mộ vọng đến.

- Là Bình Nhi. Bình Nhi , người làm sao vậy ?

Phía sau hậu viên của mộ là ranh giới với Trịnh huyện, nhìn ra xa là một khoảng trống trải, đường đi gập ghềnh khúc khuỷu, lệch khỏi quỹ đạo của Trịnh huyện, vì vậy vết chân bị vùi lấp mất.

- Tiểu thư , người lại đây xem này!- Bình Nhi nhìn thấy hai người hoang mang chạy đến, hoảng sợ nói.

Hoa Nguyệt Hà theo hướng Bình Nhi chỉ, thấy một nam tử đang nằm sóng xoài giữa đường.

- Sao lại thế này?- Cả ba đều nhất thời la lên, tâm tư rối loạn.

Sau một lát, Hoa Nguyệt Hà tuy rằng sợ nhưng vẫn một mình tiến đến gần nam tử nhìn như đang ngủ say.

- Để ta đi xem.

- Cẩn thận đó, Nguyệt Hà!

Hoa Phù Dung cùng Bình Nhi hai người đứng chết trân một chỗ, không hện mà gập cùng lo cho an nguy của Hoa Nguyệt Hà .

- Được rồi, không sao đâu!

Se sẽ đến gần nam tử ấy, một bước, hai bước, Hoa Nguyệt Hà khẽ dừng lại, cúi mình hỏi:

- Công tử, công tử, người mau tỉnh lại, vì sao người lại nằm ở đây ?

Nam tử vẫn hai mắt nhắm nghiền, không hề phản ứng.

- Tiểu thư, hắn bị làm sao vậy ?- Bình Nhi hốt hoảng hỏi.

- Không biết, kêu như vậy mà vẫn không dậy. Bình Nhi , người chạy đi gọi A Phúc đến đây.-

Hoa Nguyệt Hà quan sát nam tử đang hôn mê bất tỉnh, quay đầu lại sai bảo Bình Nhi.

- Vâng , tiểu thư.- Bình Nhi nghe lời nàng, vội vàng chạy đi gọi bác xa phu.

- Nguyệt Hà, người định đem người nam tử này về nhà sao ?- Hoa Phù Dung hoài nghi hỏi

- Vâng, thưa cô, cháu sẽ nhờ Văn thúc cứu hắn.

- Như vậy được không ? Chúng ta đâu biết hắn là ai, cứu một nam tử xa lạ...

- Cô mẫu, mặc dù trên người hắn không thấy dấu máu , nhưng chắc chắn đã bị thương, mạng người quan trọng, chúng ta trước mắt đem về hắn cứu trước rồi tính sau đi.

- Thôi được rồi, lòng người khó dò, cứu một người bị bất tỉnh vẫn phải cẩn thận một chút mới tốt, kéo sau này lòng người khó dò, có chuyện gì xảy ra...- Hoa Phù Dung vẫn không ngớt căn dặn.

Một tiếng thét thất thanh truyền đến như cơn gió lạnh ập đến, Nguyệt Hà hét hồn, mặt hoa đỏ bừng như hồ lô nướng trên than nóng.

- Nguyệt Hà, tốt lắm!- Văn Trọng nhìn cái kim châm bạc đôi màu gât gù.

- Văn thúc, có phải hẳn thật sự trúng độc không ? Làm sao bây giờ ? Có thể cứu được không ?- Nguyệt Hà hỏi dồn.

- Ủ, may mắn là cháu đã tìm đến chú, nếu ca này mà gửi đến mấy tay lang băm gần đây thì chỉ mất mạng, bó tay thủ sách thôi.-Văn Trọng đồng dạ tuyên bố.

Văn Trọng trước phản ứng nam nhân này đã tìm ra chẩn đoán cuối cùng, chắc hẳn đã trúng độc.

- Phải vậy không ? Ai là lang băm vậy, ở Mông Cổ đến sao ?- Phù Dung bước vào phòng, mĩa mai nói.

- Bà nói cái gì ?- Mỗi khi nhìn thấy Hoa Phù Dung, Văn Trọng lại một phen phát hỏa.

- Cô mẩu !- Thấy bà thỉnh linh đi vào, Nguyệt Hà kinh ngạc kêu lên.

- Nguyệt Hà, cháu đừng nghe cái tên lang băm Mông Cổ này nói bậy, hẳn mà biết cái gì. Chẳng qua lần trước “chó ngáp phải ruồi” chữa được bệnh của cháu, không ngờ sau đó mặt dày ở hoài không chịu đi.- Phù Dung chanh chua nói.

Hai năm trước, Nguyệt Hà vô ý trượt chân ngã xuống ao, bệnh của nàng là sợ hãi quá độ cộng với nỗi nhớ phụ thân, nên mười phần nguy ngập, tất cả đại phu được vời đến đều lắc đầu bó tay. May mắn Bình Nhi nhất nhất không chịu tiêu thư tức tưởi chết đi như thế, khóc suốt suốt chạy vạy mọi cách tìm thầy chữa trị. Có lẽ trời xanh cũng động lòng, không muốn mái đầu xanh sớm lìa trần, nên Bình Nhi làm bùa vậy lại kéo được Văn Trọng. Nhờ thế Nguyệt Hà lượm lại được cái mạng.

Cũng vì cơ duyên này mà một người phiêu bạt không nhà như Văn Trọng được Nguyệt Hà vô vàn cảm kích, mời tá túc lại Hoa phủ.

- Cái gì? Là ai đến từ Mông Cổ ! Dám nói tôi là đại phu Mông Cổ hả ? Có bản lĩnh thì bà đến trị đi, bà cho là cứu người bằng miệng sao? Hừ, không biết mà cứ rống cho to, ngu ngốc !

- Cái gì ? Ông dám mắng tôi ngu ngốc à ?- Mày liễu Hoa Phù Dung dựng thẳng, thở hển hển, kêu lên.

Thân hình Hoa Phù Dung hướng thẳng, giận trừng trừng, hình thể bà so với ông ta rất chênh lệch. Văn Trọng cường tráng, nhưng trang phục lôi thôi, râu tóc dài tua tủa, toàn thân cao thấp tìm không ra một tia nhã nhặn. So với người phu quân quá cổ của bà quả thật cách biệt một trời một vực, ông ấy tính cách ôn hòa, đối đãi với bà rất ôn nhu một mực chăm sóc, nếu không phải đột nhiên lâm bệnh nặng...bà buồn phiền, liền nổi trận lôi đình .

- Cô mẩu, đừng giận nữa. Văn thúc cũng không phải to tiếng làm gì !- Hoa Nguyệt Hà vội vàng nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Hừ !- Văn Trọng bực mình hừ nhẹ.

Đối với đôi oan gia này luôn đối đầu, thực làm Hoa Nguyệt Hà vào tình thế khó xử, hai người bọn họ cứ chạm mặt là gây, giống như nước với lửa, làm của nhà huyền não không thôi.

- Cô mẩu vào đây có chuyện gì sao ?- Hoa Nguyệt Hà hỏi.

- Phải, bị người kia chọc giận phát hỏa, làm cô xém nữa quên mất. Nguyệt Hà, thúc thúc của cháu, nhị ca của cô đang ngồi ở phòng khách đó.

- Cái gì ? Mau như vậy à ? Hôm nay mới đi bái tế phụ thân, nhị thúc đã đến hỏi việc hôn nhân rồi sao ?

- Đúng vậy! Phiền chết người, lão quậy ở sảnh một hồi, nói cái gì là phải gặp được cháu mới chịu rời đi, haizz...

- Vậy à ? Thôi được rồi, nói chú ấy đợi cháu một lát, cháu lo xong việc trong đây rồi ra tiếp.

- Được rồi ! Cô sẽ ra nói như thế.- Phù Dung liếc nhìn người cháu gái, rồi lặng lẽ đi ra.

Phù Dung rời đi, Nguyệt Hà e dè hỏi :

- Văn thúc, bệnh tình vị công tử này có nặng lắm không ?- Tâm tư của nàng vẫn cứ lo lắng cho người nam tử này.

-Hắn hả ? Không sao đâu, chú sẽ bốc cho hắn một thang thuốc, cháu đưa các thím bên dưới sắc cho hắn uống là được.

- Vâng, cháu sẽ làm như vậy, nhưng sự tình của hắn...

- Không cần lo lắng. Cháu vẫn chưa tin tưởng vào tay nghề y thuật của chú sao? Chú bảo đảm trong vài ngày nữa, sẽ trả lại cho cháu một công tử khỏe mạnh như vâm cho mà xem.

- Văn thúc, chú chỉ hay nói đùa !- Bị Văn Trọng chế nhạo, nàng không khỏi đỏ ửng mặt.

Nàng không nghĩ đến Văn Trọng nhanh chóng nhìn ra sự quan tâm của nàng đối với vị nam nhân nằm trên giường kia, không lẽ trong lúc chộn rộn nàng đã để lộ quá nhiều tâm tình rồi chăng ?

- Yên tâm đi ! Hắn sẽ bình phục thôi, Nguyệt Hà ạ.

Văn Trọng không phải nói phét, ông đã chẩn đoán ra, thuốc nam nhân này bị trúng là mê dược, nhưng không phải thứ bột bình thường, mà là « câu ma tán », ông nhất thời không nghĩ ra cách giải thích tường tận với nàng, nên mới thuận miệng hô là nam tử bị trúng độc.

- Mọi chuyện ở đây trông cậy vào Văn thúc, cháu rời đi trước.- Nguyệt Hà tuy rất quan tâm, nhưng nàng đã bất lực, cuối cùng chỉ có thể nghe theo lời của Văn Trọng.

* * *

Phớt lờ cái nhìn trừng trừng của Hoa Phù Dung, Hoa Tông Ngôn ung dung ngồi trên ghế thái sư, ngắm nhìn chung quanh tòa gia sản gã đã mơ ước từ lâu, Hoa gia đại trạch.

.....
Gã không hiểu đại ca tính toán kiểu gì, chẳng lẽ đại ca không hiểu « nữ nhi bất tài chi đức » con gái không tài mới là hay sao? Tự nhiên cho nó đi học đủ thứ y như nam giới, từ thi thư, đến tính toán, dạy nàng buôn bán, thậm chí cả kết toán sổ sách.

Ba năm trước, đại ca đang khỏe phây phây bất ngờ lăn đùng ra chết. Thế là cái sản nghiệp Hoa gia từ trên trời rơi xuống tay hắn, cho gã một khoản tài sản cả đời ăn không hết, không phải lo nghĩ gì nữa cả. Ai ngờ cái nữ tử này, nhất quyết không buông tha sản nghiệp, đứng ra tự mình quản lý, làm gã thấp thỏm không yên.

Vô luận thế nào, một khi con bé đó đã thỏa mãn lòng tò mò, ngay sau khi mãn đại tang, gã phải đem con bé gả tổng đi, để khỏi đem dài lắm mộng.

Tiếng nói Nguyệt Hà nhẹ nhẹ cất lên, đánh gãy dòng ý nghĩ xấu xa của Hoa Tông Ngôn.

Hoa Tông Ngôn vội khoác lên vẻ mặt đạo mạo che dấu tâm địa tham lam.

- Nguyệt Hà, cuối cùng cháu cũng xuất hiện đấy. Làm con cháu không nên để trưởng bối chờ lâu như thế hử? - Gã khinh khinh nói, lấy cớ khiển trách sự chậm trễ của nàng.

- Nhị ca, nếu vậy trước khi đến anh nên đưa thiệp báo đến trước, để em và Nguyệt Hà còn biết mà rải thăm đồ đứng trước cửa hoan nghênh anh đại giá quan lâm.

Thấy gã cả vú lấp miệng em, Hoa Phù Dung gai mắt quá mĩa mai nói.

- Cái gì, làm thúc thúc mà còn phải gửi thiệp báo danh trước, trưởng bối đến gặp hậu bối mà phải khúm núm vậy à? - Hoa Tông Ngôn đối đáp lại.

- Sao mà bàn được? Nhị ca, trước khi mắng người khác, anh nên xem lại mình, không phải ai cũng rảnh rỗi như anh không có việc gì làm chỉ la cà đủ nơi...

- Cô nói ai đi la cà đây?

- Đúng vậy còn gì, em coi như khách khí rồi đấy, không chửi anh chơi bởi lâu lắm rồi...

- Thúc thúc, cô mẫu, hai người đừng to tiếng nữa, là cháu không đúng, làm hai vị nổi nóng lên. Nguyệt Hà phải can ngăn. Nàng biết tính nhị thúc cổ chấp nóng nảy, muốn dòm ngó gia sản nhà nàng, đã không thể xoay sở được, hôm nay gã lại đến đây càn quấy.

- Hừ, ta không thèm chấp nhặt với đám đàn bà. - Tông Ngôn được nước còn làm tới.

Không cho Phù Dung kịp đáp trả, Nguyệt Hà hỏi:

- Thúc thúc đường xa xôi đến có chuyện gì?

Tông Ngôn như được mở lời, hồ hởi nói:

- Nguyệt Hà à, nếu chú nhớ không lầm hôm hay là ngày mãn tang cha cháu.

- Đúng vậy, thúc thúc, đã 3 năm. - Ngày này 3 năm trước phụ thân nàng đã qua đời.

- Nguyệt Hà à, cháu đã trưởng thành, cha và mẹ cháu ở tuổi này đều đã thành hôn rồi. Cháu cũng nên tìm một mối lương duyên đi. Để ta lo cho cháu, nếu không cha mẹ cháu ở tuổi vàng cũng lo lắng.

Nguyệt Hà mặt đỏ bừng, nàng bất quá không có thời gian nghĩ đến, nay bị gã nhắc đến, giống như lâu nay nàng đẩy chuyện hôn nhân đại sự ra xa không hẹn tới.

- Nhị ca, anh không cần lo lắng, Nguyệt Hà tự đã có tính toán. - Không để Tông Ngôn chặn đầu nói tiếp, Phù Dung khách khí xem vào.

- Cái gì ? Có tính toán gì là sao ? Từ lâu nay việc chung thân đại sự đều cha mẹ định đoạt, cháu nó không còn cha mẹ tất nhiên chú phải lo toan giùm, có gì không phải ?- Tông Ngôn hét lên.

Hoa Nguyệt Hà không lên tiếng , trước sau đều im lặng, mày châu nhú nhẹ, chăm chăm nhìn Hoa Tông Ngôn.

Tông Ngôn nhất thời vẻ mặt hay đổi, tươi cười , nói với Nguyệt Hà :

- Mấy ngày nay, chú khổ công cực khổ, vì hôn sự của cháu bồn tẩu khắp nơi, chính là hy vọng cháu tìm được lang quân như ý.

Bưng bát trà lên hớp một ngụm, Tông Ngôn lôi ra trong lòng một cuốn sổ nhỏ, đặc chí nói :

- Đây là thành quả mấy ngày nay của chú đây. Cháu nhìn qua xem .Triệu công tử nhà Giao huyện, giàu có, chưa lập gia đình. Lý công tử Thôn Lý cũng giàu có nhất nhì chưa có hôn phối, chú nghe nói công tử này....

Nguyệt Hà bất động, để gã thao thao bất tuyệt, « mưa xuân » phun đầy phòng, nói không ngừng.

Chưa đầy một khắc, vẻ mặt bàng quang không để ý của nàng làm Hoa Tông Ngôn tức giận , nói toạc móng heo:

- Nghĩa là mọi người không có ý kiến gì, coi như hôn sự Nguyệt Hà do ta quyết định. Nửa tháng sau, người của Lý gia sẽ qua đón dâu.

- Nhị ca, anh quá đáng rồi ! Coi thường nữ nhân chúng ta sao ?_Thấy gã cứ mặc sức làm càn, Hoa Phù Dung tức giận mắng.

Nguyệt Hà mặt hạnh trưng lên, thấy đến lúc phải nói ra chủ trương quyết định hôn sự của nàng.

- Thừa chú, cha cháu sinh thời đã cho cháu quyền tự quyết định hôn nhân đại sự của mình. - Không chấp nhận sự bài bố của Hoa Tông Ngôn, Nguyệt Hà đưa ra chính kiến của mình.

- Cháu nói cha cháu từng nói như vậy, cháu nghĩ ta tin sao ? Đại ca ngày hôm qua về báo mộng cho ta , ông rất lo cho hôn sự của cháu, nhờ ta giúp đỡ.- Gã cười nhạt, trả miếng lại Hoa Nguyệt Hà.

- Nhị lão gia, lời tiểu thư nói là sự thực.-Từ sảnh chính Bình Nhi nãy giờ im lặng, đột ngột lên tiếng.

- Nha đầu chết tiệt, thân phận người là cái gì ở đây mà dám mở miệng hử ?- Hoa Tông Ngôn ngạo mạn mắng chửi không coi ai ra gì.

- Nhị lão gia, nếu nô tì không nói ra, người sau này nhất định sẽ làm trò cười cho thiên hạ, người muốn thì nghe nô tì nói đây- Bình Nhi không hề tỏ ra yếu thế, to miệng cãi lại.

- Người nói bậy bạ gì đó ?-Hoa Nguyệt Hà đỏ bừng mặt ngăn lại.

Nguyệt Hà thấy hai người bốn mắt nhìn nhau, không biết Bình Nhi muốn làm gì nữa.

- Kỳ thực, tiểu thư nhà mình đã có chồng rồi.- Tiếng Bình Nhi vang lên lạnh lạnh, như phát súng giữa phòng , khiến mọi người đều há hốc kinh ngạc.

- Bình Nhi ! - Nguyệt Hà đỏ bừng mặt kêu lên.

- Cái gì ! Nguyệt Hà , cháu.... - Hoa Tông Ngôn cứng người.
Trong khi mọi người còn đang mắt tròn mắt dẹt, Bình Nhi vẫn tiếp tục rành rọt :

- Đúng vậy, phu quân của tiểu thư nhân dáng tuấn tú, tính tình rất tốt, lại một lòng một dạ với tiểu thư.

- Nha đầu thú vị, người tám phần là nói phét.- Hoa Tông Ngôn chen vào, mắng chửi loạn xạ.

- Bình nhi không hề nói lung tung , điều nó nói là sự thực.- Phù Dung đột nhiên lao vào phụ họa.

Ngoài vẻ mặt đang cố tỏ ra bình tĩnh như không của Hoa Phù Dung, mọi người nhất thời đều há hốc mồm.

Này...Sao lại thế này ? Cố gắng giữ vững tâm tư, Nguyệt Hà hết đảo mắt qua Bình Nhi lại qua cô mẫu, rốt cuộc thì hai người này định làm gì đây, sao cả hai lại hợp lực diễn cái màn này ?

- Tháng trước, cả ba người chúng tôi cùng nhau đến Thanh Liên tự dâng hương, ở đó gặp một nho sinh dự thi tú tài. Nam tử ấy hào hoa phong nhã, văn chương tuyệt phú, tiểu thư vừa gặp đã đem lòng mến mộ. Nô tỳ nhớ lúc ấy nghe tiểu thư nói có thể tự mình quyết định hôn sự nên mọi người cùng cổ vũ và họ đã đính ước với nhau.- Bình Nhi tự mình thao thao lưu loát bịa ra câu chuyện hoàn hảo, làm Hoa Phù Dung chỉ có thể gục gặc đầu, chấp nhận lời nói dối của nàng.

Chuyện tìm chú rể thật sự sẽ từ từ bàn sau, quan trọng bây giờ là ngăn việc bắt buộc của Hoa Tông Ngôn, giờ chỉ có cách « té nước theo mưa » câu chuyện « bịa » của Bình Nhi.

- Loạn rồi, thực sự loạn rồi ! Không có sự đồng ý của trưởng tôn đã tự mình đính ước chung thân, ta cực lực phản đối.- Hoa Tông Ngôn ngăn cơn sóng dữ, thờ phì phò nói.

Gã có quan tâm gì đến chuyện hôn sự an bài gì không cho cam. Cái hấn lo nhất hiện tại là nếu vị hôn phu của Nguyệt Hà biết đâu có tư tưởng giống hấn, sau cưới ở lại Hoa gia không chịu đi, một tay chiếm luôn tài sản của Hoa gia, vậy gã chẳng mất trắng đó sao ?

- Nhị lão gia, ông phản đối cũng vô dụng, không chừng tiểu thư đã hoài thai nhi , sắp có tin mừng rồi.- Bình Nhi thấy đã « leo lên lưng cọp », thôi đã « phịa » thì « tới » luôn cho trọn bộ.

Nguyệt Hà trước mặt không biết có nên mắng Bình Nhi dám vô phép, tự tiện loan đảo phượng. Nhưng nàng nhìn qua Hoa Tông Ngôn đang bưng bưng giận dữ, diên tiết, cố nén tiếng phì cười .

Kỳ thực, nàng nên lớn tiếng mắng tỳ nữ dám uống gan hùm mật gấu sao dám nói xằng nói bậy, nhưng tốt nhất bây giờ phải bẫy cho nhị thúc , vì nàng nhất thời cũng nghĩ không ra cách, đành bắt đắc dĩ để nữ tỳ nói hươu nói vượn.

Hoa Tông Ngôn nhất thời bị ba người liên thủ trêu chọc, cảm thấy yếm thế nên oán giận nói :

- Nếu ta thực sự đã có cháu rể, thì cung nên danh chính ngôn thuận, hấn khi nào thì xong trở về thì diện kiến ta nhé, Nguyệt Hà.

- Vâng- Bị hấn quát mắt căn dặn, Nguyệt Hà tâm hốt hoảng, không biết lên tiếng thế nào.

Hoa Tông Ngôn tuy rằng không có học vấn nghề nghiệp gì , nhưng dù sao cũng là người từng trải, dày dặn kinh nghiệm, kiến thức rộng rãi, chắc chắn không đơn giản nghe lời một phía của các nàng như thế.

- Một tháng sau, ta sẽ dẫn toàn bộ dòng họ đến, gặp người rể mới của Hoa gia. Đến lúc đó, nếu không có bóng người nào, đừng trách thúc đây ở trước mặt mọi người tự tiện quyết định hôn nhân đại sự của cháu đây.- Hoa Tông Ngôn vẻ mặt từ xấu hổ chuyển thành đe dọa, phất tay áo rời đi.

- Làm sao bây giờ tiểu thư ? Bình Nhi đáng chết, tự ý thay tiểu thư chuốc lấy phiền toái rồi.- Vì thay tiểu thư ngăn sự đeo bám của Hoa Tông Ngôn , cô bé đã lớn mật đưa ra một câu chuyện đối gạt như vậy, diễn đâm lao phải theo lao.

- Không can hệ đến ngươi , Bình Nhi- Nguyệt Hà lạnh lùng nói. Tuy Bình Nhi tự động bịa đặt câu chuyện, nhưng hồi nãy nàng cũng không hề phủ nhận câu chuyện ấy nên bây giờ cũng không thể trách phạt được.

- Tiểu thư, chúng ta chỉ cần trong một tháng cũng có thể tìm thấy người gọi là chú rể ấy nha.

- Nói dễ hơn làm đó. Chọn người chứ có phải chọn rau xanh đâu , ngươi cho là trên đường đi có thể tùy tiện vợ được một tú tài sao , Bình Nhi ?- Phù Dung chen vào.

- Phù Dung phu nhân , nhị lão gia chủ yếu chỉ cần xem một người nam nhân mà thôi, hần có cần biết đó có phải là tú tài hay tú sinh gì đâu.

- Này!- Phù Dung nghĩ, cảm thấy Bình Nhi nói vài phần có lý, bà lập tức quay sang hỏi ý tứ Hoa Nguyệt Hà.- Nguyệt Hà, cháu thấy sao ? Rõ ràng bây giờ ta phải đi tìm người. Chúng ta chọn còn hơn để nhị ca ta chọn , cháu thấy thế nào ?

- Cô mẫu, Bình Nhi, không cần tìm nữa, cháu đã tự có quyết định. - Nguyệt Hà sớm đã có chủ kiến, không nghĩ dựa vào người khác nữa.

- Hà ? Hoa Phù Dung ngỡ ngàng.

Phù Dung nhìn chăm chú nhìn gương mặt đượm chất nữ tính mềm mại của người cháu gái, hai người tuy danh nghĩa là cô cháu, nhưng tình như chị em, chuyện vui hay buồn đều có thể kể nhau nghe. Nhưng giờ đây, gương mặt hạnh dài bình tĩnh làm người đối diện không thể dò ra tâm tư Nguyệt Hà thực sự đang dự tính gì.

* * *

Chương thứ hai

Phong cảnh bên ngoài đã bắt đầu mang hơi thở mùa thu, hoa rụng đầy vườn làm bầu không khí thêm hiu quạnh. Từng đợt gió ào ạt thổi, Hoa Nguyệt Hà nghe gió rì rào bên tai, mông lung nhìn xa xa phía sân nhà nơi những đóa hoa lay động, vẽ mặt trầm ngâm.

Nàng thờ dài, mấy ngày nay tâm tư hỗn loạn, phút chốc mặt đang trắng lại thoát đỏ, nhìn nam tử nằm gần kề trong gang tấc, thở dài nóng ruột gan.

- Khụ..., Nguyệt Hà à!- Tiếng Văn Trọng cất lên, quấy rầy suy nghĩ của nàng.

- Văn thúc..

- Nguyệt Hà, có chuyện gì vậy?- Nàng đã cho người vờ ông đến đây.

- Văn thúc, chú ngồi xuống đây. À, cháu muốn hỏi chú về bệnh tình người công tử kia.- Nguyệt Hà điềm nhiên.

- Hắn không việc gì đâu, cháu yên tâm đi.

- Vì sao đến bây giờ anh ta vẫn chưa tỉnh lại? Làm sao biết được anh ta ở đâu, và thông báo cho gia đình anh ta biết nữa chứ.

- Hắn có tỉnh lại một lần, nhưng người còn mờ mịt lắm, sau đó lại mê man đi.

- Vậy làm sao bây giờ, Văn thúc!- Nguyệt Hà lòng đầy lo lắng hỏi.

- Yên tâm đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, người ăn no ngủ đầy giấc tự sẽ thức dậy thôi, haha..- Ông hàm hồ đùa giỡn.

- Văn thúc, nếu là độc, sao có thể khiến người ta mê man lâu như vậy ?

- Cái đó không phải độc, mà là một loại mê dược, người trúng độc sẽ hôn mê như vậy, hôn mê quá sâu có thể chết luôn.

Ông thấy Nguyệt Hà kinh hãi trợn mắt, vội vã giải thích :

- Thứ vị công tử trúng không phải được bình thường, mà là loại độc trên giang hồ ai nghe cũng sợ mất mật, « câu ma tán ».

Dù sao nàng cũng không hiểu chuyện trên giang hồ, cho dù nàng nghe là trường sinh bất lão đi nữa thì cũng chỉ có thể gục gặc đầu.

- Câu ma tán à ?

- Đúng vậy. Đừng nghĩ cái tên này ít người biết mà khinh thường sự lợi hại của nó, thứ được này vô sắc vô vị, ăn vào cũng không biết là bị hạ độc.

- Như vậy thực đáng sợ.

- Không chỉ vậy đâu ! Nếu bất hạnh hít phải thứ bột này, đầu tiên khiến người ta toàn thân mất đi cảm giác, không đầy mười lăm phút sau, sẽ ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự, tùy lượng được bị hạ độc nhiều hay ít mà thời gian mê man dài hay ngắn. Chú nói cháu nghe, giang hồ kì sĩ đều sợ hãi loại bí được này, vì dù khi tỉnh lại có cầm được binh khí, thì hai tay gần như mất toàn bộ sức lực, võ công hầu như tiêu tán hoàn toàn.

- Ôi!- Nguyệt Hà hiểu mù mờ, chỉ có thể nghe Văn Trọng tiếp tục thao thao bất tuyệt.

- Cho nên ra đường đừng nên ăn uống bậy bạ, trúng được này thì toàn thân vô lực chỉ có thể để người khác tự do bày bố thôi đó.

Có thể tự do bày bố sao? Lời nói này làm ánh mắt Nguyệt Hà chột sáng lóe lên tia sáng ranh mãnh , như tỏ được điều gì.

- Văn thúc..loại được này chú có thể bào chế ra không? Có thể đưa cho cháu được không ?

Văn Trọng nhất thời kinh ngạc, không hiểu sao nàng lại hỏi như thế.

Ông chưa hề khai được này mình có thể điều chế được. Hay hỏi nãy lỗ miệng để nàng phát hiện được điều gì chăng ?

Văn Trọng gượng cười hỏi :

- Có thể. Chẳng qua cháu..lấy cái được này làm gì , có thể nói cho chú biết được không ?- Mục đích nàng cần dùng câu ma tán là gì, thật sự khiến ông ngạc nhiên.

Chần chờ một chút, nàng không muốn Văn Trọng nghĩ mình thành loại gái dễ dãi câu dẫn đàn ông...Cuối cùng, sắc mặt hoa đỏ bừng, nàng nhỏ giọng nói:

- Văn thúc, cháu muốn ..mượn giống ...

- Cháu nói cái gì ? Mượn giống ?

Văn thúc trừng mắt nhìn gương mặt kiều nữ tử nhanh chóng đỏ ửng.

- Cháu nghĩ..cháu muốn có một đứa con để kế thừa Hoa gia, lúc đó nhị thúc cháu sẽ không còn lòng vọng tưởng đến gia sản của nhà ta nữa, sẽ phiền toái cháu nữa-Nàng đáp ứng giải thích.

- Vậy thì có liên can gì đến câu ma tán kia ?-Trong lời nói của nàng ông vẫn chưa hiểu lắm.

- Không có mê được, không thể bắt buộc “mượn giống” được , còn những người muốn chuyện đó lại phân nửa là phải cưới xin.

- Như vậy không tốt sao ? Có thể danh chính ngôn thuận có đứa con? Nếu cháu lo lắng không tìm được đức lang quân như ý thì để chú giúp, lập tức đánh tiếng tìm ý trung nhân ngay .

- Không phiền đến chú đâu, Văn thúc, cháu tự đã có cách.- Nàng từ chối khéo léo lời đề nghị của ông.

Nàng không muốn phiền đến Văn thúc, nếu bây giờ nàng mỗi mai tìm người để gả, vậy với hôn sự do nhị thúc an bài có gì khác nhau đâu ?

Nàng dùng đến kế sách này vì muốn xóa đi lòng tham không đáy của nhị thúc, cùng lúc loại bỏ nỗi khổ tâm lo sợ gả phải người chồng mình không yêu thương, và điều tối quan trọng là, nàng sẽ có một đứa con, thừa kế hương hỏa Hoa gia, khỏi bị thân thích dòm ngó tham ngoại, cũng lấp đầy chỗ trống tình cảm của nàng. Nàng sẽ có một mục đích khác để sống.

- Nguyệt Hà, cháu đừng nói với chú là có ý định với vị công tử đang nằm trên giường kia nha.- Văn Trọng nghi ngờ hỏi.

Sao người này lúc thì mơ hồ, đến lúc lại thông minh quá như vậy.

Nàng lặng lẽ gật đầu, không phủ nhận, ngượng ngùng nói :

- Cháu đang nghĩ sẽ mượn giống vị công tử kia. Nếu chú chịu giúp cháu..

- Giúp cháu ! Phải làm sao giúp đây nhi ? Hay chờ vị công tử kia tỉnh lại đã, chúng ta sẽ hỏi hắn có chịu tri ân báo đáp không, bắt đầu đặt quan hệ, nói chuyện tâm tình ..

Giỡn chơi sao! Hắn mà không đáp ứng, Văn Trọng sẽ gõ đầu hắn, làm cho hắn tứ chi bại liệt luôn.

- Văn thúc, không cần như vậy. Cháu chỉ muốn một đứa con từ hắn.- Nàng không muốn n người ta nghĩ mang một ơn cứu mạng rồi phải trả bằng một mối nợ ân tình.

- Chờ !Cháu nghĩ như thế nào mà lại đưa cái ý nghĩ kinh khủng như thế vậy ? Nói chú làm sao đáp ứng cháu ?_Ông làm việc lâu nay theo cách nghĩ bình thường, không biết nàng cư nhiên có bản lĩnh suy nghĩ theo đường hướng quái đản như thế.

- Văn thúc giúp cháu...- Nguyệt Hà nước mắt lưng tròng, đau khổ van nài Văn Trọng.

Nàng không muốn vượt mặt cơ hội này. Bỏ qua lần này, chắc gì đã có lần sau? Và nàng cũng không dối được bản thân mình, nàng thầm nuôi hy vọng có thể hoài thai giọt máu của vị công tử anh tuấn kia.

- Ai! Nhức đầu quá, bảo chú làm sao giúp cháu? Cháu ngay cả người công tử này là ai còn không biết, còn muốn mượn giống của hắn? – Nhìn Nguyệt Hà nước mắt vẫn dài làm Văn Trọng không biết cách nào, nên cũng xuôi xuôi.

- Không sao cả. Cháu không muốn tương lai của cả hai có can hệ gì đến nhau

- Người này... Thực nói làm chú không có biện pháp., muốn thì chú cũng giúp được, nhưng cái chính là..

- Văn thúc, chú nói đi, chỉ cần cháu làm được, cháu sẽ làm mà.

Văn Trọng mím chặt môi. Nguyệt Hà mắt sáng rõ, hau háu nhìn Văn Trọng.

- Chú sẽ cho cháu hai đêm, mặc kệ cháu có đạt thành tâm nguyện hay không, chú cũng sẽ thả nam nhân này đi.

- Vâng, thưa chú.

* * *

Chiếc bàn vuông có ngọn nến sáng lè loi từng đợt khói trắng huyền ảo không khí lâng lâng , đổ bóng trên tường trong ánh tà dương nhập nhoạng.

Hoa Phù Dung vỗ vỗ bàn, làm khay trà rung rung:

- Nguyệt Hà à, lời Văn Trọng nói là sự thật sao ?

Nguyệt Hà không đáp, cúi thấp đầu, mặt hoa trầm ngâm, không dám nhìn thẳng gương mặt bùng bùng giận dữ của Phù Dung:

- Người ...tính kiêu gì vậy ..? Ta và đại ca không hiểu sao lại dạy dỗ người ra như vậy ?- Phù Dung rất tức giận vô luận xỉ vả không tiếc lời, Nguyệt Hà vẫn không thốt ra nửa lời chống đối.

- Cô mẫu tha thứ cho cháu, cháu là nạn bất đắc dĩ...- Nguyệt Hà tủi thân nước mắt rơi lã chã.

- Như thế nào mà nạn bất đắc dĩ chứ ? Ai bắt buộc người ?

- Cháu...

- Người suy nghĩ như thế nào mà lại hồ đồ đưa ra kế hoạch kinh khủng như vậy ?

- Cháu không muốn tùy tiện lập gia đình, nếu nói trong một tháng phải tìm người để lấy, kiêu gì cháu cũng không gả đâu.

- Nếu vậy cũng không đến nỗi tìm một người không rõ lai lịch, rồi còn chuyện ...mượn gi..giống nữa chứ!- Nói đến hai chữ ấy, Phù Dung tỏ ra rất kinh tởm.

- Cháu chỉ muốn có một đứa con từ hắn, hắn là ai đối với cháu không quan trọng. Sau khi mọi chuyện hoàn thành, chúng ta và hắn không còn liên quan.

- Cho nên người tìm Văn Trọng để chuốc được hắn, buộc thân thể hắn phối hợp với người , cho người hoàn thành kế hoạch phải không ?

- Đúng vậy, cô mẫu, cháu sẽ có một đứa con kế thừa hương hỏa Hoa gia, có thể cô mẫu không đồng ý cách làm của cháu, nhưng cháu mặc kệ, mong cô mẫu đừng cản trở.

- Nguyệt Hà, người có biết người đang làm cái gì không ? Lỡ người không mang thai thì sao? Chẳng lẽ người sẽ giam giữ hẳn cả đời ở đây để ..... phối giống à ?

- Không đâu thưa cô mẫu, cháu chỉ “dùng” hẳn vài ngày thôi .Văn thúc nói , không thể sử dụng loại được ấy lâu dài.

- Lỡ không thể mang thai, người chẳng phải vừa mất trinh tiết vừa mang danh thất tiết ?

Nguyệt Hà đỏ bừng mặt gật đầu, cam chịu lời cô mẫu.

- Nguyệt Hà, sao người ngốc đến thế kia chứ? Ta sẽ sai Văn Trọng đuổi người nam nhân kia đi, chúng ta coi như chưa từng phát sinh chuyện gì, còn hôn sự của người tính toán lại.- Nói xong lập tức đứng lên hướng đến phòng Văn Trọng.

- Không được cô mẫu-Nguyệt Hà kinh hoàng nhào ra ngăn cản.

- Sao lại không được. Người là một cô nương thân thể trong sạch, làm sao ta có thể trơ mắt đứng nhìn cháu ta sa chân làm chuyện điên rồ như thế được?

-Cháu sẽ không ...lập gia đình, lỡ giống như cô mẫu...- Câu nói vừa bật ra Nguyệt Hà biết mình lỡ lời , nhanh giải thích- Cô mẫu , cháu không phải có ý đó...

- Người nói đúng. Lấy chồng không phải luôn luôn suôn sẻ. Chẳng may người chồng sớm qua đời, gia đình chồng nhanh chóng trở mặt, đuổi ta về nhà mẹ. Nhưng không phải người phụ nữ nào cũng vào hoàn cảnh giống ta đâu, người chưa từng thử qua , sao đã có cái nhìn bi quan như vậy ?

- Cô mẫu, cháu thực sự không muốn lập gia đình.- Nguyệt Hà biết cô mẫu có lý , chính là nàng rất ngoan cố dù có khuyên bảo thế nào thì ý nàng đã quyết không thay đổi.

- Người quá đại đột , Nguyệt Hà ạ, ta mặc kệ.- Phù Dung khuyên mãi chẳng được , tức tối đến dậm chân bình bình.

Kỳ thực, Phù Dung trong lòng đã tỏ tường rằng. Dù cho trăm ngàn quân tiếp cận cũng khó có thể dao động tâm ý hiện tại của Nguyệt Hà.

Ngay lúc đó khuôn mặt tươi cười của Văn Trọng đi vào, Phù Dung đem cả cơn giận trút hết vào người Văn Trọng, ngung nguẩy đánh ông ấy một cước, chanh chua mắng :

- Tránh ra, chó khôn phải biết tránh đường chủ chứ ?-Rồi hằm hằm rời đi.

- Oái, đau chết nha. Bà ta làm sao vậy ?-Văn Trọng thâm thiết kêu lên. Ông có làm tội ai đâu, tự nhiên bị đánh một cước.

- Chú có bị sao không , Văn thúc?- Nguyệt Hà biết Phù Dung vì tức mình, giận cá chém thớt cảm thấy rất áy náy.

- Không sao , chú bị quen rồi.- Hắn một tay xoa xoa, một bên cười cười.-Người chú đã an bài xong, hẳn đang nằm trên giường cháu đó.

- Vậy à?-Nguyệt Hà có chút ngại ngùng. Hắn đang ở trên giường nàng, như vậy đê mê của nàng sẽ bị vương toàn hương vị của hắn sao ?

- Mà Nguyệt Hà à,.. -Văn Trọng vô tư mạnh bạo xóa tan dòng suy nghĩ của nàng- Chú nói trước cho cháu biết, miễn cho cháu sau này trách chú.Vị công tử ấy, sau hai ngày chăm sóc của ta, mê được trên người đã tan đi vài phần rồi.

- Vậy là anh ta sẽ nhanh chóng tỉnh lại à ?

- Đúng vậy, cho nên hôm nay ta cho hắn thêm ít mê dược, cũng không phải mê dược bình thường, tên thuốc là “bát vị cân ma tán”. “Cân ma tán” nhưng thiếu hai loại dược liệu, thành “bát vị cân ma tán”, haha.

- Thì ra là thế.

- Ta làm vậy cũng có dụng ý, vì nếu lại cho hắn uống “cân ma tán” , thì cả người lại mê man bất tỉnh , ngay đơ cán cuốc , khác gì người chết chứ.

Hắn không thấy vẻ mặt hoảng sợ của Nguyệt Hà, tiếp tục nói:

- Cho hắn uống “bát vị cân ma tán”, ít nhất hắn vẫn tỉnh táo, toàn thân không có sức lực, cháu cùng hắn chuyện đó ..có vẻ dễ dàng hơn.- Nói đến đó, mặt ông cũng đỏ bừng xấu hổ.

Trời đất, ông là cũng một nam nhân , làm sao không biết xấu hổ khi đề cập đến những chuyện khuê phòng với một tiểu cô nương tuyệt trong giá sạch sắp bước vào ngưỡng cửa hôn nhân đây.

Nghe Văn Trọng huyền thuyên một hồi, Nguyệt Hà nghe cái hiểu cái không, nhưng nàng vẫn cứ gục gặc đầu, đáp lại:

- Vâng, cháu hiểu.

Rốt cuộc hiểu được điều gì, nàng cũng không nói. Ít nhất nàng nhận thức rằng, đêm nay gần như đêm động phòng hoa chúc của nàng, nàng chính là tân nương tử gả đi, chỉ thiếu không có nghi lễ bái đường thôi.

Ai ! Rồi nàng sẽ cô đơn tịch liêu nửa đời còn lại, khó có cơ hội mặc mũ phượng quàng khăn.

Đêm nay sẽ thành giấc mộng xuân kỷ niệm, thành đêm huyền diệu để nàng ôm ấp và hoài vọng trong cuộc đời sau này. Và nàng sẽ có một đứa con, đúng vậy, đó mới là điều quan trọng nhất.

- Nguyệt Hà, một khắc xuân tiêu đáng giá nghìn vàng, cháu đừng nên chần chờ nữa.- Văn Trọng lên tiếng.

- Vâng, thưa chú.

* * *

Tựa như từ những lớp nước sâu không đáy mịt mù trôi lên bề mặt, Tuyên Dịch từ từ tỉnh lại , cả người kiệt sức mệt mỏi không chịu nổi.

Ánh trăng nhàn nhạt rọi qua khung cửa sổ , hắc cổ nương mảy dùm đôi mắt còn mờ mờ quét khắp bốn phía. Dưới ánh trăng mờ ảo trong trẻo, hắc nhận ra đây là khuê phòng của nữ nhân, ngoại trừ tấm màn có bức tranh họa sắc hoa cỏ lệ bình, căn phòng khá đơn giản, thể hiện chủ nhân là con người giản dị và thanh lịch.

Mùi hương của thiếu nữ còn vương lại trên giường len nhẹ vào mũi, làm hắc tỉnh táo hơn, nhớ lại chuyện gặp phải trên đường.

Sau khi chia tay tùy tùng Nguyên Hạo, hắc một mình đi vào Trịnh huyện , đường nhỏ lại khúc khuỷu, hắc rơi vào ổ mai phục của phản tặc.Bọn họ tám phần là nảy lòng tham cướp của giữa đường. Hắc phải trở thân công, tả xung hữu đột , đánh bọn chúng phải hết vía. Ngay lúc ngũ trảo hắc chuẩn bị chộp lấy và bức cung ra tên đầu sổ của bọn chúng thì bất thành linh một tay tập kích từ phía sau, và rải lên người hắc một lượng lớn bột phấn trắng

Bất ngờ hít vào không ít bột phấn, hắc biết mình đã sập bẫy, lập tức buông tay nam tử đó ra, nhảy thẳng lên tuần mã và hóa tốc thoát khỏi hang ổ phản tặc, hắc chạy một mạch xuống chân núi. Hắc biết mình đã trúng độc, toàn thân bỗng nhiên cứng nhắc, cả người lão đảo ngã khỏi ngựa, rồi sau đó hoàn toàn không biết gì nữa.

Còn hiện giờ hắc đang nằm ở đâu đây? Có người cứu hắc sao? Bọn họ là ai? Bất luận là ai, hắc tính sẽ âm thầm lặng lẽ rời khỏi nơi này, rồi mọi chuyện tính sau.

- Công tử, cuối cùng người đã tỉnh.- Giọng nữ nhi thanh tao nhẹ nhàng vang lên.

Nguyệt Hà ở trong phòng đã lâu, không dám phát tiếng động gì, lặng lẽ chờ hắc tỉnh táo hoàn toàn.

Tuyên Dịch ngờ ngàng, tuần mã mở sáng nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt này giờ khuất trong bóng tối.

Đáng chết thực, hắc đã tỉnh lại lâu như vậy, sao không nhận ra có người trong phòng.

- Công tử, người có thể nói chuyện được không ?- Nguyệt Hà e dè hỏi.

Bị con người đen sáng quắc của hắn nhìn trùng trùng, hai má nàng từ từ tụ lại đỏ ửng như trái đào chín.

- Thực vậy sao? Vậy khi nào mới có thể đi lại?

- Ta không biết, chắc phải mấy ngày nữa.

- Phải không ? Người không dỗi gạt ta đó chứ ?

- Đúng vậy, công tử, ta không dỗi gạt người đâu.

- Ủ, vậy ta mệt rồi , thôi người lui xuống đi.

Hắn ngao mạn sai bảo nàng lui ra.

Hắn nhận ra nàng không có đáp án hắn đang cần, nên tự xoay đầu thể hiện ý không nói chuyện với nàng nữa. Hắn muốn tập trung suy nghĩ cách nên làm gì tiếp theo đây, trời sinh tính hắn đa nghi không thể vô tâm nằm đây dưỡng bệnh được.

- Công tử, ta..- Nguyệt Hà lại lên tiếng, đánh gãy ý nghĩ của hắn.

- Sao người còn chưa đi ? Còn chuyện gì nữa ?- Toàn thân hắn không thể động đậy , người lo lắng không yên, giờ hắn không có hứng thú truy hỏi lai lịch nữ tử này.

Lòng của nàng dường như đã cạn, lại bị hắn quát tháo, vốn gom góp lại gần như bay hết.

- Ta muốn hỏi ...công tử có thể từ chối chưa ?

- Liên quan gì đến người ?

- À không ! Ta nghĩ có thể đem tin công tử báo về cho người nhà, để gia đình công tử không phải lo lắng nữa- Kỳ thực, Nguyệt Hà rất hồi hộp mong nghe hắn nói bản thân chưa lập gia đình.

- Không cần, không cần người nhọc công lo lắng- Hắn không muốn tiết lộ danh tính với nàng, hắn quyết định chờ bản thân bình phục sẽ tự đi tìm Nguyên Hạo.

- Công tử!-Thấy hắn lạnh lùng cự tuyệt, lòng Nguyệt Hà dấy lên nỗi lo lắng.

Theo cách nói chuyện của hắn, thần thái toát ra khí chất tôn quý, Nguyệt Hà nhận ra hắn không phải người cư ngụ ở thị trấn Giang Nam bé nhỏ này, mà là một nhân vật quyền quý nào đó đi ngang nơi đây. Như vậy chẳng lẽ hắn là một vương tôn đại thần nào đó không ? Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên biến sắc mặt.

Mạo phạm một quan viên đại thần triều đình là chính mình rước vào tai họa sát thân, chui đầu vào một mớ rắc rối không lối thoát. Nàng có nên hay không từ bỏ kế hoạch này, sớm hủy đi chủ ý ban đầu ?

Không , cho dù hắn là ai, nàng cũng không từ bỏ nguyên ước đó.

Nàng cắn răng mặc kệ khuôn mặt đỏ bừng, nhanh chóng cởi bỏ, trút hết xiêm y, cứ như là vứt bỏ những phiền toái ràng buộc của con người .

Tuyên Dịch mắt đã hướng sang phía bên kia vách tường, không để ý sự tồn tại của nàng, đến khi hắn nghe tiếng sột roạt cởi bỏ quần áo, xoay người lại thấy trên người nàng chỉ còn đơn độc một cái yếm đỏ.

- Người định làm gì ?-Tuyên Dịch nhìn sang nàng, trước hành động bất ngờ lớn gan của nàng, tức giận pha lẫn kinh ngạc.Hắn lớn tiếng quát

- Cút ra ngoài mau cho ta !

Nguyệt Hà như không để ý âm thanh sắc bén của hắn, từ từ đi đến cạnh giường, quan sát ánh mắt của hắn.

- Công tử,...đắc tội.

Tuyên Dịch không thể tin được nữ nhân không biết thẹn là gì trước mắt hắn, nhìn ánh mắt tức giận của hắn mà cứ xông lên như vậy.

Hắn trời sinh phong thái tuần dật, văn võ song toàn, cộng thêm thân phận cáo quý hơn người nên lâu nay phong hoa tuyết nguyệt ở đâu thắng đó, không gì cản được, nữ nhân ngưỡng mộ hắn nhiều không đếm hết. Hành động tùy tiện vô vấp ái mộ thì nhiều đến hắn không thèm quan tâm. Nhưng khi nữ tử không đúng mực, hắn nhìn trừng trừng xua đuổi đều sợ mất mặt, như gặp hung thần, không dám hành động tùy tiện nữa.

Không ai giống như nàng, nữ tử này không biết xấu hổ là gì, không biết sống chết, không để ý đến hắn đang rất cau có bức tức, cứ mặc nhiên muốn làm gì thì làm.

- Đáng chết !

Tuyên Dịch tức tối mắng, nhưng ngay cả nhắc tay xua đuổi hay lấy uy với nàng cũng không được.

Thực ra hắn đã hít vào bao nhiêu mê dược ? Vì sao đã hai ngày mà toàn thân còn một mồi đến thế này? Cơ thể còn mềm liệt như thế trong bao lâu nữa ?

Cuộc đời hắn chưa bao giờ nhục nhã như thế .

Thực ra không chỉ hắn tức giận lúng túng.Tình huống Nguyệt Hà cũng không hơn gì.Lần đầu tiên thoát ý trước mặt nam tử, lại là một nam nhân xa lạ, đang lớn tiếng xua đuổi mình, và nhất là nàng giờ đây nhận ra mình cũng không biết phải làm thế nào cả.

- Ta...

Nguyệt Hà lúng túng nói không ra tiếng,tay che trước ngực, trước mắt không biết phải làm gì.Về chuyện này, nàng rất mù mờ, cứ như người lính lâm trận mà cơ hội mai gươm cũng không có.

- Sao ? Cứ ngồi ngó nhau vậy hả ? Người cứ ngồi đồng khóa thân như vậy hết đêm đi !

Tuyên Dịch nhanh chóng nhìn ra sự bối rối của nàng, thấy chân tay nàng cóng róng, độc ác châm chọc.Mặc kệ nữ tử này có phải cấu kết cùng phản tặc hay không, nhưng hành động xúc phạm không an phận của nàng khiến hắn rất tức giận.

- Ta...

- Sao ? Muốn ta chỉ dẫn ngươi sao ? Người xứng đáng sao ? Hahaha...

Hắn cười đến càn rỡ.

Tiếng cười Tuyên Dịch càng phóng túng, vẻ mặt Nguyệt Hà càng túng quẫn. Đột nhiên nàng nhặt hết quần áo rơi trên mặt đất nhanh chóng phủ lên người và cuống cuống chạy thoát khỏi phòng, bỏ lại sau lưng tiếng cười chế nhạo của Tuyên Dịch.

Tuyên Dịch nhất thời dừng cười, đôi mắt sáng khẽ nheo lại, trước hành động bỏ chạy của nàng, cảm thấy hơi bất ngờ.

Ánh trăng trong phòng nhập nhoạng, nhưng hình dáng người nữ nhân đã khắc sâu trong tâm trí hắn. Tuy rằng trên người nàng còn chiếc yếm đỏ hồ hững che phủ, nhưng đôi nhũ hoa tròn trĩnh đã lấp ló đằng sau khiến đôi tay hắn ngứa ngáy không yên, vòng eo nhỏ nhắn như tha thiết chờ hắn nắm lấy, nàng nhỏ bé yêu kiều, cặp đùi trường túc thuôn dài trắng như ngọc, có thể vừa vận ôm sát thắt lưng hắn trong cơn mê cuồng lên đỉnh vu sơn và còn u huyết ẩn hiện bên dưới làn cỏ xanh um nữa...Đáng chết ! Thân thể trướng mê được của hắn căn bản không thể nhúc nhích, nhưng hình bóng nàng vẫn cứ mơ màng trôi nổi, báo hại tiểu huynh đệ chết tiệt không chịu nổi, tự động dựng đứng lên...

Xem ra hắn không thể xem thường mỹ lực của nữ tử này.

Nàng đối với hắn còn nhiều băn khoăn và bí mật chưa tỏ, cứ như việc giấu kín dung nhan không cho hắn biết. Nhưng hắn có thể phát giác được vì sao nàng cứ giữ hắn ở lại đây hoài không thả ra sau.

Hay nàng là vây cánh của loạn tặc trong vùng ? Nếu vậy, thì thật tiếc cho tấm thân mỹ miều xinh đẹp ấy, bởi vì tâm hắn đã định sẽ không tha thứ cho bất kì loạn đảng nào nguy hại cho sự yên bình của Đại Thanh.

* * *

Chương thứ ba

Đêm lạnh lẽo ẩm thấp, trong hiên phòng khách sạn Duyệt Lai nổi tiếng, hai nam nhân vẻ mặt nghiêm trọng trang phục đen tuyền cầm đuốc trò chuyện. Một gã gương mặt khôi ngô như rồng mây hỏi :

- Nguyên Hạo, đã hai ngày rồi, chúng ta vẫn chưa tìm được bồi lạc gia, hay là người đã nhớ nhầm nơi chốn hẹn với người rồi ?

- Nhiều chuyện, làm sao ta nhớ nhầm địa điểm bồi lạc căn dặn chứ ?

Một ngày tìm kiếm vô vọng khiến Nguyên Hạo mỗi mệt càng thêm bất mãn với lời phỏng đoán bậy bạ của thuộc hạ.

Nguyên Hạo và Tuyên Dịch sau khi chia tay, hấn dắt đại binh vào vùng ngoại ô Trịnh Huyện. Vì không muốn đánh rấn động cỏ, làm cho phản tặc biết động mà chạy trốn mất chỉ có Nguyên Hạo và Đa Lạt cùng quan sai đứng chờ Tuyên Dịch ở cửa thành. Nhưng cả nhóm đã chờ đợi rất lâu mà không thấy hấn xuất hiện, đợi khi bọn hấn phát hiện ra điều bất thường đã tiêu mất mấy canh giờ.

Nhóm người do phụng chỉ Hoàng Thượng xuống Giang Nam truy bắt phản tặc. Họ ngàn dặm xa xôi từ kinh thành xuống Giang Nam đuổi tới Trịnh huyện nhỏ bé này, đã bày sẵn trận thiên la địa võng định bủa vây một mẻ bắt trọn.

Nhưng hiện giờ, nhiệm vụ Hoàng Thượng giao phó còn chưa đạt, chủ tử thì mất liên lạc, Nguyên Hạo phiền toái không kể hết, đứng ngồi trên đồng lửa.

- Bẩm...

Ngoài phòng có tiếng bẩm báo :

- Vào đi.

Nam tử mặc quân phục quan binh tiến vào, Nguyên Hạo hấp tấp hỏi :

- Chuyện gì ?

- Thám tử truyền báo, có người ở huyện trên đường nhìn thấy ngựa của bồi lạc gia.

- Thật vậy chẳng ? Tốt lắm, người xuống trước, chúng ta sẽ đi xem.- Nguyên Hạo chợt quay sang nói với Đạt La- Giờ chúng ta đi xem, rốt cuộc bồi lạc gia đã xảy ra chuyện gì.

Nếu thám tử tìm thấy ngựa của bồi lạc gia, vậy người ở đâu ? Tùy tùng Nguyên Hạo đi theo Tuyên Dịch nhiều năm không khỏi lo lắng trầm ngâm.

* * *

Trong khuê phòng Hoa Nguyệt Hà yên lặng tĩnh mịch, nàng cúi người nhìn đôi mắt nam tử đang nhắm nghiền khẽ lay gọi.

- Công tử, công tử à, người mau tỉnh lại đi!

Tiếng nói Nguyệt Hà như viên châu cạ trên mặt bàn ngọc đá vang bên tai Tuyên Dịch.

- Hà ? Lại là người !

Đôi tuần mâu Tuyên Dịch mở to đen trắng rõ ràng, nhìn thẳng Nguyệt Hà :

- Các người hạ mê dược ta lần nữa à ?

Đêm qua, sau giấc ngủ say hấn đã thấy thân người nhẹ bồng, hai chân cũng nhẹ nhàng. Nay tỉnh lại cả người lại vô lực, không nghĩ ngờ gì nữa, là bọn họ lại qua mặt hấn kê đơn , làm cho hấn toàn thân không động đậy chi sơ được.

- Sáng nay nam tử chuốc canh cho ta là ai ? Chắc chắn các người đã bỏ dược vào canh ? Các người rắp tâm làm gì ta ?- Hấn thật sơ suất quá, nhiều lần để cho họ thực hiện gian kế.Nhưng trong tình huống hiện tại rơi vào tay họ, hấn có thể làm gì đây ?

Tuyên Dịch tuy rằng yếu ớt nằm trên giường nhưng ngữ khí của hắn vẫn sang sảng vang lên, từng lời nói đánh vào người Nguyệt Hà vô phương chống đỡ.

- Ta...

Nguyệt Hà mặt hoa tái nhợt, tâm tình rối loạn, nhìn đôi mày sắc sảo của Tuyên Dịch.

- Bên trong tấm áo da cừu này ngươi hoàn toàn trần trụi phải không ?- Tuyên Dịch sắc bén nhìn ra.

- Vâng.

Nguyệt Hà kinh ngạc một chút, rồi ngượng ngùng gật đầu.

Bị đôi mắt cú vọ của hắn nhìn chăm chăm, nàng thẹn muốn chúi đầu xuống đất, đầu càng cúi gằm mặt.

Hắn đã không nhìn nhầm, nàng ta tối nay ráp tâm lập sẵn kế hoạch , đã trút hết quần áo...

Đêm qua, nàng còn chưa kịp làm gì, đã bị hắn cười cợt chế nhạo, hoang mang không biết làm sao, phải bỏ chạy đi. Nàng hiểu được, vì chưa có kiến thức về nam nữ hoan ái nên sáng nay nàng cấp bách hỏi người khác có kinh nghiệm giúp đỡ. Bá mẫu chỉ khuyên nàng nên rút lui, trước sau phản đối việc làm này của nàng, nên không hề giúp câu nào. Nàng đành phải đỏ mặt đi hỏi Văn Trọng.

Văn Trọng hiểu khó khăn của nàng, chợt nhớ cuốn phụng sách còn giữ hồi niên thiếu, trong đó có vài bức họa xuân cung đồ, nguyên lai bảo nàng cứ y theo thế mà bắt chước

Cuốn sách nhỏ, bên trong họa hình nam nữ trần trụi mây mưa, cuồng loạn lục diễm, nàng càng xem mặt càng đỏ bừng. Nàng cùng vị công tử đó sẽ phải làm những động tác phóng đãng, liêu nhân như thế ư...

- Giờ ta có thể cho ngươi cái gì đây ? Ngươi không thấy ta toàn thân vô lực, xụi lơ nằm ngay đơ cán cuốc rồi đây sao ?

Tuyên Dịch đột nhiên lên tiếng, tràn ngập ác ý.

Nhìn dáng người nàng cũng xinh đẹp , hắn đã có chút nôn nóng , nghĩ đến ngắm toàn thân nàng trần trụi phơi bày, dục hỏa bốc lên ngàn ngút, hận bản thân suy yếu vô lực không thể hưởng thụ thân thể yêu kiều này. Nhưng lòng kiêu hãnh bị tổn thương nên hắn ngang tàng từ chối, muốn nàng biết khó mà lui.

- Công tử, mặc kệ người nghĩ ra sao, chúng tôi không phải kẻ địch của ngài.

Nguyệt Hà biết hắn nghi ngờ mình là địch nhân, không muốn hắn ôm lòng hận thù không đáng có.

- Thật vậy sao ? Vì sao ngươi còn che mặt, không để ta thấy gương mặt thật của ngươi ? Vì sao còn tiếp tục hạ mê dược ta ? Còn nữa, rõ ràng ngươi đang muốn dụ tình ta ?

- Ta có nỗi khổ riêng, công tử, mặc dù có chuyện cần người giúp , nhưng có nhiều việc ta không thể giải thích rõ ràng hết được- Nguyệt Hà đau xót nói.

Đôi người dài nhỏ Tuyên Dịch lãnh khốc nhìn Nguyệt Hà :

- Người cần ta giúp à, là việc gì ?- Chẳng lẽ nàng đã biết thân phận thật của hắn ? Không thể nào ! Hắn chưa từng tiếp xúc quan lại địa phương, lần này tự tin có người của chính mình đủ đẹp tan phân tặc, cho nên hắn chưa hề xuất đầu lộ diện lần nào nên thân phận thật sự của hắn không thể bị tiết lộ.

- Không, công tử, người đừng hỏi!- Nguyệt Hà vội lắc đầu, ngăn hắn tiếp tục đặt câu hỏi, rồi tiến đến gần giường.- Công tử, thứ lỗi cho ta đắc tội.

Lời vừa nói xong, nàng liền dùng lực xốc hết mền che phủ người hắn ra. Động tác nàng mau lẹ, làm Tuyên Dịch bất ngờ trợn mắt há hốc.

Đáng chết thực ! Ngày hôm qua chỉ có mình nàng thoát y nay đến lượt hắn luôn sao, chần dười người hắn lại mỏng tang, nhìn xuyên thấu trang y.

Thực ra trước hành động bạo gan của mình Nguyệt Hà cũng đỏ bừng mặt. Thân thể hắn cao lớn vạm vỡ, không vì tình trạng suy yếu hiện tại mà mất nét tinh anh rắn chắc, vì khí huyết sôi trào nên nam long cũng bị kích thích ngao nghễ vờn trăng.

Nhìn thân hình tràn đầy tinh lực của hắn, Nguyệt Hà không khỏi mừng rỡ, thực chất nàng cũng mù mờ không biết chắc mình có thể thức tỉnh bộ phận của hắn không, nhưng ngay lúc mở màn đã thấy « tiểu huynh đệ » ngóc cao đầu vững chãi , nàng không cần nhọc công trêu chọc nó rồi.

- Đáng chết ! Người có biết mình đang làm cái gì không ?

Tuyên Dịch không phải là người yếu ớt nhưng sự tình này nằm ngoài kiểm soát của hắn. Gương mặt nàng tròn méo thể nào hắn chưa biết, ngay cả xiêm y trên người nàng còn chưa cởi bỏ, hắn lại giống như nam tử khát tình, nóng như lửa thiêu đòi mạng, nhiệt huyết đã bùng sôi khắp châu thân.

Nhìn bộ dáng hỗn hển của hắn, Nguyệt Hà đột nhiên nhận ra cục diện hiện tại, người bị động là hắn, đang vô phương tự vệ ở dưới tay mặc tình nàng ban bố. Nàng nhếch môi cười , khẽ nói :

- Ai ! Ta đương nhiên phải biết mình làm gì chứ, công tử.

Kỳ thực nàng đã dấn thân vào cái kế hoạch này rồi, không còn đường quay đầu lại, tình huống bây giờ không còn cần phải giữ những qui tắc lễ nghi nam nữ thông thường làm gì nữa. Cái nàng cần là dụ hoặc hắn.

- Công tử...người không cần ta sao ?- Nguyệt Hà xấu hổ ní non hỏi, tay khẽ kéo tà áo lông cừu trật xuống khỏi người.

Quả nhiên, thân thể hoàn hảo của nàng hiện ra dưới ánh sáng đèn lung linh mờ ảo, đẹp như hắn nhớ. Đôi nhũ hoa mềm mại căng tròn vì thân thể run rẩy nên khẽ lay động, làm cho hắn như kẻ khát lâu này trên sa mạc tìm thấy nguồn suối ngọt, nước bọt trong miệng đột ngột tuôn trào không dứt, thêm khát hưởng thụ nhũ tiêm đầy đặn ngon lành ấy. Đùi ngọc mảnh mai khép chặt giấu kín u huyết kích thích khát vọng tìm kiếm của nam nhân đến tận cùng.

Phía sau tấm mạng che, mặt hoa Nguyệt Hà nóng rẫy, trước ánh mắt như hổ đói nhìn chăm chăm vào thân thể yêu kiều của nàng, mắt hấn như có lửa, đốt cháy từng tắc thịt da.

- Đáng chết, đáng chết !- Tuyên Dịch đột nhiên rít lên tựa đã thú sập bẫy.

Hắn suýt nữa quên mất bản thân đang bị người lạ quản chế bắt giữ, cũng không nhớ đến yêu nữ này đang dùng sắc dụ hắn , đốt cơn dục tình của hắn dễ như trở bàn tay. Nàng rút cuộc có bí mật gì mà không thể cho ai biết đây, và vì sao nàng lại chọn hắn chứ ?

Đáng chết, hắn chưa bao giờ rơi vào tình huống hỗn loạn như thế này.

- Công tử...

- Chết tiệt, gọi ta Tuyên Dịch, đừng lái nhải công tử công tử gì hết !- Đã lâm vào tuyệt cảnh, Tuyên Dịch tức giận quát lên.

- Tuyên Dịch...Tuyên Dịch ...- Như một tiểu hài tử nắm lấy một món đồ chơi mới yêu thích không buông tay, Nguyệt Hà lặp đi lặp lại tên hắn nhiều lần không chán.

- Đủ rồi, đừng kêu nữa !- Nàng cố tình hay vô ý không biết cách gọi như xuân yển nỉ non ấy liên tiếp kích tình dục hỏa hắn sao ?

- Người không cho ta gọi là Tuyên Dịch, như vậy cứ gọi công tử không tốt hơn nha ? -Nguyệt Hà bị hắn lấn át lại không hề kiêng kị, gương mặt xinh đẹp lại nở nụ cười ma mị . Đây là bản năng của nữ nhân để dụ hoặc người đàn ông của đời mình. Phụ nữ luôn sở hữu điều đó, Nguyệt Hà lâu nay như bông hoa khép nụ, trước sự tiếp xúc với Tuyên Dịch bắt đầu bung cánh nở rộ, tỏa dạ hương .

- Tùy ngươi.- Toàn thân Tuyên Dịch rất khó chịu, không hề nghĩ tới chuyện này.

- Công tử, vậy giờ ta phải làm gì cho vừa lòng người đây ?- Nguyệt Hà duyên dáng hỏi.

- Cái gì ?- Tuyên Dịch trợn to mắt, không thể tin nổi nàng lại đặt câu hỏi bộc tuệch như thế với hắn, sự tự chủ của hắn đã như miếng bơ tan trên tuyết.

- Nữ nhân chết tiệt. Ngươi cho là ta không biết ngươi đang đưa ta vào trò xiếc của ngươi sao ?- Tuyên Dịch chua chát hỏi.

Nguyệt Hà không nói, nhìn chăm chăm đôi tuần mâu sáng lóe lạnh lẽo của Tuyên Dịch.

- Ngươi làm bao nhiêu chuyện cũng chính là muốn cùng ta làm chuyện nam nữ giao hoan chứ gì ?

- Công tử, người nói đúng.- Ánh mắt Nguyệt Hà thẳng thắn không né tránh luồng mắt bức người của hắn.

- Cút ngay cho ta ! Đi tìm nam nhân khác mà đú đờn !

Bị hắn xua đuổi như vậy, nàng không tỏ ra xấu hổ lại còn bình thản như không, làm lòng hắn hận càng thêm sâu.

- Ta có nỗi khổ riêng, người thứ lỗi cho ta.

Giọng Nguyệt Hà nhẹ nhàng , nhưng thể hiện ý chí kiên định không đổi.

Nếu cứ nói chuyện đầu khẩu qua lại cũng không phải là cách. Đêm dài lắm mộng, không thể tùy phí thời gian nữa. Nguyệt Hà khẽ thở dài. Càng trao đổi nhiều thì mối dây liên kết càng nồng đậm. Tình cảm này tốt nhất cứ chôn sâu như băng trong tuyết, không nên để nó nảy mầm, rồi sau này chỉ là nỗi nhớ tương tư vô ích mà thôi.

Đã hai ngày qua, ánh mắt Tuyên Dịch vẫn tràn đầy căm giận và tức tối, nhưng trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi nàng đã thấy chúng ngời lên tia sáng đục vọng.

Đôi mắt sáng của Tuyên Dịch dán chặt đôi nhũ hoa khẽ run của nàng, chúng như biết được chú ý, dựng thẳng lên mê người, làm cho hắn không thể tự chủ nuốt vội nước bọt.

Nguyệt Hà khẽ vươn bàn tay trắng nõn như ngọc, vuốt nhẹ lồng ngực rắn chắc vạm vỡ của hắn. Giống như cánh bướm lướt trên mặt nước, nàng hôn từng tấc da thịt hắn, khẽ khàng như vô cảm xúc vừa lại khởi động những khát vọng đục niêm ào ạt đối phương.

Xuân cung đồ sống động ấy nàng đã khắc sâu trong lòng. Nàng tinh tế mút phần từng phân vuông da thịt trên người hắn, búng lưỡi trên vú hắn, như cậu học trò lần đầu nhập môn, toàn tâm toàn ý dồn sức vào công việc.

Hơi thở nàng cách làn vải sa mỏng manh, nhẹ rung trước khi chạm vào đôi vú bé tẹo của hắn. Cảm giác tê dại tràn khắp châu thân, mạnh mẽ hơn tất cả những lần giao hoan khác, chính là toàn thân không thể động đậy, làm hắn không thể ứng phó gì được, chỉ có thể nằm yên để nàng muốn làm gì thì làm.

- A. Quá tuyệt vời.- Tuyên Dịch không nén được trước những màn trêu chọc của nàng, sung sướng rên rỉ.

- Công tử !- Nguyệt Hà vui sướng ngẩng đầu lên.

Lời tán thưởng của hắn như tiếp thêm dũng khí, nàng kim lòng không đợi nhanh chóng ngời lên người hắn.

Hai người cuộn mình trên nhau, không thể phân biệt đâu là ngăn cách. Cánh tay Nguyệt Hà quàng lấy cổ hắn, hai bầu vú căng tròn chà xát lên lồng ngực phẳng của hắn, phần thân thể mướt như nhung của nàng đè ép lên hắn bùng bùng hưng phấn. Mềm mại và cứng rắn. Nam căn và nữ tính, chặt chẽ.

- A...

Tuyên Dịch vì đụng chạm phần thân thể mềm mướt ấy, thống khổ kêu lên.

- Sao vậy ?Tuyên Dịch- Nguyệt Hà mắt hạnh nhìn lên, mắt tỏ vẻ lo lắng hỏi.

- Cút ngay đi !- Tuyên Dịch ra sức mắng.Đầu khắc hắn đã tiết dịch, hoa huyết sâu thẳm của nàng không ngừng cọ xát dầy vò hắn.

- Không, ta không buông ra đâu.- Nguyệt Hà chôn mặt mình vào hõm vai hắn, bướng bỉnh cãi lại.

- Đáng chết, các ngươi hạ xuân dược.- Tuyên Dịch tức giận chỉ trích.

Hắn không phải một tiểu tử chưa biết mùi đời. Xưa nay nhuyễn ngọc ôn hương mỹ nhân trong thiên hạ nào chưa thử qua, cũng đâu dễ dàng kích thích được dục vọng của hắn. Huống chi nay cơ thể hắn đang suy yếu, không động đậy nhúc nhích chi được. Chỉ có thể bị hạ mị được, mới có thể phát dục hỏa nhanh như thế.

Nguyệt Hà ngẩng đầu, mắt như không hiểu, ngơ ngác hỏi :

- Xuân được gì cơ ?

- Xuân được chính là dâm được, làm cho nam nữ giao hoan. Không mượn xuân được, người tin là bằng cái kĩ xảo vụng về của người có thể khiêu khích được ta sao ?

Tuyên Dịch mồ hôi toát ra đầm đìa, mắt lộ hung quang, độc ác mĩ mai. Đám tiện nhân chết tiệt ! Hắn ngàn vạn lần không nghĩ đến bọn họ còn dám hãm dâm được vào hắn.

- Ta ...không biết...có hạ xuân được- Nguyệt Hà vô tội nói.

Vì sao hắn lại vô cớ nói nàng hạ xuân được? Nàng chưa bao giờ có ý đó, Văn thúc cũng không nói cho nàng biết.

Nguyệt Hà lập tức hiểu ra, nàng sầm thâm cười. Vốn tưởng bản thân có thể khơi mào được lửa tình trên người hắn, thực tế là Văn thúc lo lắng nàng bỏ công sức không thành, đã hảo ý giúp nàng.

Vì sao lồng ngực lại thấy bất nhẫn như thế này? Nàng đâu cần vì chuyện nhỏ nhặt này mà thương tâm chứ !

- Biết được chân tướng rồi còn không mau lăn xuống ?- Người đang bị mị được tra tấn bên dưới rít lên.

- Công tử, người thực sự muốn ta rời đi sao ?- Nàng nằm úp sấp trên người Tuyên Dịch, hết sức chăm chú nhìn hắn, thấy những nếp nhăn khể hằn bên gian mày, nỉ non hỏi nhỏ.

Trước sự ngoan cố của nàng, Tuyên Dịch trán nổi hằn gân xanh , nghiến răng gặm gù, đầu hàng :

- Chết tiệt tiểu yêu nữ, người thắng rồi !- Lửa tình từ từ nhen nhóm nay đã bốc lên ngùn ngụt thiêu rụi lý trí hắn.

Hắn thừa nhận đã thất bại, nếu không buông khí giới đầu hàng nàng, chắc chắn sẽ bị lừa dục ngót người , hóa thành thập họa xâm phạm, tẩu hỏa nhập ma.

- Tuyên Dịch !- Nguyệt Hà mừng rỡ reo lên..

Không để ý đến tình trạng giục giã của hắn, Nguyệt Hà đột nhiên xoay người bước xuống giường, đi đến bàn đang có ngọn nến đang cháy dở.

Trên người mất đi khối nhuyễn miên ấm áp, Tuyên Dịch đột nhiên bắt mẩn cau mày, này giờ bị gắn chặt với Nguyệt Hà, hắn lớn tiếng xua đuổi, bây giờ biến mất bỗng nhiên thấy thiếu hụt lạ lùng.

Phút chốc, ánh đèn phụt tắt, không có ánh trăng mùng một chiếu đổ bóng trên mái nhà cong cong, toàn bộ sương phòng chìm trong bóng tối, giờ bàn tay đếm không thấy ngón.

Hiện tại, không gian chìm vào tĩnh lặng, có thể nghe được tiếng lá cây xào xạc và côn trùng kêu rả rích ngoài hiên. Và khi ánh sáng không còn thì các giác quan khác trở nên hữu dụng và nhạy bén, và cảm xúc thịt da trở nên nóng bỏng gấp nhiều lần.

Tuyên Dịch định lên tiếng, thì phát hiện một mùi hương dịu dàng len vào mũi, làn da cảm nhận hơi thở nhẹ nhẹ, mười ngón tay thon thon áp lên mặt hắn, thân thể mềm mại của Nguyệt Hà lại trùm lên thân thể tinh tráng của Tuyên Dịch.

Nguyệt Hà khẽ vươn ra sau vành tai hắn, đôi tay ôn nhu ôm trọn mái đầu hắn, vẽ lên từng đường nét khuôn mặt tuấn tú, hơi thở ấm áp của nàng phả lên mặt hắn, làm rung rung những sợi tóc mai, biểu lộ mối tương tư thâm lặng không lời, khối tình cuồng dại sâu kín của nàng.

Tuyên Dịch hiểu ra vì sao nàng lại tắt đèn, để nàng cởi bỏ mạng che mặt, có thể cùng vành tai mái tóc chạm vào nhau.

- Hôn ta! - Lần đầu tiên, Tuyên Dịch mạnh bạo nói thẳng ra dục niệm giày vò này giờ.

Nguyệt Hà ngoan ngoãn vâng lời, đôi môi mọng đỏ chủ động dâng hiến.

Như thưởng thức bình rượu ngon mới cất, Tuyên Dịch tham lam hút đôi môi mọng đỏ ấy như người sắp chết đói vồ lấy bàn tiệc đầu tiên, nôn nóng liếm láp nàng như ong say sưa hút mật nhụy hoa. Môi hai người dán chặt lấy nhau, Tuyên Dịch khẽ đẩy đầu lưỡi và xộc thẳng vào khuôn miệng anh đào nhỏ bé, nàng hé môi, cuốn lấy đầu lưỡi nóng cháy, chủ động cùng hắn giao hòa. Như trả thù bị cầm cổ này giờ, hắn tấn công càng hung mãnh, giống cuồng phong liều lĩnh quét qua bình địa. Hắn càng bừa bãi hấp thu mật ngọt của nàng, khảo sát tất cả góc ngách trong khuôn miệng, cùng đầu lưỡi đình hương xoắn xuýt vũ điệu thần tiên, như động tác giao triền hoan ái..

Một sợi tơ mỏng manh vương ra kéo mỏng giữa hai người khi hai đôi môi từ từ tách ra. Cả hai đều thở hổn hển, toàn thân Tuyên Dịch cương lên quá độ, sự tự chủ của hắn tan rã như tuyết mỏng nướng trên lửa ngọn..

Hắn hung hãn tìm môi nàng lần nữa.

Nàng vừa mừng vừa sợ, trước cử chỉ hung hăng của hắn, cũng không hy vọng hắn hôn sâu như thế, chỉ có thể vui vẻ chịu đựng cử chỉ đói khát ấy. Nguyệt Hà cố gắng thoát khỏi sự càn quét mạnh bạo của Tuyên Dịch. Nhưng hắn vẫn mãnh liệt dây dưa, lúc lại ôn nhu trêu đùa, thể công thủ mâu thuẫn ấy khiến toàn thân nàng dấy lên một sự háo hức lẫn mong muốn không hiểu nổi.

- Tuyên Dịch !

Nằm trên thân thể nam nhân cứng rắn ấy, Nguyệt Hà khẽ mềm mại rên lên, đôi nhũ hoa tròn trĩnh vẫn bám chặt trên nền ngực nam nhân phía dưới.

Cơ thể Nguyệt Hà bắt đầu dấy lên một loại cảm giác khô nóng lạ lùng, cùng chỗ kín va chạm với nam nhân phút chốc lại tràn ra chút dịch lỏng trong suốt. Chưa từng trải qua cá nước thân mật

nên nàng không hiểu, chỉ có thể bắt lực thờ gấp, nhẹ di chuyển đùi ngọc trắng nõn, càng cọ sát nhiều, cổ ham muốn ấy lại càng gia tăng.

Bên dưới Tuyên Dịch bị ma được hành hạ, nàng lại nhúc nhích không thôi, hấn càng thêm khổ sở, cảm giác như cơ thể nữ nhân hóa thành một khối hỏa cầu tỏa ra hơi nóng liếm láp, cháy xém thân thể hấn ở mỗi nơi chạm vào.

Hấn khàn khàn kêu to :

- Mau lên, mau cho ta !

Dục hỏa mạnh mẽ đã chiếm hết người hấn, buộc hấn phải lao vào lạc thú. Nhưng khổn khổ thân thể lại không thể nhúc nhích chi được, hận không thể sớm nhào lên nhai nuốt hết nàng thịt xương không còn, giờ chỉ có thể nằm ườn ra thất uy gào thét.

Ở khoảnh khắc sắp mất đi trinh tiết, sự hối hả của Tuyên Dịch lay động Nguyệt Hà, sự khẩn cấp của hấn càng làm cho nàng bi thương nhớ lại mục đích của đêm nay. Đúng vậy, giữa hai người chỉ thuần túy là dục vọng, và hấn bắt quả chỉ là người nàng chọn làm « người cha sinh học » cho con mình. Qua tối nay, đường ai nấy đi, không còn quan hệ.

- Chết tiết tiểu yêu nữ, ngươi còn do dự cái gì ? Nếu ngươi sợ, thì từ đầu đừng có chọc vào ta ?-

Đừng nói lúc này nàng lại đổi ý, không phải đùa bỡn hấn qua trớn sao ?

- Không, ta sẽ không hối hận.- Nguyệt Hà quyết định.

- Tốt lắm ! Nói được thì làm đến nơi đi !

Nguyệt Hà lập tức ngồi trên lên người Tuyên Dịch, dùng hai tay chống lên người hấn, đặt hoa huyết trên cự long, hấn đã hoàn toàn cương cứng, thô to, vươn cao ngạo nghễ, làm lòng nàng bỗng dâng lên cổ sợ hãi.

Thiếu nữ nào không chút bất an sợ hãi khi bước chân vào ngưỡng cửa tình dục, đây luôn là một khoảnh khắc giao thời thiêng liêng pha lẫn đau đớn. Huống chi giờ đây nàng phải đảm đương tất cả mọi sự.

Nhưng tâm đã định, như con thiêu thân lao vào lửa đỏ, nàng cắn chặt đôi môi mọng đỏ, đùi ngọc vắt ngang đùi hấn, nín thở, nâng mông lên, hướng xuống dưới dùng sức—

- Đau quá !- Hoa Nguyệt Hà bật ra tiếng kêu, thê lương khóc thét lên.

Giọt hồng loãng từ chỗ hai người giáp triền nhỏ từng giọt xuống loang đỏ thảm hoa, lây dính ra đùi Tuyên Dịch, chứng kiến sự giao kết của hai người đã thành.

- A !

Tuyên Dịch thở ra một hơi, cự long cứng rắn ấm nóng như được đổ thêm dầu vào lửa, cháy bùng lên, căng phồng, phá tan màng bảo hộ mỏng manh của nàng, chèn vào trong lạch đào nguyên của nàng, công thành chiếm đất.

Dụng dao nhọn của hắn đã chọc thủng lá mỏng của nàng, hoa kính nhỏ bé nhất thời không thể chứa chấp vật của hắn, to lớn, hung hãn, cứ như xé toạc nàng làm đôi, làm nước mắt đau đớn không khỏi ngừng rơi, mặt hoa lệ tuôn đầy.

Tiếng nàng chua xót khóc, Tuyên Dịch không phải không nghe. Chính là vách tường hoa huyết nàng khít chặt như động bàn tơ chẳng chặt, bó chặt lấy cự long, làm hắn khó chịu mà khoái cảm vô cùng, tưởng vĩnh viễn có thể cùng nàng gắn kết như thế. Nhưng nàng phải động đây gì đi chứ, hắn sung phòng lên không chịu nổi.

Sợ đau và tự bảo vệ bản thân là bản năng tự nhiên, nước mắt chan hòa đầy mặt, nửa thân người dưới Nguyệt Hà như bị lửa thiêu đốt, chưa kịp rút ra đã bị Tuyên Dịch hờn hển ngăn lại:

- Nữ nhân ngốc! Đừng rút ra! Di động đi! Di chuyển đi chứ!

Tuyên Dịch nổi đầy gân xanh, bức bối gầm lên.

Nguyệt Hà căn bản không hiểu ý Tuyên Dịch? Cái gì mà di động? rồi di chuyển nữa? Mặt nàng trắng bệch, cúi xuống mặt hắn

- Ta sẽ không....

Tuy rằng đông xuân đồ hình vẽ rõ ràng sinh động, nhưng cũng chỉ là hình vẽ, giống như học lý thuyết suông, làm sao so bằng thực tế thao luyện đâu.

- Đáng chết! Tức là di chuyển đó! Giống như cưỡi ngựa đó. Nếu không cưỡi thì cũng từng xem người ta cưỡi ngựa rồi chứ.- Tuyên Dịch cắn chặt răng thống khổ giải thích.

Hắn không nên vọng tưởng nàng sẽ hiểu liên ý tứ của hắn, ráng sức ngồng đầu rồi lại ngã bật ra nệm, chỉ vì nữ nhân ngốc nghếch này chưa từng hưởng qua mây mưa mới có thể rơi vào tình huống quái đản này.

- Tuyên Dịch....ta.... - Nguyệt Hà lúc này mới hiểu ý tứ của hắn, chính là chỗ tư mật của nàng đang gắt gao trụ lấy phần cứng rắn của hắn, hơi nhích một chút cũng đau đớn vạn phần.

Cuối cùng, nàng vạn bất đắc dĩ nghe lời hắn phân phó, giống như cưỡi kỵ mã, bắt đầu có chút động đưa.

- Á! Đau quá, ta không làm đâu...- Sự trượt ấy làm Nguyệt Hà thêm đau nhức, lại bật khóc kêu lên. Hắn tiến vào u huyết của nàng giống như đem thiết cước cứng rắn tàn nhẫn chọc vào vách hoa kính non mềm nhạy cảm.

- Ngoan, sẽ hết đau nhanh thôi!- Tuyên Dịch mở hơi ướt đầm khăn khăn an ủi.

Ngoại trừ cái đau đớn do lần giao hợp đầu tiên, Tuyên Dịch biết rõ vì màn kích thích chưa đủ thời gian, làm cho mật huyết của nàng tiết ra không đủ dâm thủy bôi trơn. Nhưng chuyện này không thể trách hắn, nàng chịu đủ loại đau đớn này là do nàng tự làm tự chịu, chẳng trách ai được.

Nguyệt Hà hai tay gắt gao nắm chặt bờ vai hắn, bắt đầu bắt chước động tác như kỵ mã trắng trơn.

Không đầy giập chén trà, lời trấn an của Tuyên Dịch thể hiện hiệu quả, cái đau tận xương cốt kia bắt đầu giảm dần, hoa huyết dần dần thích ứng, vách tường huyết nội mảnh mai cũng không vì hấn mà đau thống khổ ấy nữa.

Nguyệt Hà hơi thở đứt quãng, thất lung lên xuống nhịp nhàng, đôi mắt trắng tròn va chạm mạnh mẽ, toàn thân vận vẹo.

- A! Đúng rồi, đừng banh chặt quá !- Tuyên Dịch thở hổn hển kêu lên.

Đau đớn biến mất cùng lúc với sự xuất hiện của khoái cảm, một cái gì đó không phải nỗi đau, nhưng cũng bén nhọn và sâu sắc như thế, từ từ dâng lên, làm cho tâm nàng dần thả lỏng. Dâm thủy bắt đầu tràn ra bao phủ lấy hoa huyết, tí tách rơi xuống bao lấy cự long hấn vẫn đứng thẳng nóng rực.

- A...không..

Nàng ngậm nga kiều mị, không ngờ mình lại có thể phóng đảng như thế, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Nàng dần dần đuổi theo hấn, mồ hôi chảy ròng ròng trên người hấn, làm hấn thở dài thỏa mãn, nàng lại dập xuống thật thấp ôm sát hết thiết trụ nhiệt năng, làm cho hấn càng toát đầm đìa, khoái cảm dâng như từng đợt sóng triều.

- Nóng quá, nóng quá a, Tuyên Dịch...- Nàng cũng bắt đầu đổ mồ hôi, nguyên bản sự khô nóng đã biến mất giờ lại xuất hiện loại cảm xúc lạ bùng lên từ hạ thể.

Toàn thân Nguyệt Hà không nghe sự điều khiển của trí óc cứ liên tục lắc đầu qua lại, thân thể mảnh dẻ nhất quán nắm chặt lấy người dưới thân, cảm thấy như thiếu một cái gì, trên người hình dung khát vọng lại lần nữa nắm lấy.

- Mau, mau lên chút ...!- Tuyên Dịch kích tình kêu lên, dục vọng dưng mãnh căn bản là vì nàng chưa đủ sức thả đúng tốc độ kỳ mã cần thiết.

Nguyệt Hà thuận theo lời hấn, phóng đảng cười nhanh hơn nữa, chính là nàng đã bung ra sức tốc độ nhanh nhất, nàng e không thể làm hơn được nữa.

- Tuyên Dịch..ta...- Hoan ái kịch liệt làm Nguyệt Hà cơ hồ không thở nổi, lời nói trở nên rời rạc.

Trong cơn kịch tình lốc xoáy, Tuyên Dịch thập phần thống hận vì phòng không có mây may tia sáng nào, làm cho hấn không thể thương thức hình ảnh thân thể nữ nhân đẹp dễ dàng dập đều đặn chạy nước rút trên người mình.

Đôi nhũ hoa từ từ tê dại đòi hỏi sự chú ý, nàng dùng sức kìm lại đôi vú vì động tác mà kịch liệt đóng đưa liên hồi, thẹn thùng dùng tay xoa bóp chúng.

- Mau, mau, nắm lấy hai tay ta !- Hấn đột nhiên bật ra, cố gắng ngẩng đầu muốn tự mình vuốt ve đôi nhũ hoa mê người của nàng.

Giật mình một chút, Nguyệt Hà bèn khom lưng, cầm hai tay hấn đang buông thõng hai bên.

- Tuyên Dịch !- Nàng không rõ ý hấn.

- Dem chúng để lên ngực nàng !- Tuyên Dịch ra lệnh dứt khoát.

Nàng lập tức đưa đôi tay cứng rắn ấy để lên phần thân thể tròn đầy mơn mớn trắng nõn ấy.

- A..Tuyên Dịch.. !

Nàng thở gấp gấp, đại chương hấn ẩm áp, nhóp nhép mồ hôi, áp lên phần da thịt mát lạnh của nàng, bất đồng mà lại hoàn toàn cân xứng.

Xúc giác thịt da đã thức tỉnh đôi tay Tuyên Dịch, phát giác tay mình có thể nhúc nhích trở lại, Tuyên Dịch liền nhanh chóng phủ lấy, tận tình nắn bóp hai bánh vú tròn đầy, mềm mại.

Hấn mát hờn cướp lấy phần da thịt tròn đầy viên mãn , hưởng thụ chúng trong lòng bàn tay, tham lam khám phá đường cong của nàng, cổ tay cũng dần dần linh hoạt, bắt đầu trườn xuống hai bên hạ sườn vuốt ve.

Khỏe môi hấn khê nở nụ cười, tự mình săn sóc tỉ mỉ hai phong nhũ trắng mềm. Từ này giờ chúng nó dương dương trước mũi hấn mà không được thưởng thức, nay hấn có thể tận tay triu mến xoa bóp, hưởng thụ .

Nguyệt Hà dục hỏa lên cao, miệng không ngớt phát tiếng ngâm nga nho nhỏ, như tiếng mèo kêu, tiếng rên nhỏ nhưng rất hấp dẫn. Bàn tay to lớn của hấn đè chặt trên hai trái vú bánh dày xinh đẹp, cây gậy lửa trắng kiện lại theo nhịp thúc sâu vào thâm huyết của nàng, từng bước đưa nàng lên thăng hoa, hận không thể hóa nước tan tro ngay giây phút này.

Bồng dung, hai tay hấn không còn xoa bóp đôi tuyết nhũ tuyết trắng nữa, những ngón tay thô mộc bắt đầu vân vê đỉnh nụ hoa , hấn trêu đùa chọc ghẹo, làm nụ hoa sớm bùng lên nở rộ cứng rắn vươn lên kiêu hãnh.

- A ..a..- Công phu khiêu khích cao siêu của hấn làm nàng càng hồn nhiên lớn tiếng ngâm nga.

- Ôi! Trời ạ!- Tuyên Dịch cũng theo nàng tận sức gằm nhẹ. Nàng khó nhịn dục tình phát ra tiếng rên rì, như quạt lên dục hỏa. Nàng phi càng lúc càng nhanh, đã đến mức chịu đựng, thân thể trắng nõn hiện lên nhiều vết đỏ dày đặc, một cỗ năng lượng tiềm tàng như vận sức chờ phát động đang hội tụ dưới bụng nàng.

Nguyệt Hà mắt hạnh khép hờ, mồ hôi đã lấp loáng bao phủ như một lớp sương mỏng trên nền da thịt.

- Tuyên Dịch..ta sắp...tò mò quá..

Trụ lồi hấn vẫn kiên đỉnh đứng thẳng nơi hai người thân mật kết giao, đã phát sinh biến hóa, càng lúc càng trầm trọng, làm nàng nhịn không được, thả chậm lại sự trượt vào, khép chặt thêm hai chân gia tăng độ tiếp xúc hai người.

Tuyên Dịch đương nhiên hiểu rõ ý tứ nàng, chính là hiện tại hấn đã thành tượng gỗ ngay đơ, tự thân không thể giúp nàng được.

Hấn gian nan ngăn chặn :

- Đừng sợ, người sẽ biết làm sao mà, chính là người đừng chậm hạ xuống...

Lời nhắc nhở của hắn chưa xong, nàng đã liên tục phát ra âm thanh rên rỉ ní non:

- A..ta..không được...

Dục lưu đánh vào nàng như bão tố, đẩy Nguyệt Hà lên cao trào .U huyết non mềm của nàng tự co rút gắt gao, toàn thân cơ thể đang duỗi ra đột nhiên co rúm lại, cả người nàng như thiếu dưỡng khí, lắc lư đảo đảo.

- Đừng ngừng lại, cố gắng trụ lại!- Tuyên Dịch mạnh bạo quát lên, hai tay hắn chống đỡ thân thể mềm yếu của nàng.

Hoa kính non mềm của nàng bắt đầu co rút dữ dội, thít chặt lấy hắn, mặt nguyệt phùng phán hồng trào ra thấm ướt một mảng, hại hắn khó chịu, nên hắn tuyệt đối không cho phép nàng ở cao trào ngắt đi.

Cả người Nguyệt Hà mềm nhũn thờ hờn hển, bị động co cụm, cơ thể càng khó nhin sự khó chịu nóng rực, một cái va chạm mạnh mẽ vào mặt huyết, đẩy nàng lên đến đỉnh điểm cực khoái lần đầu tiên trong đời.

Đột nhiên từ một chỗ xoay mình tê dại như nghiêng trời lệch đất, vạn quân quật khởi, táng mạnh vào thân thể Tuyên Dịch. Hắn đã lên đỉnh.

- A.....

Hắn gằm lên, bắn ra mầm mống , chôn thật sâu trong hoa kính của Nguyệt Hà, trút sinh lực vào người phụ nữ độc đáo này, để thân thể nàng hút cạn mọi thứ từ hắn, chỉ để lại sự sung sướng và thỏa mãn không nói nên lời.Khi mầm sống hắn phun ra xối xả thì Nguyệt Hà cũng dồi dào lai láng , nhắm mắt thả mình trong cơn cuồng lộng cùng nhau lên đỉnh vu sơn.

Sau cơn kích tình thiêu đốt qua đi, trong khuê phòng tối đen ấy, hai thân thể giao triền, đàn ông và đàn bà quện chặt, nghi ngại thư giãn, chỉ còn tiếng hít thở hờn hển. Mùi xạ hương sau ân ái thoang thoảng, thấm đẫm gói chần.

Từ từ, toàn thân không hề run rẩy, Nguyệt Hà xoay người rời khỏi thân thể Tuyên Dịch, rúc mặt vào ngực hắn.

Áp tai nghe tiếng tim đập thình thịch của tình lang, nàng thầm nghĩ, thì ra đây chính là thứ mà người đời gọi là dục tiên dục tử, nàng thật không ngờ nó có thể khiến con người phiêu diêu, như say như dại đến thế.

Tuyên Dịch trước sau không nói lời nào, Nguyệt Hà nghi hoặc ngẩng đầu lên, thấy gương mặt tuần mỹ của hắn đã chìm vào giấc ngủ. Chịu ảnh hưởng của mê dược lẫn xuân dược, lại một màn hoan ái kịch liệt thế đã sớm tiêu hao rất nhiều khí lực của hắn.

Nàng hơi thất vọng khi thấy hắn ngủ say mê mệt như thế, nhưng rồi nàng dần dần nở nụ cười vui sướng yếu ớt, thế là tâm nguyện của nàng đã cơ bản hoàn thành.

Nàng nhẹ vuốt làn bụng phẳng của mình, nơi này vừa chứa trọn mầm mống nóng bỏng của hân.Nàng thấy mình như cánh ruộng phì nhiêu vừa được gieo những hạt giống tốt tươi. Nàng sẽ dung dưỡng , chăm sóc thật tốt, chờ đợi ngày mãn nguyệt khai hoa.

Chính là...nàng buồn bã thầm nghĩ , qua tối nay, hai người sẽ chia tay, không còn gặp lại, cơ hội gặp lại nhau trên bước đường sau này rất mong manh.

Nghĩ đến đây, Nguyệt Hà bất giác ngẩng đầu, đăm đăm ngắm nhìn dáng người ngủ say trong bóng tối nhập nhòa.

Nàng đã say mê tiếng thì thầm của ta ..

Tựa như tiếng ác ma ngon ngọt dụ dỗ thiếu nữ xuân thì

Có lực hấp dẫn sát thương tuyệt đối...

* * *

Chương thứ tư

- Lão bá, cho hỏi mấy ngày nay ông có thấy một nam nhân bộ dạng thế này đi qua đây không ?-
Nguyễn Hạo hỏi một lão nhân tóc hoa râm, đang ngồi nhàn nhã trước sân.

Lão bá nhướng mắt , nhìn gương mặt khôi ngô của Tuyên Dịch trong tranh, không đáp lại.
Nguyễn Hạo mày nhăn tít, hắn đã chọn phải một lão nhân nghễnh ngãng rồi.Thật uổng công.
Đúng lúc Nguyễn Hạo định bỏ cuộc đi qua nơi khác thì đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc vọng ra từ mái nhà tranh phía sau :

- Nguyễn Hạo? Người ngoài kia là Nguyễn Hạo phải không ?

- Là bối lạc gia sao ? Thuộc hạ Nguyễn Hạo đây !

Hắn vui sướng vạn phần vội đáp.

Không cần nam tử trong phòng đáp lại, hắn nhanh chóng dùng khinh công sầm sập nhảy vào trong nhà của lão già.

Vừa bước vào, cảnh Nguyên Hạo thấy như dòng suối mát làm dịu đi nỗi lòng đang như lửa đốt của hắn. Tuyên Dịch, đúng là Tuyên Dịch, đang ngồi ngay ngắn trên giường đơn sơ.

- Bối lạc gia, cuối cùng thuộc hạ cũng tìm được ngài ! Nguyên Hạo đáng chết, để bối lạc gia phải chịu thiệt thòi, hết thấy đều do thuộc hạ không tận tâm bảo hộ ngài.- Thấy Tuyên Dịch gầy đi nhiều, Nguyên Hạo lập tức quỳ sụp xuống, dập đầu tạ tội.

- Đứng lên đi, ta không trách ngươi, là do ta sơ suất, quên rằng ở đây không giống ở kinh thành.- Tuyên Dịch mặt không chút thay đổi khẽ nói.

- Vâng, đa tạ bối lạc gia !

- Gọi lão nhân bên ngoài vào đây, ta có chuyện hỏi hắn.

Nguyên Hạo nghe lệnh, lập tức đưa lão nhân nặng tai đó vào.

Sau khi Tuyên Dịch tỉnh lại, kinh ngạc nhận ra mình đang nằm trong căn nhà mái lá chỉ có bốn bức tường. Đang còn đánh giá bốn phía thì bên ngoài nghe thấy tiếng của Nguyên Hạo. Chuyện này quả thực quá trùng hợp, hắn kinh ngạc suy nghĩ, càng làm hắn quyết tâm tìm cho ra sự thực. May kiếm nhú lại, về mặt nghi hoặc, đêm qua hắn còn ở trong phòng nữ tử ấy, bây giờ tỉnh lại thấy mình nằm trong căn nhà tranh xập xệ sắp đổ. Chẳng lẽ chuyện ái ân cùng nữ tử bí mật chỉ là một giấc mộng liêu trai hoang đường của hắn sao ?

Tuyên Dịch nắm chặt tay thành quyền, không phải như thế, cảm giác đôi nhũ hoa bầu bĩnh ấy vẫn còn râm ran trên bàn tay hắn kia mà, đây là chuyện thực, rất thực -

- Bối lạc gia, người đã mang đến !- Nguyên Hạo xuất hiện, cắt ngang sự trầm tư của Tuyên Dịch. Đôi mắt thâm trầm khắc nhìn lão nhân gầy nhỏ trước mắt :

- Lão hán, là ai mang ta đến đây ?

Lão nhân kích động ậm ừ a a, đôi môi phát không thành câu.

Hóa ra hắn là người câm.

Tuyên Dịch rất kinh ngạc và tức giận. Được lắm, định dùng lão nhân câm điếc này đối phó ta sao? Hắn nhất định sẽ truy tìm tung tích của nàng đến cùng.

Hắn cùng Nguyên Hạo căn vặn mãi, mới biết thêm chút thông tin linh tinh vụn vặt.

Sáng sớm trời chưa lộ mặt, một gã đàn ông che mặt đột nhiên xông vào nhà, chưa kịp làm gì đã để lại đây một Tuyên Dịch đang mê man bất tỉnh cùng một bao bạc trắng, rồi ra đi vội vàng giống như lúc đến.

Thúc ép hồi lâu, lão nhân cũng hươ tay chỉ trỏ được nhiều đó.

- Bối lạc gia, đây có chuyện gì vậy ?_Nguyên Hạo bụng đầy nghi vấn hỏi.

Tuyên Dịch không để ý câu hỏi của thuộc hạ, hắn trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những người đó đã phóng thích hắn, vậy không phải là phản tặc sao? Còn nữ nhân thần bí ấy là ai? Nàng vì mục đích gì mà chữa bệnh cho hắn, còn cố ý an bài một đêm ân ái nam nữ?

Hắn tinh tế suy nghĩ, sự tình rõ ràng kỳ quái, nhưng chính là hắn chưa thấy mấu chốt câu chuyện ở đâu. Mọi vấn đề còn bị phủ sương mờ, xem ra chỉ còn một cách tìm ra thân phận vị nữ tử thần bí ấy...

* * *

Cổng chào cửa đông Huyện Lý treo đèn kết hoa rực rỡ, chợ náo nhiệt ồn ào, người người qua lại như mắc cửi.

Hoa Phù Dung tránh kịp một vũng nước bắn từ cửa hàng kể hất ra, bà làm bầm tức giận mắng người chủ quán ích kỷ cứ phui nước ra con đường nhộn nhịp đầy người qua lại.

Kể đó bà tròn mắt đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn phía trước, chỉ một khắc phân tâm đã để mất dấu nam nhân đi trước.

Hình như nhận ra động thái của bà, nam nhân bị theo dõi đi nhanh hơn, trong nháy mắt mất hút trong biển người.

Hoa Phù Dung không chịu thua vội vén nhanh váy áo chạy theo sau.

Ngay lúc Phù Dung lo lắng quẹo vội vào ngõ hẻm, một đôi cánh tay sắt thúc mạnh bên cạnh bà, gắt gao che miệng bà lại, Phù Dung kinh hoảng giương mắt, bất ngờ nhận ra gương mặt giận dữ của Văn Trọng sát ngay cạnh mình.

- Chết tiệt, cả ngày nay người theo dõi ta làm gì? - Văn Trọng tức giận dùng dưng hỏi.

- Người nhận ra ta? - Phù Dung hỏi.

- Sớm biết lâu rồi, chỉ có điều người đi chậm quá mà ta lười chờ đợi. - Văn Trọng giễu cợt.

Hoa Phù Dung mất hạnh tròn lên, không tin được lời nói hắn, bà đã cố công dòm chừng chú ý, ngó trước ngó sau, để duy trì khoảng cách an toàn, thế mà lão tử này đã sớm nhận ra từ lâu.

- Người... là đồ vong ân phụ nghĩa! Hoa gia chúng ta đối đãi người không tệ, cứ nhiên người hỏi báo chúng ta như vậy! - Phù Dung tức giận mắng mỏ, là hắn cố ý lường gạt, làm cho bà thù mới thêm hận cũ, giống như tòa núi lửa kịch liệt phun trào.

- Cái gì? Người nói bậy bạ gì vậy?

Không cho Văn Trọng cơ hội phản bác, Phù Dung lớn tiếng nói tiếp:

- Cả ngày người lén lút, bộ dạng khả nghi, không biết ẩn nấp sống trong Hoa gia ta làm cái gì? Là Nguyệt Hà thiện lương đơn thuần mới bị mắc mưu người, Hoa Phù Dung ta không phải trẻ con dễ lừa gạt, nhìn rõ con người người rồi. - Tóm lại bà đã nghi ngờ hành tung của hắn.

Bà nói xong, ung dung đợi Văn Trọng chột dạ cãi lại. Nhưng thấy hắn không hề hé răng, ánh mắt nhìn chăm chú, thực tế là chăm chú nhìn về phía sau bà.

Bất ngờ, không kịp giải thích, Văn Trọng xoay người kéo bà chạy đi.

- Mau, đi cùng ta!

Bị kéo đi như vậy, khoe mắt Phù Dung chỉ kịp nhìn thấy ba nam nhân mặc hắc y to lớn nhìn họ chăm chăm.

Họ là ai ? Vì sao Văn Trọng đuổi theo làm gì ? Không kịp nghĩ Phù Dung đã bị Văn Trọng nắm chặt tay bà cùng bỏ chạy.

* * *

Hồ hững cầm bút lông cừu, tâm tư phiêu dật ở nơi xa, Nguyệt Hà thẩn thờ ngồi bên án thư, quyền sách cầm trên tay mà đầu óc trống rỗng không đọc được chữ nào, vài giọt mực đen vương trên giấy trắng.

Thời gian trôi qua thật mau, đã đến cuối thu, hình ảnh đêm đó vẫn còn sống động trong tâm trí nàng. Nháy mắt đã một tháng trôi qua.

Hắn không biết giờ này đang ở đâu, có nhớ đến nàng hay không ? Còn nàng, thực quá tệ, ngày nhớ đêm mong, tương tư quay quắt, hình bóng hắn cứ lẩn quẩn trong đầu. Nhắc thấy hình bóng nam nhân to lớn đi trên phố, nàng tưởng là hắn, thoáng nghe giọng nam trầm vang lên ở đâu nàng cũng giật mình ngỡ là hắn . Ôi, Nguyệt Hà, mi thật khờ dại !

Chốc lát, ngoài cửa hành lang dài truyền đến từng hồi bước chân giục giã làm Nguyệt Hà bừng tỉnh.

- Tiểu thư, tiểu thư ! Không xong rồi, nhị lão gia đưa một đám người đến đây.- Không đợi Nguyệt Hà lên tiếng, Bình Nhi thần sắc kích động hốt hải chạy vào thông báo.

- Nhị thúc dẫn người đến đây sao?- Nguyệt Hà kinh ngạc nói.

- Đúng vậy! Tiểu thư, làm sao bây giờ ?

- Người nhanh nhanh mời cô mẫu đến đây.-Nguyệt Hà lập tức phân phó.

Đại sảnh chính của Hoa gia, Nguyệt Hà đoan trang ngồi trên ghế chính, dọc hàng ghế thái sư ngoài trừ vài vị trưởng bối của dòng tộc còn có Hoa Tông Ngôn ngồi nghiêm chỉnh đạo mạo.

Nguyệt Hà biết Hoa Tông Ngôn đang chăm chú nhìn mình.

- Nhị thúc, cháu còn chưa rõ ý của chú.

- Thế nào mà còn không rõ ? Chú đã hẹn hôm nay dẫn mọi người tới gặp chú rể mới của Hoa gia mà.- Tông Ngôn gian xảo cười.

- Thúc thúc, cháu còn chưa kết hôn, làm sao có chú rể mới chứ ?

- Lần trước ta đã nghe rành rành ở đây còn gì. Không phải sao Nguyệt Hà ?

- Thúc thúc, cháu chưa bao giờ « chính miệng » nói với chú về vị hôn phu đó.-Nguyệt Hà mặc nhiên phủ nhận. Khi đó nàng không ngăn cản Bình Nhi « sáng tác » câu chuyện , nhưng nàng cũng chưa từng mở miệng thừa nhận.

- Cũng tốt, không có chú rể mới, vậy cháu ngồi yên nghe chú quyết định ,chú sẽ sớm tìm người để gả cho cháu.- Hoa Tông Ngôn ngang ngược không phân phải trái tuyên bố.

- Không thể được, thúc thúc.- Nguyệt Hà điềm tĩnh phản đối.

- Cái gì ?- Hoa Tông Ngôn nổi trận lôi đình, muốn bật mình ra khỏi ghế- Người nói cái gì ?- Ngón tay hắn run run chỉ vào Nguyệt Hà, chất vấn.

- Cháu sẽ không lập gia đình, càng không chấp nhận ý định lập gia đình theo ý chú.

Lời Nguyệt Hà vừa tuôn ra, không chỉ Hoa Tông Ngôn, toàn đại sảnh ồ lên, mọi người không hẹn cùng quay lại nhìn chăm chăm nàng.

Còn ra thể thống gì đây, trừ phi xuất gia cửa phật, còn nữ nhân đã đến tuổi kết hôn lại mặt dày mày dạn ở lì trong nhà, không chịu lấy chồng là hà cớ gì ?

Hoa Tông Ngôn trong lòng đắc ý, làm vẻ mặt đau khổ, đứng dậy ta thán với các vị tộc trưởng.

- Các vị phụ lão, mọi người đã thấy rồi đấy, hậu bối này tư lợi, hôm nay tình hình đều đã rõ, cháu gái của ta không coi ai ra gì, xem ả đôi đũa thúc thúc của ả như thế đấy ?

Gã nói như hực hơi, vẻ mặt đầy đau khổ thâm trầm.

Những lão nhân không rõ đầu đuôi sự việc, thấy bộ dáng tủi hổ của Hoa Tông Ngôn đều bị lừa bịp, cùng hòa vào chỉ trích Nguyệt Hà lỗ mãng, vô lễ với tiền bối.

Hoa Tông Ngôn thấy thế, khoe miệng run run, thiếu chút nữa vặn ra nụ cười đắc ý cổ kèm lại.

Dù bị mọi người cùng đưa mắt chỉ trích, Nguyệt Hà trước sau không động đậy, nàng không nhanh không chậm, trang nghiêm phân trần :

- Cháu không có ý mạo phạm thúc thúc, càng không có ý xem nhẹ trưởng bối. Sau khi phụ thân đột ngột qua đời, cháu đã nén thương tâm, một mình tiếp quản gia nghiệp Hoa gia, đến nay đã ba năm, dù tình hình thương trường nhiều biến động nhưng cháu vẫn xoay sở được. Cuối cùng không phụ kỳ vọng của phụ thân lúc sinh tiền, xem như giữ được sự nghiệp Hoa gia không suy suyển. Nay nếu chỉ vì hoàn thành việc chung thân đại sự của bản thân mà làm cho sự nghiệp vất vả cả đời của phụ thân bị chôn vùi, trôi theo mây nước, cháu tình nguyện không lập gia đình. Huống chi...

Đáy mắt Nguyệt Hà lóe lên ánh cười, quét qua toàn bộ trưởng lão đang ngồi, cùng luồng mắt hám lợi đen tối của Tông Ngôn – Cháu đã có thai.

Mọi người cùng ồ lên kinh ngạc, Hoa Tông Ngôn thiếu điều thét lên, sắc mặt cực kỳ khó coi, kích động nói :

- Người nói gì? Có thai? Người lập gia đình bao giờ ?

- Cháu không nói qua mình có lấy chồng bao giờ. Chỉ cần có đứa con này, Hoa gia không sợ tuyệt hậu, lớn lên cũng có thể theo chúng ta thừa kế sự nghiệp.-Nguyệt Hà tuyên bố.

Do kinh nguyệt của nàng rất đều đặn, nay không xuất hiện đúng hạn, nàng mười phần chắc chắn mình đã hoài thai. Chỉ với một lần hoan ái đã thụ thai, thật sự trời xanh không phụ tâm nguyện của nàng.

Niềm vui sướng tràn ngập lòng, Nguyệt Hà hạnh phúc nghĩ, đứa trẻ này đã giúp nàng có thêm dũng khí đấu tranh chống lại thúc thúc tham lam, và tương lai nàng đã rõ ràng. Nàng có một mục

đích mới, và thêm một người thân yêu , một người bạn đường đắc lực bên cạnh để phấn đấu và hy vọng.

Gương mặt Nguyệt Hà tươi đẹp lạ thường, nụ cười mãn nguyện nở trên môi, làm Hoa Tông Ngôn càng nhìn càng cảm thù đến tận xương tủy, gã cao giọng mắng :

- Người là hạng dâm phụ, có con ngoài giá thú, làm bại hoại gia phong nề nếp Hoa gia. Người còn không mau nói ra danh tính cha đứa nhỏ, chúng ta có thể buộc hẳn thừa nhận hậu quả, cho các người nhanh chóng thành hôn.

Chỉ còn kém một bước nữa, gã có thể cướp được tài sản Hoa gia. Đã bày mưu tính kế lâu như vậy , hẳn không thể chỉ vì một nước cờ bất ngờ này mà vuột đi chiến thắng được.

Các trưởng lão trong gia tộc đều là bậc trưởng thượng, già cụ kị, mang tư tưởng cổ hủ gia giáo bám rễ ăn sâu. Họ đều bất ngờ và quá lạ lẫm với tư tưởng không lập gia đình mà tự có người thừa kế của nàng, nhất thời không thể chấp nhận. Nay nghe ý kiến gã cưới « bán tông bán thác » của Hoa Tông Ngôn, đều khen lấy khen để. Xem như thông tường đạt lý, giải quyết được tình hình, còn có vẻ tiền bối chữa cháy giùm sai lầm của hậu bối.

Trước tình cảnh mọi người có vẻ nghiêng về Tông Ngôn, Nguyệt Hà trước sau không một chút lay động, đôi mắt xinh đẹp vẫn toát lên sự bình tĩnh trước hàng loạt ánh mắt như thiêu đốt của toàn thể căn phòng đang chăm chăm chiếu vào nàng.

Có người còn cất tiếng phụ họa vào :

- Hoa nhị gia nói đúng, nhất định phải tìm ra ai là thủ phạm, đừng để tạo gương xấu cho các cô nương khác trong Trịnh huyện làm theo. Nhân lúc bụng còn chưa phưỡn ra thì nhanh chóng thành hôn, nếu có gièm pha thì lúc ấy mọi chuyện đã an bài, không nổi can qua.

Cũng có người cất giọng hỏi :

- Nếu không tìm được cha đứa nhỏ, thì làm sao bây giờ ?

Hoa Tông Ngôn gian tà nói :

- Chuyện đó không quan trọng, nếu thực sự không tìm thấy người đó , thì ta có thể sắp đặt chú rể. Hoa Nguyệt Hà hiểu ý lời nói Hoa Tông Ngôn, nét mặt biến sắc. Có những trưởng lão gia tộc tư tưởng cổ hủ này hậu thuẫn , nhị thúc nàng định đem thúng úp voi, lấy vải thưa che mắt thánh, quyết an bài hôn sự của nàng cho bằng được. Gã bắt chấp việc thay trắng đổi đen, trái luân thường đạo lý, ngay cả việc nàng đã hoài thai vẫn ép buộc nàng lên kiệu hoa. Tất cả chỉ vì gia sản mà nàng đang nắm giữ.

- Thúc thúc, cô mẫu và cháu sẽ không chấp nhận.- Nguyệt Hà vẫn kiên quyết nói.

- Chuyện này không phải do người quyết định! Trừ phi -

Lời Hoa tông Ngôn còn chưa nói hết, một đạo âm lượng từ bên ngoài phòng tiến vào đại sảnh, vang lên sang sảng:

- Các vị trưởng lão thái gia thật rảnh rồi, dư thời gian cùng ngồi đây bắt nạt một vị tiểu cô nương.

Ánh mắt mọi người cùng hướng ra cửa lớn, một vị nam tử tuấn tú đáng vẻ đường hoàng, đôi mắt nhỏ dài, đẹp đẽ nhưng phát ra tia sáng lạnh lẽo chết người, khiến mọi người trong phòng không lạnh mà rét run, cùng thối lui lại một bước.

Nguyệt Hà ngồi yên trên bàn trưởng, đôi tay áp trong lòng nắm chặt chiếc khăn thêu, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, khẽ run run, không dám tiết lộ trong lòng xiết bao rung động. Có phải chuyện trong mơ trở thành hiện thực, hay nỗi tương tư quá sâu nên nàng mơ giữa ban ngày? Người đàn ông đã cùng nàng phong lưu đêm hôm ấy, hình bóng nam nhân lần quần trong tâm trí xưa mãi không đi, hôm nay thần thái ngời ngời, đường hoàng xuất hiện trước mắt nàng, ngay trong đại sảnh nhà nàng.

Hoa Tông Ngôn thấy Tuyên Dịch phong thái phiêu dật đột nhiên xông tới, còn ngạo mạn vô lễ, cắt ngang câu chuyện đang hồi tốt đẹp của gã, liền tức giận chửi loạn xị:

- Ngươi là ai? Sao lại tự tiện xông vào nhà ta ?

Hoa Tông Ngôn chưa kịp tiến đến gần Tuyên Dịch, đã bị một cỗ khí hung bạo đẩy bật ra:

- Hạ nhân to gan làm càn! Trước mặt bối lạc gia mà không quỳ, dám vô lễ mạo phạm.

Nguyên Hạo lớn tiếng khiển trách, hần nhanh chóng từ phía sau Tuyên Dịch xông tới, ngăn chặn hành động lỗ mãng của Tông Ngôn.

Lời tuyên bố thân phận của Tuyên Dịch vang lên như sấm nổ bên tai, Nguyệt Hà giật nảy mình ngỡ ngàng, đăm đăm nhìn thân ảnh Tuyên Dịch lừng lững trước mắt.

Thì ra hần là bối lạc gia, thân phận tôn quý vô cùng, khó trách phẩm cách cao sang, khí khái bất phàm, cách nói bề trên trịch thượng. Nàng đã vô tình phạm thượng hần, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng, nàng bất giác đặt tay lên làn bụng còn bằng phẳng, không khỏi lo lắng hần sớm hay muộn cũng phát giác ra bí mật của mình.

Hoa Tông Ngôn bị xô ngã té sổng xoài dưới đất, lồm cồm bò dậy, giương mắt cứng lưỡi, nộ khí lúc trước tan thành mây khói.

Trước cửa ngoài sân đều có quan binh hùng hậu, và phong thái Tuyên Dịch có khí thế bức người, liền đổi giọng cười nịnh nọt:

- Bối lạc gia từ xa đến, tề quán không biết nên không tiếp đón chu đáo, thứ lỗi tiểu nhân cả gan xin hỏi bối lạc gia vì sao hạ cố đến nơi này ?

Tuyên Dịch nhếch môi mỉm cười, thần thái ưu nhàn buông từng chữ :

- Ta đến tìm Hoa gia tiểu thư, Hoa Nguyệt Hà.

Tuyên Dịch vừa nói vừa bước đến, luồng mắt lãnh khốc dán chặt lấy Hoa Nguyệt Hà, hần kinh ngạc trước vẻ kiêu diễm không ngờ của nàng, và cũng thống hận nhớ đặng sau vẻ ngoài xinh đẹp ấy là tâm địa thâm độc và bỉ ổi đến nhường nào.

Mọi người đều đưa mắt kinh ngạc nhìn qua Nguyệt Hà, nàng đã làm chuyện tà trời gì đến nỗi bối lạc gia điều nhiều quan binh đến đây như thế ?

Người nọ tiếp lên tiếng hỏi :

- Tiểu nhân xin mạo muội hỏi bối lạc gia, vì nguyên nhân gì tìm đến Hoa gia tiểu thư ?

Nét mặt lạnh lùng của Tuyên Dịch không mấy may thay đổi, không lên tiếng, đôi mắt màu sáng ngời chăm chăm nhìn gương mặt trắng bệch của Nguyệt Hà.

Nguyên Hạo trả lời thay hẳn:

- Triều đình hoài nghi Hoa Nguyệt Hà cấu kết phản tặc, mưu đồ phản quốc, gây loạn an ninh đất nước.

Cả phòng liên tục há hốc mồm, không nói được tiếng nào. Tuyên Dịch lạnh lùng ra lệnh:

- Đem người đi !

Ngay lập tức , Nguyệt Hà còn đang thẫn thờ chưa hiểu chuyện , đã bị một đám quan binh vây quanh.

* * *

Đêm thu, ngoài song cửa gió thổi nhẹ , làn khí lạnh lạnh lẽo vào cửa sổ mang theo mùi hoa cỏ man mác.

Hoa Nguyệt Hà điệu hồn ngơ ngẩn ngồi ở bàn tròn, trên bàn bày biện nhiều món ăn trang trí đẹp mắt. Tự dung bị quan sai áp giải đến đây, nàng nước mắt hoen mi, lòng tràn đầy lo sợ, tâm tư hỗn loạn không biết tương lai sẽ ra sao.

Nguyệt Hà là một cô nương trầm tính, nhưng ẩn sau bề ngoài yếu đuối là cá tính kiên định và mạnh mẽ. Từ nhỏ được hưởng sự giáo dục phóng khoáng của phụ thân, nàng luôn thể hiện sự độc lập cao, và nhất là khao khát được tự quyết định về chuyện chung thân đại sự của đời mình. Nàng coi thường những hôn nhân sắp đặt không tình yêu, và lập gia đình chưa chắc đã hạnh phúc đến răng long đầu bạc. Trước tấm gương cô mẫu Phù Dung, bà gặp được vị phu quân tốt nhưng đường duyên phận ngăn ngui, người chồng chẳng may sớm qua đời đã bị gia đình chồng trở mặt hắt hủi, Nguyệt Hà càng thêm bi quan về hôn nhân và sâu sắc mong muốn cả đời sống tự lập, không cần nam nhân.

Bản tính Nguyệt Hà sống nội tâm, cẩn trọng, đi bước nào đều có sự suy tính cẩn thận, tất cả hành động đều trong sự trù liệu của nàng giống như những lần nàng tính toán trên thương trường. Lần này nàng lập ra một kế hoạch có một không hai này. Nàng muốn một lần trong đời được liều lĩnh, được khát khao và cháy hết mình cho dự vọng, rồi có thể thanh nhàn mà sống hết cuộc đời như ý nàng đã chọn. Theo đó, nàng định ninh mọi chuyện sẽ ổn thỏa, có thể bảo toàn quyền thừa kế gia sản mà không thiệt hại ai, có chăng là chính bản thân nàng.

Nhưng trong một ngày, tất cả mọi chuyện đều bị đảo lộn vì sự xuất hiện bất ngờ của Tuyên Dịch. Nàng đã nghĩ đem mỗi tình một đêm ấy chôn chặt trong lòng, như băng vùi trong tuyết, không mong kiếp này tái ngộ. Nàng ngàn vạn lần không tưởng có ngày hắc lung lũng xuất hiện trước mắt nàng, ngay trong đại sảnh nhà nàng, trước mắt tất cả quan viên trường bối của dòng họ. Hẳn

lại là bối lạc gia thân phận cực kỳ cao quý, quyền uy đỉnh đỉnh, mà nàng còn vô tình mạo phạm hấn... Quá nhiều chuyện bất ngờ ập tới, giờ đây tâm tư nàng mờ mịt, không chút manh mối biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Tiểu thư, cô chưa ăn gì cả.- Một thiếu nữ vẻ mặt lạnh lợi đẩy cửa bước vào phòng, nhìn thấy nàng chưa hề động vào món gì trên bàn tròn, nhăn mặt hỏi.

Thiếu nữ lạ xuất hiện, làm Nguyệt Hà giật mình thoát khỏi dòng suy tư, ngại ngần trả lời:

- Ta không thấy đói.

- Không thể được, đại nhân dặn cô nhất định phải ăn một chút gì đó. Bằng không, cô uống chút trà cũng được- Giọng thiếu nữ không hung bạo nhưng thái độ rất quả quyết làm Nguyệt Hà không dám chối từ.

- Ủ, được rồi.- Nguyệt Hà cảm ily lên, cô nuốt một ngụm trà lạnh.

- Cô nương cho hỏi nơi này là nơi nào ?- Nguyệt Hà sau khi uống trà xong hỏi.

Tự nhiên bị mang áp giải đến đây, ngoại trừ tiểu cô nương trước mắt vừa bước vào, nàng chưa thấy bất kì người nào khác, cũng không biết mình bị đưa đến nơi nào, không biết mình đã lâm vào hoàn cảnh ra sao.

- Đây là gian phòng Phủ huyện Thái gia của Trịnh huyện , đại nhân từ kinh thành đến mượn tạm trong thời gian trú lại địa phương.- Thiếu nữ sáng khoái trả lời. Bởi vì cô lạnh lợi thông minh nên chủ nhân mới gọi đến hầu hạ vị quan gia thân phận bất phàm này.

Thì ra chỗ này là dãy phòng mà nhóm Tuyên Dịch mượn quan địa phương dùng tạm, hấn là bối lạc gia tôn quý không dễ bộc lộ thân phận, cũng không nên làm phiền huyện thái gia ra mặt.

Hoa Nguyệt Hà định tiếp tục hỏi, thì cửa lớn mở ra, Tuyên Dịch đẩy cửa bước vào, vẻ mặt lạnh lùng.

- Bẩm đại nhân, lời đại nhân căn dặn nô tỳ đã làm rồi ạ.- Nhìn lên Tuyên Dịch , thiếu nữ hớn hờ nói.

- Ủ, người lui xuống trước đi.- Đôi mâu sáng quắc nhỏ dài xem xét sắc mặt trắng bệch của Hoa Nguyệt Hà. Nhanh như chớp cô ta biến mất, để lại trong phòng chỉ còn Tuyên Dịch và Hoa Nguyệt Hà.

Ánh đèn lồng trong phòng soi tỏ bóng hai người in trên vách. Cố xua đi không khí lạnh người ngộp thở, Hoa Nguyệt Hà cụp mắt cúi gằm mặt, cố giữ bình tĩnh, đứng lên vấn an Tuyên Dịch theo đúng lễ nghi.

- Bối lạc gia cát tường !

Tuyên Dịch nhếch môi cười nhạt, nghe chừng rất thoải mái mà nói:

- Hoa tiểu thư, sao có vẻ xa lạ vậy ? Chúng ta đâu phải mới gặp lần đầu đâu mà!

Nguyệt Hà ngẩng mặt lên, mắt hạnh mở to sợ hãi, dung nhan thất sắc.

- Chắc, chắc! Ta tưởng nhan sắc phải ma chê quỷ hờn nên mới che sa mỏng , không ngờ cũng đâu có tệ.- Tuyên Dịch châm chọc.

Bàn tay Tuyên Dịch đột nhiên phóng tới , mạnh bạo nắm lấy cằm nàng buộc nàng ngẩng mặt lên, đôi mắt thâm trầm đánh giá phát tia nhìn dò xét sâu không dò được.

Sắc mặt tái nhợt vẫn không giảm đi sự thanh tú của nàng, đôi mắt hạnh trong trẻo vương vài giọt lệ trong suốt nơi khóe mắt, đôi môi mọng đỏ mềm mại he hé , như đóa hoa tuyết trắng khẽ run rẩy dưới làn gió đông lạnh lẽo.

Một lát sau , đầu ngón tay hắn từ từ dịch chuyển xuống, đại chưởng gắt gao bao lấy phía trước ngực nàng. Hắn sẵn tới đè nàng sát vào tường, áp nàng sát vào người hắn, tay nắm lấy hai tay nàng giơ lên áp vào tường. Gương mặt hai người sát nhau, hơi thở hòa quyện, bốn mắt cách nhau trong gang tấc soi bóng mắt của nhau:

- Ái chà , ai biết dưới này ẩn chứa cái gì đây nhỉ ?- Bàn tay tự do của hắn chơi đùa với đôi nhũ hoa trước ngực. Phần căng tròn đầy đặn của nàng nằm mềm mại dưới tay, lòng hắn dấy lên cỗ tà dâm khoái cảm.

Hoa Nguyệt Hà nín thở im lặng, kinh ngạc trước hành động táo bạo của hắn, nhìn chăm chăm gương mặt lồng lộng của Tuyên Dịch, không thốt nên lời.

- Sao không nói lời nào? Khi mang khăn che mặt, nàng lại nhai không ngớt mà?- Hắn châm biếm sự trầm mặc của nàng.

- Ngươi đã biết...- Nàng ngờ ngàng, hồn hên hời.

Nàng khẽ run lên, sự kinh ngạc cùng nỗi vui sướng khôn tả hòa quyện cuộn lên trong ngực, nàng cố nuốt xuống tư vị đau khổ xen lẫn ngọt ngào.Hắn nhận ra nàng.

- Đương nhiên ta biết- Tuyên Dịch đắc ý cười, hai tay hắn thêm táo tợn sờ loạn, nhào nặn phần tròn trĩnh mềm mại của nàng.

Lực đạo hắn không hề nhỏ giống như muốn nghiền nát đôi bánh vú làm nàng đau đớn kêu lên :

- Không, không được.

- Không được thế nào đây ?- Tuyên Dịch một bên cười mỉa mai, một tay không ngừng vuốt ve sờ rầm ngực nàng..

- Đừng làm vậy ...

- Nữ nhân chết tiết! Nàng giam cầm ta, hạ độc ta, còn có chuyện gì là nàng dám không làm ?- Tuyên Dịch đột nhiên giận tím mặt hét lên.

Đủ loại cảm xúc hỗn độn trong lòng, Nguyệt Hà hết đường phân trần, lòng tràn ngập chua xót, không thốt được tiếng nào.

Tuyên Dịch đột ngột buông nàng ra, hai thân thể cách xa nhau. Tay bắt chéo sau lưng, đôi mắt thâm trầm nheo lại , gay gắt hỏi :

- Ta xác thực nàng cấu kết cùng phản tặc.

- Phản tặc nào cơ ? Không hề có.

Nguyệt Hà kinh hoàng hét lên. Nàng tưởng rằng đây chỉ là cái cớ hấn lấy đó làm lý do để bắt nàng đi, vạn nhất không nghĩ tới đây là sự thực.

- Nàng dám phủ nhận người không lưu Văn Trọng trong phủ sao ?

- Ta không biết..., vì cớ gì Văn thúc trở thành phản tặc ? Như lạc giữa sương mờ mù mịt, Nguyệt Hà không biết phải đáp lại thế nào.

- Hấn chính là người đã giúp nàng hạ độc ta ? Ta nói đúng phải không ?

- Ta ...

- Kỳ thực nàng cũng ẩn giấu rất sâu, nhưng làm sao qua được mắt ta. Dù mất bao công sức ta cũng tìm và bắt được nàng thôi.

Thực ra, Tuyên Dịch sau khi thoát khỏi Hoa gia, hấn còn mang máng sót lại nhiều ấn tượng về người đã điều trị mình. Sau khi miêu tả lại thân hình và diện mạo Văn Trọng cho huyện lệnh, lão đã không do dự chỉ ra đích tên tuổi và xác nhận danh tính Văn Trọng. Từ đó hấn chín phần đoán được biết được thân phận nữ nhân bí mật ấy là ai. Đồng thời bọn họ cũng điều tra Văn Trọng và bọn phản tặc từ lâu có quan hệ lui tới.

Sở dĩ đến giờ này hấn mới tìm nàng vì dù đã biết chân tướng nhưng việc ân oán cá nhân phải để lại sau, đại cuộc luôn cần đặt lên trên hết. Hấn dồn quân nhanh chóng truy bắt bọn phản tặc. Những ngày gần đây, sau khi hành động truy bắt gần như đại công cáo thành, bọn đầu sỏ đã bị tóm gọn, Tuyên Dịch mới tiến hành điều tra Hoa gia. Và hôm nay hấn tự mang đại binh giống trống khua chiêng xâm nhập Hoa phủ.

- Thực ra nàng nói đi, nàng rốt cuộc có phải vây cánh của bọn phản tặc không ?

Tuyên Dịch mắt sáng ngời, lục soát trên gương mặt Nguyệt Hà dấu vết của sự dối trá.

- Ta thực sự không phải, ta không phải phản tặc cái gì đó, không biết loạn thần gì hết!

Nguyệt Hà vội vã lắc đầu, thần sắc hốt hoảng, thảm thiết nói.

- Lấy gì chứng minh lời nàng nói là sự thật ?

- Ta...không biết...

Làm sao nàng chứng minh bản thân trong sạch đây ? Hoa Nguyệt Hà bi thảm suy nghĩ. Không thể phủ nhận, lai lịch Văn Trọng không rõ ràng, nàng chỉ cho hấn là hảo hán giang hồ kì tài, lại có ơn với nàng nên cho tá túc tại nhà thôi.

- Ha haha. Nàng nên cảm ơn bọn phản tặc bị giam hãm trong ngục không khai tên nàng ra, cho nên giờ này còn bình yên ở đây. Nhưng từ nay về sau nếu làm ta phát hiện nàng làm điều gì mờ ám, đừng trách ta dụng vương pháp vô tình đấy nhé.- Giọng Tuyên Dịch nhẹ nhàng nhưng đôi mắt lợi hại như chim ưng rình mồi chực chờ phủ chụp lấy nàng..

Nguyệt Hà không có gì chống đỡ, chỉ có thể dùng đôi mắt hạnh xinh đẹp đau thương nhìn đối lại đôi mắt lạnh lùng khốc liệt của hấn.

- Nàng không thấy lạnh à ?- Tuyên Dịch đột nhiên xoay mình hỏi.

Nguyệt Hà mới đầu sững sốt, sau đó thoáng chút cảm động, ngơ hán quan tâm đến nàng, gật đầu

- Ta không thấy lạnh.

Nàng ngần gợn trả lời. Nghe hán hỏi vậy , đột nhiên một cổ ấm áp không hiểu dâng lên trong lòng, ngơ hán quan tâm đến nàng.

Hôm nay bất ngờ bị người quan binh bắt đến nơi này, nàng đi một mình thân cô thế, một chữ không kịp nói lời tình lý, làm sao kịp mang theo áo ấm hay vật dụng tùy thân.

- Phải vậy không ? Theo lý thuyết thì mị được phải có tác dụng rồi chứ ?

Tuyên Dịch liếc mắt nhìn lại bàn tròn .Cả một bàn thức ăn chưa hề có dấu hiệu đụng vào, hán âm thầm đo lường , nàng chỉ uống sơ mấy ngụm trà, cho nên được lực của xuân dược phải mất một thời gian mới phát huy tác dụng.

- Cái gì ?- Hoa Nguyệt Hà mắt hạnh trợn lên, mặt tràn đầy kinh ngạc và hoảng sợ.

- Ha ha ! Nàng còn không rõ sao ? Bữa tối của nàng , nước trà đều bị ta hãm xuân dược.

Tuyên Dịch đắc ý nói.

* * *

Chương thứ năm

- Vì sao ?- Hoa Nguyệt Hà kinh ngạc hỏi.

- Vì sao à ? Có nhân tức có quả , ta chỉ đáp lại những gì nàng đã làm với ta thôi. Còn việc hạ nàng ăn mê dược thì với ta ngoài lạc thú ra nàng còn gì đáng nói chứ, haha..- Tuyên Dịch cười càn rỡ.

Chớ trách hán thủ đoạn, có trách thì do nàng gieo gió gặt bão. Nàng đã mạo phạm khinh thường hán trước. Bản tính hán có thù tất báo, nàng dám cả gan xúc phạm còn dám làm nhục hán, hán có dùng chút thủ đoạn ti bi cũng là chuyện đương nhiên.

Về mặt Nguyệt Hà đau đớn nhìn vào gương mặt tuấn mỹ phong trần của Tuyên Dịch.

- Ta không hối hận về việc đã xảy ra.

Nàng biết rõ mình đang nói điều gì, cũng hiểu được mình đã làm chuyện vô cùng nhục nhã. Nhưng nàng vẫn phải tiếp tục gom góp dũng khí để chiến đấu, vì đã « tự mua dây buộc vào người » nên giờ phải do nàng gỡ bỏ, và cũng vì tiểu sinh mệnh yêu quý đã hình thành trong bụng.

- Ha ha ha! Tốt lắm, như vậy nàng sẽ dễ yên cho ta lăng nhục sao , nàng vui vẻ chịu đựng à ?

- Chuyện đã làm thì bản thân không trốn tránh.- Nguyệt Hà kiên định ngẩng cao mặt nói.

- Thật vậy không ?- Tuyên Dịch tà ngạo khiêu khích.

Hoa Nguyệt Hà kim lòng không đau khẽ nắc lên. Trước mắt nàng dần dần mờ màng như hóa ra nhiều thân ảnh. Nguyệt Hà lắc lắc đầu giữ tỉnh táo, tránh luồng mắt bức người của hắn. Đôi tuần mâu sáng quắc hàm chứa dục hỏa nồng đậm, trượt lên người nàng, như muốn lột sạch quần áo trên người mình ra.

Thân thể Nguyệt Hà đột nhiên cuộn lên một sức nóng phát ra từ hạ thể. Cố giữ đi sự khô nóng khó hiểu nàng càng thấy khó chịu, thấy những lớp quần áo tơ lụa trên người đột nhiên trở nên quá dày, bao chặt lấy thân thể ngọt ngào đến ngộp thở.

Nàng đứng ngồi không yên, thần sắc cố giữ bình tĩnh vẫn lộ ra dao động. Tuyên Dịch liếc qua là hiểu ngay. Hắn không nói lời nào, chính là đợi chờ xuân được phát huy tác dụng, đợi nàng chịu không nổi dục vọng hành hạ, sẽ tự mình tiếp cận dâng bản thân cho hắn, giống như sự thất bại đầu hàng của hắn trước đây.

Đôi tuần mâu nhỏ dài của Tuyên Dịch ngầm lóe ý giễu cợt, nhàn nhã ngồi thản nhiên trước mắt Nguyệt Hà, giống như một khán giả chờ đợi thưởng thức màn trình diễn độc đáo của diễn viên duy nhất.

Thân thể càng lúc mỗi xao động, Nguyệt Hà đột nhiên cả người lao đảo đứng không vững ngã bật ra giường. Xiêm y tơ lụa không thuận theo che kịp cơ thể, hàng nút bật ra, lộ ra một khoảng áo yếm màu đỏ thắm.

Nguyệt Hà xấu hổ vội vàng kéo lại tà áo, không ngờ hàng chỉ đã sút, bàn tay lo lắng chạm vào thịt da đang khô nóng tự động nổi lên một cổ khoái cảm tê dại.

Nàng co rúm người lại, nhưng không thể nhịn được dục hỏa đốt người bật ra tiếng rên kiều mị :

- A..

Khi dục hỏa mãnh liệt thiêu đốt, thân hình yếu kiều của nàng khổ sở quằn quại trên giường. Nguyệt Hà thốt lên yếu kiều không ngớt, tiếng nàng ngâm nga như oanh yến thỏ thẻ ngỏ khúc xuân tình kích thích sâu sắc cảm quan Tuyên Dịch. Thân thể hắn cũng phát sinh biến hóa, ánh mắt lấp lánh những mảnh thủy tinh vỡ tối đen lại.

Nguyệt Hà bất lực vặn vẹo thân thể mềm mại, đôi môi mọng đỏ mấp máy không nên lời, đôi mắt xinh đẹp trở nên lờ mờ, chính nàng cũng không ngờ bản thân mình dâm dăng như thế. Nguyệt Hà càng không ngừng rên rỉ, cơ thể như hàng ngàn con kiến lửa bò trên người châm chích vào da thịt, hai tay như không nghe sự điều khiển của cơ thể tự động cởi từng lớp quần áo, như giữ bỏ bớt phiền muộn ràng buộc trên người.

Màn kịch tình của Nguyệt Hà đã đánh vỡ luôn sự tự chủ của Tuyên Dịch, hắn buộc phải chạm vào nàng. Đôi đại chưởng khỏe mạnh chồm tới bắt lấy nàng, thô bạo xé toạc làn yếm mỏng manh lấp ló trên bầu ngực, đôi mắt tuần mỹ rọi thẳng bờ vai trắng như tuyết mịn.

- Người đầu phải hạ gục gái đang hoảng mà còn cố tỏ ra kiêu cách làm gì !- Hắn cố đánh chính cho hành động bất thần của mình.

- Ta... không muốn...như thế này- Nguyệt Hà cố hết sức trả lời.

- Haha...gái lẳng lơ vẫn là gái lẳng lơ thôi.Ta không biết sau ta còn bao nhiêu người bị bắt về để hưởng lạc thú. Nói cho ta biết bao nhiêu người rồi ?- Tuyên Dịch khàn khàn giọng hỏi.

- Không ai cả, trừ người ra, không một ai khác...

- Thật vậy à ? Ta còn mê man bất tỉnh người đã nổi máu lẳng lơ rồi, người còn chối mình không phải dâm nữ ?

- Không được gọi ta như vậy !- Thể xác bị xuân dược hành hạ còn bị hắn lẳng nhục về tinh thần, Nguyệt Hà thống khổ hét lên.

Cho dù nàng cố gắng nhẫn nhịn không cãi vã vì biết chỉ dẫn đến mặt sát lẫn nhau, nhưng đôi mắt khinh miệt và những lời nói cay độc của hắn như xát muối vào lòng Nguyệt Hà, đau đớn vô cùng. Bàn tay Tuyên Dịch áp lên làn vải yếm, chậm rãi nhào nặn bộ ngực tròn trĩnh của nàng qua làn vải mỏng, nghe tiếng nàng thở gấp.

- Nàng còn nói mình không phải dâm nữ ? Thực chết cười, cả thân thể đã nóng cháy, cái miệng nhỏ nhắn gọi tình này còn chưa chịu nhận thua sao ?- Hắn bấu môi giễu cợt.

Bàn tay rắn rỏi của Tuyên Dịch càng thêm trắng trẻo, tự do xoa bóp đôi nhũ hoa mềm mại. Tuy lời nói khinh thường nhưng động tác hắn lại rất dịu dàng như đang nâng niu thân thể nàng. Cánh tay vòng sang ôm lấy, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi vào lòng để hắn tha hồ hưởng thụ.

Phút chốc, đầu ngón tay thon dài của hắn vờn về đầu đỉnh nhũ hoa, nụ hoa bị trêu chọc cương lên như hạt ngọc hằn rõ trên làn vải yếm. Khoái cảm như dầu đổ vào lò lửa bùng lên dữ dội, làm nàng không nhịn được, bật tiếng rên rỉ :

- Uhm...

- Nàng làm sao vậy ? Thoải mái lắm, đúng không ?

Hắn cố tình hỏi, ngắm nhìn nàng dưới tay hắn trầm luân chịu đựng khao khát giày vò, cảm thấy rất thú vị.

- A....không biết...

Toàn thân nàng khô nóng, toàn thân tứ chi như bị trằm vào bể dung nham đục vụng vùng vẫy thế nào cũng không thể ngoi lên được, như bị ngàn con kiến châm chích râm ran, thứ ma cảm làm nàng không cưỡng được mấp máy môi khẽ liếm ướt làn môi khô nẻ.

- Nói cho nàng biết, lần trước giữa ta và nàng chả là ân ái gì đâu.- Tuyên Dịch rúc mặt vào gáy nàng, hít vào mùi dạ hương của nàng tỏa ra nồng đậm, thì thầm- Lần này ta sẽ cho nàng thấy thế nào là ái ân thực sự.

Với hắn mà nói, lần đó với nàng không thể xem là giao hoan. Nó giống như chuyện động vật giao phối để tái sinh nòi giống. Hắn rất khinh thường kiểu ân ái « như trả bài » như thế, ngay cả những

lần phong lưu với cô nương thanh lâu hấn cũng chưa bao giờ làm qua loa đại khái. Hoan ái là cả một nghệ thuật, đòi hỏi sự giao hòa và đồng thuận đến từ hai phía cùng cho và nhận và đạt đỉnh điểm sung sướng. Đây mới là cuộc ái ân trọn vẹn và đích thực.

- Cái gì ?

Nàng kinh ngạc thốt lên. Đêm cuồng khấu đó, kinh nghiệm hoan ái duy nhất của nàng thực ra không phải kỷ niệm gì tốt đẹp. Ngoại trừ đoạn cuối cùng lên cao trào có chút vui sướng, phần mở đầu nàng chỉ cảm thấy một nỗi đau đớn xé da xé thịt, và trong toàn quá trình cũng phải vận sức kịch liệt, nhìn lại không thấy gì dễ chịu. Việc bắt buộc phá đi tấm màn trinh tiết để có một đứa con thừa tự, còn lòng nàng không mong lặp lại một lần như thế nữa. Nếu lần này hấn không dùng xuân dược thì cũng không dễ khơi gợi mong ước giao hoan nơi nàng.

- Đúng vậy! Muốn ném thử không ?- Đáy mắt hấn chứa tia cười gian tà, thâm thì vào tai nàng.

Ngoài việc thỏa mãn dục vọng của bản thân, hấn còn muốn kích thích nàng nóng lòng, muốn nàng ham muốn thăm dò hấn và hòa tan tấm thân thể mỹ miều này vào hấn cùng niềm vui sướng thỏa mãn tột cùng. Dưới ánh đèn sáng trưng này, hấn sẽ thích thú quan sát nàng từ từ trượt chân sa đoạ hoàn toàn đầu hàng dục vọng, trượt xuống bậc thấp nhất của bản ngã con người, giống như nàng đã làm với hấn lần trước.

Giọng nói khiêu khích của hấn không lớn hơn tiếng thì thầm, dịu dàng và thâm hiểm, như tiếng sa tanh cọ trên nền thép lạnh, như tiếng ác ma ngon ngọt dụ dỗ thiếu nữ xuân thì lạc lối nhảy vào biển lửa mà không hận hối.

Khẽ ép lưng nàng vào lòng, hấn rúc mũi vào hõm vai thơm ngát của nàng, ôn nhu cúi đầu liếm nhẹ vành tai nhỏ xinh, chậm chậm nhâm nhi vành tai cứng cứng kích thích những đầu mút thần kinh nhạy cảm, đôi môi dần dần lướt xuống đường cong dịu dàng nơi cổ trắng nõn.

Đầu lưỡi hấn như vô tình khiêu khích, làm cho nàng nhịn không được cất tiếng rên rỉ khe khẽ. Hấn nhẹ nhàng cỡi dây yếm, tấm lưng ong mịn màng lộ lộ không một mảnh vải, toàn thân nàng ửng hồng mê người, nhưng đôi môi hồng nhuận vẫn cố bật tiếng kháng cự :

- Ta không muốn thế...

- Thật sự không muốn sao ?- Tiếng hấn khẽ khàng rót vào tai nàng, giả vờ tiếc nuối hỏi.

Tựa hồ khảo nghiệm quyết tâm buồn cười của nàng, bàn tay hấn thân thiết vuốt ve đôi vai xuôi đây.

Nàng cố gắng gật đầu, hàm răng trắng đều như bạch ngọc cắn chặt đôi môi để không phát rên nữa, bởi vì đôi tay ma quỷ của hấn đã từ đôi vai phiếm hồng từ từ di chuyển đến trước ngực nàng.

Đầu nàng bất lự ngã ra sau tựa vào vai hấn, để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Khóe miệng Tuyên Dịch nhếch lên đắc ý, đại chưởng hấn lách vào trong yếm tìm kiếm đôi nhũ hoa mềm mại nóng hực, cảm giác hoàn hảo đúng như hấn nhớ.

Chính vì cái này khiến bao đêm trần trọc không ngủ được, bao lần tổn hao tâm sức tìm kiếm , chỉ vì hình bóng của ma nữ yêu kiều với đôi nhũ hoa mê người đeo bám hấn ngay trong những giấc mơ. Thật bỏ công hấn hao tâm hao lực tìm ra kì được nữ tử thần bí yêu mị. Nàng là thực, và nàng đã ở đây, nóng hực, ngoan ngoãn trong vòng tay hấn mặc tình bày bố.

Đôi tay to lớn như người mù tìm lối cũ bắt đầu nâng niu đôi bánh vú đầy đà, nhu tình như cánh bướm lướt trên mặt nước, mạnh mẽ như gió cuốn trên hoang mạc, ôn lại cảm giác đêm nào. Hấn không chán đùa nghịch phần da thịt trắng nõn, khảo sát những đường cong mê người làm nàng yêu kiều nhin không được tiếng thở gấp. Bàn tay hấn càng thêm cường ngạnh mãnh liệt tiến công, đầu ngón tay nam tính thon dài không còn trêu chọc bầu vú căng tròn nữa, chuyển sang trêu ghẹo đỉnh hoa nhưng tím, hai nụ hoa xinh đẹp được tưới tắm nở bung rạn rỡ, vênh lên kiều ngoan.

Nguyệt Hà bị đâm được phát tác, thân thể bị hấn kích thích không thể khống chế, quần quai vạy vẹo không thôi. Khi hấn ra sức chuyên sóc đôi nụ hoa mẫn cảm, nàng không cưỡng được lắc đầu qua lại, lay động cả thân mình. Sự tự chủ đã rã rời như bơ tan trên tuyết.

Nàng trầm mê trong dòng lũ dục vọng, ngoi lên chìm xuống vùng vẫy không lối thoát. Đôi mắt xinh đẹp lạc thần, hàm răng trắng cắn chặt đôi môi đỏ mọng đến rớm máu, hơi thở hỗn hển đứt quãng.

Bất thành linh, đôi tay đang ôm ấp ngực nàng đột nhiên rút ra, hấn làm như không thấy nàng, thân nhiên cười nói :

- Nàng đã không nghĩ đến ta, ta cần gì phải tốn công sức nữa.

Hấn dịch ra khỏi người nàng ngồi về phía kia bàn, quan sát ánh nhìn ngây ngốc của nàng.

Thấy hấn đột ngột buông tay, ngực nàng phập phồng không chịu nổi. Mặt bừng đỏ rực, đôi môi khô nẻ mấp máy, đôi tay trắng nõn vươn về phía hấn như cố nắm lấy. Bị xuân dược phát tác hành hạ, lại còn hấn liên tục kích thích dục vọng, nhiệt khí đã tràn ngập châu thân nàng, mười phần cuồng dã cần phát tiết ngay lập tức. Nàng cần thân thể đàn ông tinh tráng của hấn chà xát và hòa tan vào cơ thể nàng, làm dịu đi sự khó chịu đang hành hạ bằng lạc thú mà chỉ hấn mới mang đến được. Hấn không thể ác độc đùa bỡn rồi bỏ đi như thế.

- Sao nữa đây? Ta nghe theo ý nàng không làm phiền nàng nữa, nàng chưa vừa lòng sao ?- Nhìn gương mặt đỏ bừng thần sắc hốt hoảng của nàng, hấn mỉm cười gian xảo. Lần này hấn buộc nàng nói ra lời đầu hàng cho bằng được.

- Ta ..ta ..không ...biết- Giọng Nguyệt Hà cất lên khàn khàn, nghe như không phải giọng của mình. Nàng hồ đồ giữa hai luồng ý nghĩ đấu tranh trong đầu, một bên dục vọng mãnh liệt thúc giục mau chóng chấp thuận đầu hàng còn lý trí yếu ớt muốn thức tỉnh chính mình dừng sa vào tuyệt cảnh.

- Thật là ngoan cố quá đi ! Đến thế này rồi nàng còn không nhận thua, ta cũng không cần tự lưu lại để mất mặt nữa. Ta đi tìm cô nương khác dễ thương hơn đây. - Tuyên Dịch tỏ vẻ ngán ngẩm, giống như oán chính mình lãng phí thời gian với một chuyện tốn công vô ích vậy.

- Không..xin đừng đi !- Hoa Nguyệt Hà hồn hèn giữ tay hắn lại.

- Không muốn ta đi à ? Vậy van xin ta đi !- Tuyên Dịch nheo mắt thương lượng.

- Xin chàng...đừng ...đi...đừng bỏ ta !- Nguyệt Hà bị dục vọng mờ lối dẫn đường, câu chữ tự động bật ra.

- Nói theo ta, nàng muốn ta. Không có ta nàng sẽ chết.

Nguyệt Hà sửng sốt một chút. Nàng không chống cự lại sự cường bạo cố tình của hắn, càng không thể chịu nổi dục vọng như khối cầu lửa đang hoành hành trong người. Từng từ bắt đầu bật ra, thừa nhận thất bại :

- Không có chàng...ta sẽ chết..ta..muốn chàng..

- Đó , chỉ vậy thôi mà chân chừ mãi, kết quả cũng sẽ thế thôi. Sớm mở miệng nàng không phải chịu khổ này giờ sao !

Hắn không chỉ giày vò nàng, còn châm biếm sự cố chấp của nàng. Nhưng có phải nàng bị dục vọng làm mờ mắt rồi không mà thấy đôi mắt ấy như lóe lên tia sáng quan tâm? Nếu thực sự lo cho nàng sao còn vị bản tính ngạo mạn mà bức hiếp nàng đến thế ?

Tuyên Dịch cúi xuống ngắm nàng trong khoảnh khắc, ngoài trừ bên trên đã lộ ra yếm mỏng thì nàng vẫn còn nguyên váy áo . Với tốc độ như sét quét qua trời quang hắn nhanh chóng cởi bỏ mọi thứ trên người nàng. Trong chớp mắt ngoại trừ tiết khổ ẩn giấu tam giác mật nữ tính, làn da sữa trắng mịn màng không tỳ vết cùng đôi chân ngọc thon dài hoàn hảo đã lộ lộ trước mắt hắn.

Bất ngờ trước động tác nhanh gọn của hắn, Nguyệt Hà kinh suyễn hít thở mạnh, vì da thịt đột ngột tiếp xúc với không khí lạnh băng bên ngoài, cả thân thể run rẩy không thôi.

Đôi tuần mâu phân đen trắng rõ ràng tỏa ra hào quang nhiệt khí nóng rực quét từng phân da thịt mềm mại vừa lộ ra, như ngọn lửa chậm chậm liếm láp từ dưới lên trên. Đôi chân ngọc ngà, cặp đùi thon dài trắng muốt, vùng bụng thon thả, bờ ngực phập phồng , làn cổ cao ba ngón trắng ngần và cuối cùng là gương mặt nàng, bốn mắt nhìn nhau không chớp.

Đôi mắt nam nhân nóng rực, đôi mắt nữ nhân đọng đầy nước như van vãn. Mà hắn làm gì có từ bi mà biết thương hoa tiếc ngọc ?

Thân ảnh cường tráng dần tới, bàn tay to lớn bất ngờ ôm lấy nàng, ngón tay thon dài lách vào trong tiết khổ trắng, vào đến u huyết liền chạm dâm thủy thấm đẫm.Hắn nhe răng cười :

- Uớt quá rồi !

Chưa khỏi thẹn thùng vì lời nói trắng trợn của hắn, đôi tay hắn đã banh rộng đùi nàng lên vào trong hoa huyết, vạch nhẹ những tầng tầng hoa thịt phấn nộn tìm hiểu khám phá. Nàng khó chịu

vặn vẹo nửa người , hơi nóng lên nơi riêng tư rung động run rẩy, hai chân xấu hổ cố gắng khép lại.

Nhìn chăm chăm chỗ tư mật của nàng, đôi tuần mâu trong suốt ngược lên dò xét gương mặt hoa đỏ ửng như trái đào chín, tà ý cười:

- Nhanh thật, thật đỡ mắt công ta !

Bị hai tay hấn chèn ở giữa, nàng bất lực mở rộng chân. Ngón tay thô to của hấn thông thả chạm vào u huyết mật của nàng, trêu ghẹo, vỗ về. Nàng không thể ngăn cản hấn xâm phạm, cũng không thể chống tay phản đối, chỉ biết cam chịu để hấn tùy nghi càn rỡ.

Trong ý thức mơ hồ phủ đầy sương, nàng mơ hồ nghe tiếng thì thảo của hấn vọng xa xa, khoái cảm dâng lên như từng đợt sóng triều vỗ vào bờ, lần sau mạnh hơn lần trước...Thình lình nàng thấy hoảng sợ trước dòng cảm xúc mạnh mẽ sắp ập tới, nàng đã dụi mắt, ra sức chống đối.

Bàn tay hấn vẫn giữ nguyên tốc độ liên tục vào ra, hưởng thụ u khẩu của nàng bị lạc thú giáp công. Ngắm nhìn khuôn mặt nàng say say , hấn chèn thêm một ngón tay thâm nhập vào u huyết, gầy gầy viên tiểu trâm châu bị bỏ qua này giờ, trung tâm cảm xúc của nữ giới.

- A....

Nàng sợ hãi thống khoái kêu lên, dòng nước xiết dưới sự đột kích của hấn cuộn cuộn chực chờ thoát ra.

- Thư giãn đi !

Tuyên Dịch chặt chẽ nói, ngắm nhìn nàng phóng túng ảnh hưởng bởi dục hoan. Hấn không hề suy suyển, bàn tay tiếp tục hoạt động tăng dần tốc độ.

Nàng cắn bản không thể đáp lại lời hấn. Một cơn lốc khoái cảm rồi một loạt va chạm thần bí vui dập mãnh liệt, làm phùng khẩu hoa huyết của nàng thêm sung phòng, nồng đậm chất lỏng.

- A...đừng mà !...

Ngón tay tinh tường của Tuyên Dịch thâm đắm yêu dịch, dòng nước kích tình trào ra càng nhiều, lan tràn lênh láng. Cơ thể nàng quằn quại, nỉ non rên rỉ không ngớt nhanh chóng tiến lên đỉnh thống khoái.

- Uhm..

Khoái cảm kéo đến như triều cường phẫn nộ, tựa dòng lũ cường bạo đánh vỡ đê nhỏ mỏng manh, ị oạp tràn lên, xoáy lộng cuồng cuồng, nhồi lên dập xuống. Cơn hồng thủy khoái cảm ập đến mãnh liệt, táng mạnh vào thân thể yếu ớt của Nguyệt Hà. Trong nháy mắt ném nàng lên đỉnh cao xa thăm mịt mùng, ngay tại đỉnh điểm lại quật nàng xuống vực thăm muôn trượng sâu không đáy.

Nguyệt Hà chỉ có thể thả mình theo dòng xoáy, để chúng cọ rửa thân thể mềm mại, vong tình hét lên, đôi tay mảnh mai trắng nõn nắm chặt như cào rách chăn nệm, mái tóc dài lắc qua lắc lại rũ

rượu, phô bày hình thể yêu kiều mê ly trước ánh mắt thỏa mãn của nam nhân bên trên đang chăm chăm chiêm ngưỡng.

Không biết bao lâu sau đó, nàng từ từ trôi lên trên bề mặt, thở dốc từng cơn, thấy bản thân khốn đốn đang nằm trên mặt giường.

Hắn chăm chú nhìn thân thể đang co rút của nàng, ác độc nói :

- Chỉ mới dùng tay thôi, nàng đã đạt cao trào, thật là hạng dâm nữ không hơn không kém.

Nguyệt Hà thần thờ nhìn hắn, không chịu nổi trước sự lăng nhục ấy. Đôi mắt đáng yêu linh động trong thoáng chốc lại yếu ớt buồn bã.

- Không phải thế sao ? Thục nữ đoan trang nhà ai lại bắt nam nhân vào giường mình giao hoan? Ta chỉ mới dùng chút thành lực, nàng đã rên rỉ không ngừng, biết sớm nàng là hạng dâm đảng như thế, ta đã không phí công hãm dâm được vào trà.

Hắn nhẩn tâm phóng đại, xỉ vả nàng.

Từng lời tàn nhẫn của hắn như ngọn roi quất vào lòng Hoa Nguyệt Hà, chà xát sự tự tôn đã sứt mẻ, róm máu của nàng. Lòng nàng đau, đau quá...như ngàn mũi dao xuyên qua, đau đến không biết mình đang đau chỗ nào...

Giọt nước mắt như thủy tinh trong suốt tràn ra khóe mắt hạnh lăn dài xuống gối, thấm vào trong lớp chăn còn nồng đậm mùi hương tình ái.

Nàng cố sức chống tay ngồi dậy, nhưng cơ thể đã mềm nhũn vô lực. Nàng ngoảnh mặt đi, nuốt vội nước mắt vào lòng, bất giác nói :

- Ta biết.

Nàng không phải sớm hiểu rõ điều đó sao, hắn trước sau đối với nàng chỉ là đùa bỡn, là khoái cảm tình dục ? Có gì phải một lòng một dạ ôm ấp khối tình đơn phương với một người không mấy may quan tâm đến mình? Ngốc lắm Nguyệt Hà à! Nàng căm giận nhìn hắn, cố gom hết sức ngồi dậy.

- Nàng tưởng đã bước vào có thể bỏ đi, ta sẽ bỏ qua cho nàng dễ dàng vậy sao?- Tinh mâu lạnh lẽo nhìn nàng.

- Vì cái gì ? Chẳng đã khinh thường ta như vậy còn khao khát ta ?- Nguyệt Hà tủi thân, căm giận lên tiếng.

- Bởi vì ngoài trừ chuyện xúc phạm ta, con người nàng còn ẩn giấu nhiều bí mật và quỷ kế đa đoan, ta cảm thấy sự thực không đơn giản như thế.

Về mặt Tuyên Dịch hồ nghi lãnh đạm xem xét nàng :

- Không...có gì bí mật cả, lại càng không có ...quỷ kế.

Nguyệt Hà sợ hãi rút rè thú nhận, khuôn mặt thương tâm nhanh chóng tái nhợt, lắp liếm nói.

Hắn lạnh lùng hỏi lại lần nữa.

- Thật vậy sao ?

Dối trá! Nàng thực nghĩ hấn ngu muội đến không nhìn thấu lời dối trá của nàng sao ? Một lần nữa nàng lại coi rẻ năng lực của hấn, dùng lời nói dối để che đậy gian kế của nàng, khiến hấn thực sự không thể tha thứ sự xảo trá ngoan cố của nàng được.

Đôi nhãn quan lạnh như băng dán chặt vào nàng. Về ngoài của hấn không bộc lộ điều gì, chỉ có ánh mũi nam nhân phập phồng không giấu được cơn giận dữ bùng lên trong lòng.

Về mặt lạnh yên bất động của hấn không làm giảm bớt sự u uẩn trong lòng Nguyệt Hà, ngược lại càng khiến tâm ý nàng thêm hoảng loạn, không biết hấn dự định điều gì. Cầu trời sau khi thoát khỏi đêm nay, nàng thầm hứa từ nay không lại gần hấn quá ba bước mới hy vọng tìm được chút bình an.

Bất thành linh, với tốc độ không thể né tránh, đôi cánh tay sắt của hấn chồm đến phủ trùm lên thân hình nàng . Không quan tâm đến đối phương cố sức giãy dụa, hấn không ngừng xé bỏ, tước đoạt hết lớp quần áo còn sót lại trên người nàng. Thoáng chốc thân thể nhỏ nhắn, làn da mềm mại trong suốt với những đường cong thanh nhã, tác phẩm hoàn hảo của hóa công lộ ra trọn vẹn dưới mâu quang tham lam hưng phấn của người trước mặt.

- Đẹp....Cực kì xinh đẹp !

Nàng còn đẹp hơn đêm đó, trí nhớ Tuyên Dịch lên tiếng. Đôi mắt nhỏ dài khẽ nheo nheo nấn ná trên từng đường cong mê người của nàng. Mất lớp quần áo che phủ, hấn no nê thưởng thức thân thể mỹ miều, luồng mắt như đốt cháy bộ ngực tròn trĩnh vun cao đến huyết khẩu non mềm mà hấn đã tường tận khám xét.

Trước hành động của hấn, Nguyệt Hà kinh hãi há hốc mồm. Nhưng rồi từ từ, dưới đôi mắt đen tối như chứa ma lực thần kỳ chuyên chú ấy, nỗi lo sợ hốt hoảng từ từ biến mất hết, bản ngã nữ nhân dần dần thắng thế. Người nàng dần dần thả lỏng, đầu ngã ra gối, xấu hổ giấu mặt vào chiếc khăn lụa bạc bên cạnh.

Hai tay hấn vươn ra nắm lấy bộ ngực sữa trắng như tuyết, làm cho chúng thẹn thùng kiêu hãnh dựng thẳng lên, như mời gọi nam nhân săn sóc hầu hạ.

- Đứng ..dừng lại đi !- Nàng cố thoát khỏi cơn mê loạn, ngượng ngùng cự tuyệt.

- Nàng bảo ta đừng dừng lại sao , xin tuân lệnh !- Hấn giao hoạt bề cong ý nàng, đôi tay liên tục chuyển động trên đôi nhũ hoa no tròn núng nính.

Nàng ảm ừ không nói nữa, đôi mắt đẹp dần ngập tràn mộng lung tùy ý để đại chương hấn tung hoành vuốt ve khắp cơ thể.

Về mặt nàng tâm thần nhận nhạo, làm hấn cũng thấy toàn thân sôi trào dục hòa. Hấn hạ miệng cúi đầu ngậm lấy một đỉnh nụ hoa, cắn nhẹ lấy điểm hồng lòi như nếm món ngon vật lạ lần đầu tiên được thưởng thức. Đồng thời rất nhanh hấn di chuyển bàn tay lên bầu nhũ hoa còn lại, đặt lên đỉnh nụ hoa anh đào chòe ghẹo không thương tiếc, xoa nắn thổi khí, biến chúng thành điểm hồng cứng rắn, ẩm ướt như hồng ngọc sáng lên bóng loáng.

- Uhm...

Dưới sự kích thích, từng trận tê dại từ bốn phương tám hướng ập vào nàng. Hai tay nàng vô thức ôm lấy mái đầu hấn, những ngón tay mảnh dẻ cài vào mái tóc, xoa vuốt mái tóc đen ướt đầm mồ hôi, cắn chặt răng không buột tiếng rên rỉ.

Bàn tay khác của hấn lặng lẽ trườn về phía chiếc eo tròn nhỏ, vuốt nhẹ như tơ qua lỗ rốn yêu kiều, tiến về phía bãi cỏ mịn như nhung lèn vào khám phá từng góc ngách thâm kín nhất.

Đột nhiên một luồng hơi thở dương cương phủ lấy nàng, hấn chồm dậy áp môi vào môi nàng, đầu lưỡi lớn mật xộc vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn ướt đỏ.

Hấn cường ngạnh xâm nhập u huyết của nàng, nàng sớm buông khí giới đầu hàng không phản kháng. Ngược lại cái cảm giác hạnh phúc giòn tan khi được ở bên nhau sau thời gian đợi chờ dài đằng đẵng khiến hai người thêm thân thiết triền miên.

-Uhm...- Tiếng nàng thỏ thẻ yêu kiều. Đầu lưỡi ấm áp của hấn nhu tình như nước cuộn lấy cái lưỡi đình hương. Nàng như say như tỉnh, choàng tay ôm lấy cổ hấn kéo hấn sát vào mình, mái đầu hai người dựa sát lấy sau, thân mật giao triền.

Đầu lưỡi hấn không thỏa mãn cặp môi nàng, chậm rãi hướng xuống vành tai xâm nhập bên trong mút thần kinh nhạy cảm, làm người bên dưới kích động run rẩy. Đôi môi hấn xấu xa trườn xuống làn cổ mỏng manh, vừa di chuyển vừa cắn nhẹ lưu lại hàng loạt vết đỏ trên làn da trắng ngần.

- Nóng quá...ta không chịu nổi...

Hoa Nguyệt Hà rên nhỏ, tiếng rên như con thú dụi dụi đòi hỏi sủng ái của chủ nhân, toàn thân như bị nhấn chìm trong dòng lũ mê mông dục vọng.

- Chịu không nổi sao? Nói ta nghe, nàng muốn gì ?

Tuyên Dịch ngẩng đầu bức bách nàng thừa nhận khát vọng.

- Ta...- Kiều thể bị dày vò, đôi môi mọng đỏ hé hé bật không thành câu.

- Nói đi! Nàng muốn điều gì ?

Con người chăm chú nhìn nàng, bản tính cố chấp không cho hấn buông tha, trêu chọc nàng, dù dục hỏa của mình phun lên hừng hực, cả người hấn cũng khó chịu không ít hơn nàng.

- Ta...không biết....- Nàng khiếp nhược trả lời.

- Nàng biết mà, nhanh lên!

- Ta...ôi..không được...

Còn không kịp đáp, nàng đã kinh hoàng kêu lên, vì một ngón tay Tuyên Dịch đột nhiên chui vào hoa động của nàng, trêu đùa hoa hạc nhỏ sưng đỏ.

Cỏ mọc lan đầm sương, mật huyết róc rách tràn ra, ngón tay hấn nhanh chóng dính đầy dâm thủy nồng đậm. Khát khao bùng lên như ngọn lửa hoang dại cháy trên đồng cỏ.

- Đáng giận, thực quá cứng đầu !

Tuyên Dịch phần hận mắng. Cả người hắn không ngừng toát hơi bí nóng, thân thể sớm không còn kiên nhẫn do dự, nàng còn ngoan cố chưa chịu thừa nhận.

Trong tiếng hắn hậm hực mắng mỏ, nàng thì thầm rời rạc :

- Ta..muốn..chàng ...

Nguyệt Hà đã đến hạn chịu đựng. Dưới tài nghệ kích thích tài tình của hắn, nàng sớm bị dục triều đánh đổ bất đắc dĩ buông vũ khí đầu hàng.

Gương mặt ướt đầm mồ hôi của người bên trên lộ vẻ vui mừng. Hắn đắc thắng nói :

- Nhớ cho kỹ, là nàng vô liêm sỉ cầu xin ta, nàng không phải tiểu thư khuê các gì cả, chỉ là hạng dân nữ khát tình mà thôi.

Tuyên Dịch tàn khốc nói, hắn bịa đặt phóng đại sự thực, tùy nghi nhục mạ mặt sát nàng. Hắn đã thắng. Nàng đã tuột xuống đến mức thấp nhất của bản ngã con người, van vi cầu xin hắn, như hắn muốn.

Mềm nhũn nằm trên giường, Nguyệt Hà không còn sức phủ nhận lời hắn. Bây giờ cả người nàng căng như mũi tên đặt trên dây cung ở mức căng thẳng nhất, chỉ còn dục vọng che mờ tất cả, đưa mắt mơ màng nhìn Tuyên Dịch.

Tuyên Dịch nhanh chóng trút đi toàn bộ quần áo, toàn thân trần như nhộng tiến vào giường. Đôi mắt hạnh xinh đẹp không tự chủ nhắm nhìn nam vật của hắn vươn thẳng ngạo nghễ, thân thể hắn vạm vỡ, cân đối không chút mỡ thừa, nam vật đã bão hòa hăng hái , kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Nàng chưa kịp nhìn kỹ, hắn đã nhanh chóng ngồi lên trên nàng. Đôi tay nắm đùi ngọc đang rộng, hoàng long cứng rắn kiên đỉnh tìm đường thẳng tiến vào trong u cốc mềm mượt.

- A...

Cả hai đồng loạt thờ dài, thỏa mãn. Thân thể hai người vừa vặn như khuôn đúc dành cho nhau. Hắn nâng đôi mông tuyết trắng của nàng lên dùng sức đánh sâu vào mật động nhỏ hẹp, gắn liền hai cơ thể thành một. Lần này nàng không thấy đau vì đã có dâm thủy bôi trơn, thân người đang đưa theo nhịp vỗ, hận không hóa tuyết tan tro ngay giây phút này.

- Quá tuyệt vời !

Hắn khí huyết cương phương, khẳng khít chèn sâu vào lạch đào nguyên tở. Khoái cảm tê dại không tả được mặc sức lan tràn, nàng sung sướng rên lên, rướn mông lên phối hợp cùng động tác dững mảnh của hắn.

Nhìn gương mặt nàng mê ly trong khoái cảm, Tuyên Dịch nở nụ cười, điều mà xưa nay chưa bao giờ có trên giường với nữ nhân nào khác. Nguyệt Hà như lấy thêm sức lực cố gắng di động thân hình mảnh mai. Hắn bắt đầu điều chỉnh nhịp độ, di chuyển càng lúc càng nhanh trong nàng.

Đôi mắt tối đi vì dục vọng nhìn xoáy vào gương mặt hoa yêu kiều đang bùng lên xuân tình đỏ rực, lấy bàn tay thô to áp lên viên châu chân trước ngực nàng khẽ vuốt ve chà xát, lưu lại những ấn ký xanh tím trên làn da trắng mịn ngọc ngà.

- Ôi...!

Nàng ngâm nga không ngớt, toàn thân cao thấp chịu đựng từng cú đập dững mãnh của cơ thể to lớn đang đè nặng trên mình. Đôi tay nuốt nà nắm chặt lấy cột giường bên trên tìm điểm tựa, đôi chân trường túc trắng sữa quàng lên hông hắn, bám chặt lấy thắt lưng thon dài hung hãn đập tới.. Hai thân thể quện chặt không còn chỗ hở, đồng điệu từng bước theo vũ điệu thần tiên sơ khai nhất của loài người.

- Nắm bắt nhanh lắm , yêu nữ !

Hắn thở gấp gấp, thân thể to lớn đã lấp loáng mồ hôi. Huyết phùng càng rịn nước và thít chặt, làm hắn càng ra sức thâm nhập. Gương mặt nhả lại găm nhẹ, yết hầu nuốt vội như thống khổ. Đâm vào, rút ra, lại đâm vào, từng đợt liên hồi vô cùng vất vả và sung sướng.

Nguyệt Hà như bị vùi chôn trong biển lửa, nóng bỏng và tê dại phiêu linh kèm hãm chung quanh. Bỗng dung một cơn chấn động đánh sâu vào trong chạm đến tử cung nàng, thai nhi trong bụng như thức tỉnh kêu gọi sự chú ý. Một ánh chớp lóe lên, bản năng người mẹ bừng dậy thức tỉnh tiềm thức trong nàng. Nguyệt Hà cố gom hết sức lực chống lại cơn sóng tình từng đợt trào lên của hắn, hét lên :

- A..không xong rồi..ngừng lại !

Nàng hốt hoảng chống cự, hai tay chống lên ngực hắn. Bên trên Nguyệt Hà càng cố đẩy hắn ra thì phía dưới nơi tiếp xúc càng cọ xát kịch liệt.

- Được thôi, chúng ta...sẽ không ngừng lại !

Hắn đùa bỡn, cố tình hiểu sai ý nàng, càng thúc mạnh vào.

Nàng thất thần không nghĩ được gì, khai luôn ra bí mật :

- Không được, chậm một chút, nguy hiểm đến con..nguy hiểm..

Sự di chuyển của Tuyên Dịch vì lời nói của nàng không chỉ yếu đi , mà đột ngột tách khỏi người nàng. Thì ra đây chính là bí mật nàng đã giấu diếm hắn bao lâu nay.

Mồ hôi từ đôi lông mày đẹp như vẽ của Tuyên Dịch từng giọt rơi tí tách xuống thân thể nữ nhân run rẩy yếu ớt bên dưới. Tiếng nói lạnh lùng khô khan vang lên như trong buổi chắt vắn tù nhân.

- Đứa con nào ở đây ?

Bàn tay to lớn đang vuốt ve âu yếm nhanh chóng trườn tới khóa trên cằm nàng, gằn giọng hỏi.

- Ta...

Nàng tư lự thất sắc, chịu lời áp bức của hắn mà không nói nên lời.

- Thì ra nàng ngủ với ta để có đứa con phải không ?

Hắn đã hiểu, bí mật bao quanh việc đêm ân ái kích tình đó đến nay đã hiện rõ như ban ngày.

- Nàng là hạng vô sỉ, bày mưu ăn cắp giọt máu của ta , đúng hay không ?

Hắn ác độc rít lên, sự thực đã phơi bày khiến hắn bùng lên cơn giận dữ chưa từng. Người đàn bà bụng dạ khó lường này dám tính kế lợi dụng hắn.

Hắn mang tước vị đại quý tộc của Thanh triều quyền nghiêng thiên hạ, cư nhiên bị nữ tử thân phận hèn kém này tự do bài bỏ mang con của hắn. Chuyện này xưa nay chưa từng xảy ra. Nói thế nào cũng nuốt không trôi nỗi hận này.

Sắc mặt Nguyệt Hà trắng bệch không nói được gì, đôi mắt hạnh không chịu nổi ánh mắt buộc tội như thiêu đốt của hắn. Nhịp điệu ái ân đang trong bước tiêu dao đột nhiên dừng lại, niềm khát khao chưa được thỏa mãn làm nàng khó chịu. Thân thể khô nóng trống rỗng, yêu cầu được yêu thương, được điền đầy..

- Á! Đau quá !

Nguyệt Hà thống khổ kêu lên, đôi mi xinh đẹp run rẩy. Da thịt non mềm cùng u huyết mỏng manh bị hắn bắt ngờ xộc vào, mạnh mẽ hung bạo, đầy đau đớn.

- Nói! Có phải nàng muốn giành con của ta?- Ánh mắt hắn rực cháy căm hận.

- Đúng vậy, ta.. định... « mượn giống ».. của chàng.- Nguyệt Hà rời rạc thú nhận.

Trước sự việc đã bại lộ, nàng thú nhận ngay từ đầu. Vì chạy đâu cũng không thoát bàn tay của hắn, sớm muộn gì hắn cũng tìm ra.

- Mượn giống à? Hay quá nhỉ! Yêu nữ, nàng chờ nhận hậu quả đi !- Tuyên Dịch hung tợn đưa tới hậu thư.

Nàng là một nữ nhân người Hán thân phận thấp kém. Nay hắn lại bị nàng đặt bẫy sinh ra một mầm mống con lai, làm pha loãng dòng máu Mãn Thanh thuần khiết, quá chừng nhục nhã. Người hắn trù lên thân thể, dâm nữ không biết xấu hổ dưới thân tác oai tác quái.

Thất lưng rắn chắc của hắn bắt đầu vận động kịch liệt, nhồi lên đập xuống như chày giã giò trong cối. Hai bàn tay to thô mọc phủ lên phần da thịt non mịn tròn đầy mạnh bạo như trừng phạt.

- Á !

Nàng rên lên đau đớn. Run sợ trước lời đe dọa của hắn, Nguyệt Hà yếu ớt vô lực không còn đường chống đỡ, chỉ còn cách thả mình để khoái cảm từng bước lại ập đến kéo nàng đi.

Một cổ khoái cảm xuất phát từ hoa kính của nàng lan ra khắp châu thân. U huyết bắt đầu tiết chất nhờn phủ lấy nam long nóng rực, làm cho hắn thêm sung mãn dễ dàng chạy nước rút trong nàng.

- Aha !

Hắn bất ngờ cười lớn. Bên dưới sự đụng chạm giữa hai thân thể càng thêm cuồng liệt. Khuôn mặt tuấn tú dạt dào suồng sã bồng bồng khoái cảm, làm nàng ý loạn thần mê nhìn mà sợ hãi, lông tơ dựng đứng lên hết.

Không kịp đoán tâm tư hắn, cơn cực khoái như sóng triều bão tố phủ chụp lấy nàng, đôi tay bám chặt lấy hắn cuốn theo trong cơn lốc xoáy điên cuồng.

- Uhm..- Nàng nỉ non, rên rỉ.

Vách tường da thịt non mềm chặt chẽ co rút, vọt tới cao trào hoan ái, đè ép chặt cự long của hắn, cuồng liệt bài xích làm hắn vừa khó chịu lại cực kì thỏa mãn. Liệt hỏa không tản mát xung quanh mà hướng thẳng vào cơ thể hắn cảm của nàng, khiến hắn bước vào cơn kích thích cao trào.

- A !

Bờ mông cường tráng đẩy mạnh, và Tuyên Dịch ngửa mặt hét lên. Một đạo trắng nóng từ nơi giao triền giữa hai người tuôn ra tràn đầy lai láng. Khoái cảm ập thẳng vào người, ném hắn xuống địa lao nghìn trượng, sự thỏa mãn ngấm sâu và tỏa ra như ngàn mũi kim châm nhọn, thấm vào từng lỗ xương của cơ thể hắn rồi, thỏa mãn đến tận cùng.

Đột ngột, Tuyên Dịch rút ra khỏi người nàng, lạnh lùng ngồi lên, toàn thân đỏ ửng.

Không có ôm ấp gần gũi sau hoan ái, không chờ hơi thở dốc của cả hai kịp trở lại bình thường, giọng nói lạnh lùng của Tuyên Dịch như từ trên vọng xuống như tiếng gọi của địa ngục.

- Nếu đã có mang con của ta, ta không dễ dàng buông tha nàng, ngày mai nàng cùng ta trở lại kinh thành.

Thực chất hắn tính lãng nhục nàng, khiến nàng thân bại danh liệt, tiếng xấu rửa không sạch. Cả đời phải sống trong sự dè bủ khinh miệt, chịu đựng ánh mắt khinh thường của người đời.

Nhưng nay biết nàng có giọt máu của Lễ Vương phủ, hắn lập tức thay đổi chủ ý ban đầu, quyết định đem nàng cùng hồi vương phủ, giam hãm trừng trị nàng cả đời.

- Vì sao ?

Cơ thể còn đang mềm nhũn mệt mỏi, Nguyệt Hà vẫn cố gắng chống tay gượng dậy hỏi.

- Hừ, nghe còn không hiểu sao ? Nàng có mang con của ta, thân thể nàng đã không còn của chính mình nữa. Đứa con trong bụng nàng mang dòng máu của ta, là người của Lễ Vương phủ. Từ nay nàng là người của ta, do ta quyết định, không đến phiên nàng xen vào.

Khoác lên người áo lụa dài, hắn bước khỏi phòng đầu không một lần ngoảnh lại nhìn nơi hai người vừa giao triền hoan ái.

- Không !

Nàng không nói được tiếng nào, vạn phần bi ai nằm sụp xuống, áp mặt vào gối dìm nước mắt.

Tương lai trước mắt phủ đầy màu ảm đạm mà chính nàng cũng không thể hình dung.

* * *

Chương thứ sáu

Trời đã vào giữa đông, không khí lạnh lẽo cắt da cắt thịt. Từ nhỏ sinh trưởng ở phương nam quanh năm nắng ấm, Nguyệt Hà chưa bao giờ biết mùa đông phương bắc có thể lạnh lẽo rét buốt thịt xương đến thế. Chiếc áo khoác trắng thuần khiết đơn bạc không đủ ấm, làm nàng ngồi trên ghế không kèm được cả người cứ run rẩy.

Ngồi trong gian đại sảnh Lễ Vương phủ, Nguyệt Hà phờ phạc sau chuyến hành trình mệt nhọc, đôi mắt thất thần ngắm nhìn gian chính sảnh lộng lẫy, sơn son thếp vàng nguy nga. Tâm tư nàng vượt qua cái lạnh, nghĩ đến hoàn cảnh thay đổi bất ngờ của mình, không khỏi bất an trước tương lai mù mịt ở phía trước.

Chỉ hai tháng trước đây, nàng theo đoàn tùy tùng của Tuyên Dịch rời Trịnh huyện đi đến kinh thành không một người quen biết này. Hôm nay bước vào cửa sau Lễ Vương phủ hùng vĩ uy nghiêm, nàng mới nhận thức hết sự khác biệt giữa hai người. Thân phận hèn mọn của nàng thật sự không nên lớn mật trèo cao, dây dưa vào hắn. Mạo phạm một vương tôn đại thần đã là vợ vào những tai họa sát thân, huống chi hắn đây là một bối lạc gia quyền uy đỉnh đỉnh... Nhưng lúc đó nàng bướng bỉnh quyết định như vậy, giờ đây hối hận về việc đã làm có ích gì.

Theo thói quen Nguyệt Hà đưa tay vuốt ve làn bụng còn bằng phẳng của mình. Cuộc hành trình xa xôi vạn dặm, đi đứng khó khăn, ăn uống kham khổ khiến nàng lo sợ bào thai không chịu nổi, tử lưu trong bụng giữa đường. Nhưng giờ đây hai mẹ con bình an đến được nơi đây, không việc gì xảy ra, coi như trời phạt phù hộ tâm nguyện của nàng.

Không biết ở quê nhà xa xôi cô mẫu và Bình nhi như thế nào? Nàng ra đi khẩn cấp, không một lời giã biệt, đã bị Tuyên Dịch bắt lên đường. Nàng nhớ họ quay quắt, đột ngột đi đến nơi xa lạ này, không tránh khỏi thấp thòm lo âu trong buổi ban đầu bỡ ngỡ.

- Hoa cô nương !

Tiếng Nguyên Hạo mạnh mẽ vang lên thức tỉnh dòng suy nghĩ của nàng.

- Nguyên đại ca !

Hoa Nguyệt Hà vui sướng đáp. Hành trình từ Trịnh huyện đến Lễ Vương phủ xa xôi vạn dặm. Tuyên Dịch mặt sắt vô tình coi nàng như không có. Chỉ có Nguyên Hạo trước sau cảnh giác bảo vệ nàng.

Hồi bắt đầu lên đường, ánh mắt Nguyên Hạo có vẻ đối địch phòng ngừa, bởi vì Nguyệt Hà từng dùng mê dược ám hại Tuyên Dịch. Cũng vì mối quan hệ mập mờ giữa nàng và Tuyên Dịch, hắn theo dõi nàng như áp giải các tội phạm quan trọng, lúc nào cũng dòm trước ngó sau nhất cử nhất động của nàng.

Sau mấy ngày qua đi, quan hệ hai người nhanh chóng cải thiện, cái nhìn của Nguyên Hạo cũng dần dần thay đổi. Hắn nhận ra bản tính nàng hiền đạm nhu thuận, thật sự không giống lời nhận định của Tuyên Dịch nào là ti tiện, giao hoạt, lừa qui gạt thán.. Có lẽ hắn không thể thay đổi cái nhìn của Bối lạc về nàng, nhưng thái độ của hắn đối với nàng cũng từ từ biến chuyển, dần xem nàng như người bạn cùng vai phải lứa.

- Tốt lắm ! Cô nương theo ta vào gặp Bối lạc gia.

- Vâng, phiền Nguyên đại ca dẫn đường- Nguyệt Hà khẩn trương nói.

Sau đó hai người rời khỏi tòa đại sảnh tráng lệ, nàng theo đuôi Nguyên Hạo xuyên qua khu hành lang gấp khúc quanh co, trải qua trăm mét khuôn viên trồng đầy gốc mai, gốc hạnh, cây đào, bước qua dãy hành lang được lát từ hàng trăm viên đá nhỏ đều tăm tắp, điểu qua bức tường rào chạm trổ đẹp đẽ, cuối cùng bước vào sân trong, tới trước cửa thư phòng đóng chặt.

Nguyệt Hà cố che đậy vẻ bất an, kiên nhẫn đứng ngoài cửa chờ Nguyên Hạo vào trong thông báo. Nàng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình , và không hiểu sao trống ngực hồi hộp đập thình thịch trong lồng ngực.

Sau đó Nguyên Hạo xoay ra nói với nàng :

- Hoa cô nương , bối lạc gia mời người vào thư phòng.

- Vâng, ta...

Bàn tay mềm đặt trên ngực cố giữ bình tĩnh, cơ hội mà mỗi ngày nàng mong ước không thể vượt khỏi tay.

- Đi thôi! Đừng để bối lạc gia chờ lâu.

- Vâng !

« Khéet »

Đẩy mạnh cánh cửa nặng nề vào trong, một luồng không khí ẩm áp trong phòng áp vào thân thể đang rét run làm toàn thân Nguyệt Hà tự nhiên co rúm lại, thì ra phòng sách này có đốt lò sưởi.

Ngược với gian đại sảnh Vương phủ xa hoa lộng lẫy một cách phô trương, gian thư phòng này cực kì yên tĩnh thanh thản, chỉ tro tro nơi góc tường treo một bức mỹ nữ đồ, gương mặt mỹ nhân thiên hình vạn chủng, miệng khẽ nhếch nụ cười kiêu mị.

- Bối lạc gia cát tường !

Tuyên Dịch ngồi ngay ngắn sau án thư, Nguyệt Hà đã rành rẽ nghi lễ nói một câu thỉnh an hần. Trên đường đến kinh thành, Nguyên Hạo đã nhiệt tình chỉ dạy nàng gia lễ trong Vương phủ.

- Đứng lên đi!

Đôi tuần mâu của Tuyên Dịch lạnh lùng ngấm nàng, thờ ơ nhìn gương mặt hạnh cô đơn, nét hoa hao gầy hơn trước.

Nguyệt Hà kinh sợ đứng lặng trước án thư, không dám ngẩng mặt nhìn thẳng luồng mắt lạnh lẽo của hần. Hần còn chưa phát một lời nào, thần sắc vô cảm, khiến tâm ý nàng thêm lo lắng bất an.

Trên đường về kinh thành, Tuyên Dịch cố tình luôn giữ khoảng cách, chưa một lần nói chuyện với nàng. hay chỉ liếc về nàng một cái. Ngày đó nàng dữ dội biết mấy, hôm nay thần thái có vẻ nhợt nhạt, u sầu như ẩn chứa nhiều tâm sự?

- Đây là Đại Lễ Vương phủ, không phải dinh thự Hoa gia nhà ngươi, toàn phủ đều có quy củ riêng, không tha ngươi làm càn vô lễ đâu.- Tuyên Dịch ý tứ sâu xa cảnh báo.

- Ta hiểu. -Nguyệt Hà khẽ nói.

- Hừ, hiểu được thì tốt, tuy nhiên...- Hần thâm ý thêm vào - Đừng tưởng có mang đứa con nối dõi của ta thì muốn làm gì thì làm. Ở nơi này ngươi không là gì cả, tự lo lấy thân đi. Hiểu không? Nỗi lòng Nguyệt Hà tràn ngập bi ai, không cất một lời, từ đó đến nay hần luôn nghĩ nàng chỉ biết nói năng lải nhải, nàng không có gì khiến bản thân mất mặt trước hần lần nữa.

- Đợi ở đây sẽ có người đến mang ngươi đến Tiên Thủy lâu, Tiên Thủy lâu là nơi ở của thị thiếp của ta- Xem đôi mắt hạnh xinh đẹp như trợn lên, hần nổi ý bật cười- Ngươi còn lâu mới đủ tư cách là thị thiếp của ta, nhiều nhất chẳng qua là thị nữ hầu hạ, nhưng vì ngươi đang có mang tiểu hài tử nên ta ngoại lệ, chiếu cố cho ngươi ở Tiên Thủy lâu.

Nguyệt Hà ngây ngốc đứng nhìn hần. Thì ra hần bắt nàng đến Lễ Vương phủ này để làm nô tỳ, coi như nô bộc sai vặt. Ừ thì nàng còn mong mỗi cái gì hơn nữa, sao lòng lại thấy đau đớn như thế?

Nguyệt Hà cố nén thương tâm suy nghĩ thì trưởng tổng quản Vương phủ, người trông coi mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đột ngột bước vào phòng.

- Ngươi sẽ đi theo Tiêu tổng quản, hần phân công việc làm cho ngươi, Lễ Vương phủ không nuôi không kẻ lười biếng đâu- Tuyên Dịch mặt không chút thay đổi nói Nguyệt Hà.

- Tiêu tổng quản cát tường !- Nguyệt Hà xoay người đối mặt với một nam nhân trung niên phương phi mập mạp.

- Các ngươi lui xuống đi !- Về mặt Tuyên Dịch lãnh đạm sai khiến họ lui đi.

Nguyệt Hà nhắm mắt đi theo sau Tiêu tổng quản, hai người đi vào con đường lúc này nàng vừa băng qua, những gốc mai, gốc đào cổ thụ, sau đó hướng về phía sảnh chính. trên đường đi vô tình gặp một bà lão, Tiêu tổng quản, từ xa thấy bà ta liền đặc biệt dừng chân lại xun xoe chào hỏi.

- Ngụy ma ma, hôm nay rảnh rồi sao đi ra đây hít thở không khí a ?

Tiêu tổng quản cười nịnh nọt. Hóa ra bà lão này là ma ma hầu hạ bên cạnh phúc tấn Vương gia.

Ngụy ma ma lại có vẻ coi thường Tiêu tổng quản. Bà ta nheo mắt cao ngạo hỏi :

- Đúng vậy, phúc tấn cho vời ta tới nơi đó...À, tiểu cô nương phía sau ngươi là ai vậy ?

Ngụy ma ma nhìn thấy thân hình Nguyệt Hà lọt thỏm phía sau thân thể to béo của Tiêu tổng quản.

- Haha ! Cô nương này à ? Do bối lạc gia mang về từ phương nam làm nha hoàn cho phủ.

- Phải vậy không? Bộ dáng thanh tú thế kia, làm tỳ nữ không phải lãng phí lắm sao ?

Ngụy ma ma hoài nghi hỏi, bà ta thấy Nguyệt Hà dung mạo thanh tú, dáng người yếu điệu, lại là nữ nhân do Tuyên Dịch mang về, ít nhất phải đem về làm thiếp chứ! Lòng bà ta dấy lên nghi ngờ, không tin lời Tiêu tổng quản.

- Đúng vậy, nô tài làm sao có gan lừa gạt Ngụy ma ma đây. Bối lạc gia còn dặn nô tài ban cho nàng ta công việc gì đó trong phủ, nô tài định -

Lời Tiêu tổng quản chưa dứt, Ngụy ma ma liền gấp gáp ngắt lời :

- Giao cho ta đi ! Trong Tĩnh Hiền viện còn thiếu một chân tạp vụ, vài ngày trước phúc tấn còn hỏi ta tìm một nha hoàn điền vào..

Nếu thật là hạ nhân tất nhiên bà sẽ không khách khí rồi.

- Ngụy ma ma đã mở miệng, nô tài làm sao không dám nhường chứ? Người liền giao cho ma ma tùy nghi sử dụng.

Tiêu tổng quản mừng rỡ thuận nước giong thuyền, lập tức quay đầu lại nghiêm chỉnh nói với Nguyệt Hà.

- Ngươi sẽ theo Ngụy ma ma nhé! Có thể hầu hạ phúc tấn là đại phúc của ngươi , nhưng làm việc phải biết suy nghĩ, nhớ kỹ những gì đã được dạy đấy.

- Vâng, Tiêu tổng quản- Nguyệt Hà khẽ trả lời. Nàng lên nhìn thân hình đầy đặn của Ngụy Ma ma, lòng đầy lo ngại. Một bước sa chân vào vương phủ, đã mang thân phận nô tỳ, bây giờ nói cái gì nàng cũng phải cam chịu, rơi vào hầu hạ ai cũng thế mà thôi.

* * *

Đôi bàn tay non mịn ngày xưa cầm chặt xoay nhanh lấy cán chổi dài thô mộc , Nguyệt Hà vui đầu vát và quét dọn lá rụng đầy khuôn viên rộng mênh mông. Thân thể đứng lâu muốn tê dại, nàng chậm chậm xoay người, từ từ đứng thẳng dậy, lặng người thẫn thờ nhìn ra xa xa.

Mới đó nàng vào Lễ Vương phủ được gần một tháng. Ngoài trừ ngày đầu tiên đến phủ, còn lại nàng chưa từng thấy mặt Tuyên Dịch, một cái liếc mắt cũng không. Nhưng mặc cho sự vô tình sắt đá của hắn đối với nàng, nỗi tương tư mong nhớ vẫn cứ đau đáu trong lòng, nàng nhớ hắn.

Nguyệt Hà khẽ hóp một ngụm khí dài, gương mặt hạnh dài dần cau lại. Nàng bị Ngụy ma ma quản sự của viện phân công xách nước quét nhà cùng đủ trăm chuyện lật vật. Từ nhỏ nàng là tiểu

thư giàu có chưa từng phải đụng tay vào công việc của hạ nhân bao giờ. Hơn nữa thai nhi trong bụng dần dần lớn lên, làm thân thể nàng thực không thể lao động như thế này lâu dài được.

Nhìn lại nửa sân lá khô rụng dày sân rộng mênh mông, tựa hồ quét mãi cũng không thể xong, nàng lại khẽ thở dài.

Nàng không dám thả lỏng người lần nữa mà lại khom lưng hi hụi quét tiếp, từ sau chuyện đó phát sinh, Ngụy ma ma đối với nàng mười phần nghiêm khắc, làm cho nàng trên đe dưới búa, không dám hó hé, chỉ biết cẩn răng chịu đựng.

Sau khi theo Ngụy ma ma về phủ phúc tấn Lễ Vương phủ ở Tĩnh Hiền viện, nàng liền bị Ngụy ma ma quản hạt, phân phó cho ở phòng nô bộc. Ai ngờ sau một ngày tương yên ổn ở đó, Tổng ma ma tổng quản của Tiên Thủy lâu đi xồng xộc vào Tĩnh Hiền viện gặp Ngụy ma ma yêu cầu đòi người, bảo nàng có chỉ thị phải ở Tiên Thủy lâu. Từ đó, trời còn sáng mờ mờ nàng phải mày mò đến Tĩnh Hiền viện, màn đêm buông xuống lại trở về Tiên Thủy lâu.

Ai ! Cũng vì chuyện này Ngụy ma ma đối với thân thể nàng đặt nhiều nghi vấn, bà ta trông chừng nàng từng chút, hờ một tí là răn dạy, lớn tiếng mắng mỏ. Những nô bộc khác trong phủ cũng nhìn nàng tràn ngập tò mò, nhưng thấy Ngụy ma ma hằng ngày cứ đặng đặng sát khí mười phần nghiêm khắc, nên không dám bạo gan thăm hỏi, chỉ ở sau lưng nàng nghị luận dăm mẩu thêm muối.

Nàng bắt đắc dĩ lắc đầu, nếu có thể, nàng cũng không muốn ở Tiên Thủy lâu mỗi đêm chần đon gối chiếc ấy đâu. Mà tại Tiên Thủy lâu cũng không chỉ mình nàng trú ngụ, còn bốn năm người thiếp của Tuyên Dịch. Mỗi người một vẻ thướt tha, kiều diễm. Các thị thiếp tranh nhau dậm phấn tô son, ngấm ngấm tranh đấu, đợi chờ Tuyên Dịch truyền triệu. Hằng đêm một nhà sung sướng, mấy nhà sầu, kẻ được lâm hạnh thì vui mừng hơn hờ, người chưa được chọn thì âm thầm thất sắc, thậm oán mình chưa đủ nịnh bợ ... Còn nàng, giống như hạ nhân không được đếm xỉa đến, chưa bao giờ được gọi triệu kiến.

Nàng ở Tiên Thủy lâu cũng không rõ thân phận là gì. Không chỉ có quân sự Tổng ma ma đưa mắt nghi vấn, ngay cả các thị thiếp khác của Tuyên Dịch cũng nghi ngờ thân phận của nàng. Trừ bỏ đêm đầu tiên không sống ở Tiên Thủy lâu, tình cảnh nàng hiện giờ cũng không khác nô tỳ bao nhiêu, sống trong gian phòng nhỏ hẹp, giường chiếu đơn bạc, không tỳ nữ hầu hạ, cũng không được nhận sự sủng hạnh của hần.

Mang thai tiểu hài tử nổi dòng nhưng chưa bao giờ Tuyên Dịch chiếu cố, hay gọi lời hỏi thăm quan tâm, không hề dă động gì về tương lai số phận của đứa con. Hần dùng bào thai này làm công cụ cường chế nàng, trả thù nàng sao ? Hay biết đâu hần đã quên mất nàng rồi cũng nên.

Tuyên Dịch có phải đã quên nàng hay không, nàng cũng không biết. Bên cạnh có bao người oanh oanh yến yến thỏ thẻ đếm không hết, luận về nhan sắc không hề kém cạnh nàng, huống chi nàng

nào có bản lĩnh hầu hạ chiều chuộng nam nhân, giành được sủng ái của hần đâu ? Hần đã vạch rõ ranh giới, ở đây nàng không là cái đinh rỉ gì, không là gì cả...

Chính là ... đêm đến, những thị thiếp được hần triệu đến Kinh Phong lâu mây mưa, cuồng loạn đảo phượng, khi trở về mặt xuân rạng rỡ, tiếng cười nói rúc rích suốt đêm , như say như dại, tình cảnh ấy cứ đập vào mắt nàng, như đâm xuyên lòng nàng, từng cơn đau nhói...

Nàng không thể lừa gạt chính mình. Khi màn đêm buông xuống, nàng lại nhìn ánh trăng chiếu ngoài cửa sổ, soi bóng nàng đơn lẻ, mong chờ hần triệu kiến nàng..

Khối tương tư sâu kín , khối tình cuồng dại nàng dành cho hần không thể dùng một hai câu có thể hình dung, là nàng tự mình đa tình, tự mình đâm đầu vào lưới. Số phận đưa hần đến gặp nàng, nhưng chính nàng đã thuận tay buộc chặt sợi chỉ se duyên mong manh đó tự gắn đời mình vào hần. Là nàng si ngốc, là nàng khờ khạo, ôm ấp mỗi đơn phương với con người tuyệt tình ấy. Giờ quay đầu lại mình đã bị vướng tình buộc chặt, vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra...

Đột nhiên

- Tiệm tì hạ mặt, lơ là người một chốc thôi người lại làm biếng à ?

Về mặt giận dữ Ngụy ma ma xuất hiện, chúc đầu mắng xa xả vào Nguyệt Hà.

- Không dám Ngụy ma ma...

Bị Ngụy ma ma dọa đến run người, Nguyệt Hà rụt rè nói.

- Còn không phải à, ta đây mắt mù rồi sao ?

Bà ta chửi bới xong, xung quanh khóe mắt nếp nhăn càng thêm sâu, càng thêm cau có.

Bị Ngụy ma ma trách móc, sắc mặt Nguyệt Hà trắng bệch như sáp, không dám mở miệng, bắt giác lui lại, bàn tay cầm chổi rơi thõng xuống.

- Phúc tấn tìm người, theo ta vào đây !- Ngụy ma ma đột nhiên ra lệnh.

- Phúc tấn tìm ta sao? Ngụy ma ma, phúc tấn tìm ta có việc gì chứ?

Nàng khó hiểu hỏi, thân phận nàng là một tỷ nữ nhỏ, bị sai làm việc nặng nhọc, theo cách thông thường căn bản không có cơ hội tiếp cận phúc tấn. Nguyên cớ gì phúc tấn lại đột nhiên tìm nàng?

- Người là cái gì , phúc tấn mở miệng tìm người, còn muốn hỏi lý do sao? Đợi ta thỉnh kiệu tám người khiêng vời người vào gặp phúc tấn đó hả ?- Ngụy ma ma chanh chua mỉa mai nàng.

Bà ta xem Nguyệt Hà như cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, trong mắt bà ta loại con gái có nhan sắc rực rỡ kiểu này chỉ đi câu dẫn đàn ông mà thôi.

Cuộc đời Ngụy ma ma mang nhiều căm hận, cái nhìn cực đoan cũng từ đó mà ra. Bản thân Ngụy ma ma là người kém bề nhan sắc nên chứa ghét những nữ nhi như Nguyệt Hà. Bà ta càng ác tâm với những hạ nhân thấp kém tướng có chút nhan sắc thanh tao nên mộng tưởng, dự hoặc đám đàn ông, rồi mang mộng trào cao, một bước với tới khuôn vàng thước ngọc, bồi họ gia phong Vương phủ.

- Ta không có ý này, Ngụy ma ma, ma ma đừng tức giận, ta sẽ theo ngay đây !- Nguyệt Hà vội đáp.

- Đi thôi, đừng chậm chạp, cái bộ dáng lúc nào cũng sầu khổ của ngươi thực chán ghét!

Vừa nói xong, Ngụy ma ma không để ý Nguyệt Hà có bước kịp không, xoay người đi phăm phăm vào trong.

- Vâng.

Nguyệt Hà vội quấy quả chạy theo bóng người phía trước.

Căn phòng không có chút gì cái lạnh thấu xương của phương Bắc, bầu không khí chính sảnh Tĩnh Hiền viện rất ấm áp áp vào người nàng. Trong phòng ngoại trừ Nguyệt Hà , phúc tấn ngồi trên trường kỷ cao sang còn có Ngụy ma ma đứng bên cạnh. Nguyệt Hà xấu hổ về xiêm y mộc mạc của mình thật lạc lõng với nét xa hoa nơi đây.

- Phúc tấn vạn an !- Nguyệt Hà lễ phép làm lễ.

- Ủ ! Đứng lên đi !-Phúc tấn cao ngạo nói

- Nô tỳ tuân mệnh.

Nguyệt Hà chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt hoa e lệ cúi đầu, không dám nhìn thẳng phúc tấn quyền uy tại thượng. Tuy rằng Nguyệt Hà hiện tại làm việc lại Tĩnh Hiền viện, nhưng số lần nàng nhìn thấy phúc tấn có thể đếm được trên đầu ngón tay, thân phận hèn mọn chưa đủ để hầu hạ phúc tấn, cho nên lần này phúc tấn cố tình triệu hồi đích danh nàng, lòng không khỏi hoang mang lo sợ.

- Ngẩng mặt lên cho ta xem !

Phúc tấn nằm nghiêng trên ghế quý phi, lạnh lùng ra lệnh.

- Còn không mau, ngươi còn không mau ngẩng cằm lên cho phúc tấn nhìn mặt!- Ngụy ma ma đứng bên cạnh nghiêm khắc nói.

Nguyệt Hà do dự trong giây lát rồi từ từ hạ hai tay xuống, ngẩng khuôn mặt xương xương tái nhợt, dưới mâu quang sắc bén của phúc tấn .

Một đôi mắt đẹp thật! Nguyệt Hà kinh ngạc ngây ngốc nhìn, nàng đã biết diện mạo tuấn mỹ của Tuyên Dịch đến từ đâu. Khuôn mặt dài của hắn là khuôn đúc của phúc tấn, đặc biệt đôi mắt phượng dài nhỏ sáng quắc, không chỉ giống ở đường nét mà cả thần thái luôn toát ra vẻ kiêu ngạo xa cách, chỉ có chút bất đồng ở đôi mắt Tuyên Dịch mang ánh nhìn cương nghị nam tính hơn.

- Hừ !

Quan sát mỹ nhân trước mắt, phúc tấn cười nhạt, đôi mi nhỏ dài khẽ nheo lại.

Quả là một giai nhân thanh tú động lòng người, khó trách từ nhân gian có thể trà trộn vào Vương phủ.

Lâu nay đối với đám thị thiếp son phấn quần là áo lượt của Tuyên Dịch, phúc tấn không có hảo cảm. Dù phong thái Nguyệt Hà ôn nhu thanh khiết, không giống những cô nương trước Tuyên

Dịch đưa về, phúc tấn vẫn chủ quan giữ thành kiến ấy, khó có thể đối với nàng nảy sinh cảm tình tốt đẹp được.

Nhận ra đây mắt phúc tấn lóe lên ánh lửa chán ghét rõ ràng , Nguyệt Hà tự ti cúi thấp đầu, trong lòng dấy lên nỗi chua xót tui thân.

Cả hai mẹ con hẳn đều chán ghét nàng, nàng thực sự không rõ nguyên nhân Tuyên Dịch còn giữ nàng trong Vương phủ này làm gì nữa.

- Người tên gì ? quê quán ở đâu ?- Phúc tấn lạnh lùng hỏi.

- Bẩm phúc tấn, nô tỳ tên gọi Hoa Nguyệt Hà, người huyện Trịnh Tương Nam.

- Đến Vương phủ bao lâu rồi ?

- Khoảng chừng một tháng.

- Nghe Ngụy ma ma bảo buổi tối người đều ngủ ở Tiên Thủy lâu, hạ nhân thấp kém như người cư nhiên đêm sống ở Tiên Thủy lâu. Chuyện này nếu truyền ra ngoài chẳng phải để người ngoài chê cười đó sao , nói Vương phủ chúng ta nha hoàn ngủ bên cạnh chủ tử.

Phúc tấn mày liễu xéch lên, cứ nằm nghiêng trên ghế quý phi tôn quý, trách cứ Nguyệt Hà.

- Ta..- Nguyệt Hà không biết nên đáp lại thế nào, nhất thời sơ ý quên luôn cách xưng hô theo đúng lễ nghi tại Vương phủ.

- Ngụy ma ma !

- Dạ, phúc tấn !- Bên kia Ngụy ma ma vội vàng đáp lại.

Vốn Ngụy ma ma ở bên cạnh phúc tấn này giờ, đôi mày rũ xuống chăm chăm nhìn khuôn mặt thanh lệ của Nguyệt Hà, ác độc hét lên :

- Cởi áo con nô tỳ này ra cho ta !

- Ngụy ma ma, vì sao chứ ?- Nguyệt Hà kinh ngạc nói

- Hoa Nguyệt Hà, đây là lệnh của phúc tấn, người dám to gan không nghe !

Ngụy ma ma nham hiểm lấy uy phúc tấn ép người.

- Không ! Ngụy ma ma, bà không nói rõ ràng ra ta sẽ không nghe theo đâu !

Nguyệt Hà ngoan cố nói, đôi tay mảnh khảnh gắt gao giữ lấy vạt áo trước ngực.

- Điêu nhân to gan làm càn!

Ngụy ma ma ý đáng người to lớn phương phi, uy lực vô cùng, lập tức thô bạo xấn tới thân hình nhỏ bé của Nguyệt Hà , không tốn chút sức lực, xé banh chiếc áo bông đơn bạc của nàng.

Hai tay ôm lấy thân hình gầy guộc, Nguyệt Hà run rẩy cuộn thân mình úp sấp nằm trên sàn lạnh như băng, gương mặt kinh hãi nhìn Ngụy ma ma.

- Đứng lên cho ta xem!- Phúc tấn nhả mày hỏi , không hài lòng ra lệnh.

Ngụy ma ma xem Nguyệt Hà như đứa con nít ba tuổi, không cho nàng nằm mãi trên sàn, hai tay thô lỗ túm lấy người nàng dựng dậy.

Nguyệt Hà lặng người đứng thẳng lên như phúc tấn muốn. Ngoại trừ thân hình mộc mạc, màu quang chiếu thẳng thân thể gầy yếu nhưng không giấu được làn áo trước bụng hở ra, rõ ràng nàng đã có thai.

Cái thai gần bốn tháng của Nguyệt Hà không che lấp được, bụng đã nổi lên hump tròn, không giấu được trước ánh nhìn của những người đàn bà dày dạn kinh nghiệm này.

Giờ Nguyệt Hà đã hiểu nguyên nhân vì sao phúc tấn triệu kiến mình, là muốn kiểm tra nàng. Nhưng nàng không biết nguyên nhân sâu xa từ Ngụy ma ma sớm nhận ra thân thể thay đổi của nàng, bà ta đã thuyết phục phúc tấn gọi nàng lên thăm tra.

- Tiệm tì dâm đẳng, cư nhiên trong Lễ Vương phủ dâm loạn !- Phúc tấn tức khí cao giọng mắng mỏ.

- Nô tỳ không có, phúc tấn, đây là con của- Hoa Nguyệt Hà vội vàng thanh minh

- Không biết then, còn dám nói không có, chuyện rành rành ra đây còn mở miệng xảo trá.

- Phúc tấn, trong bụng nô tỳ là đứa con của bồi lạc gia.- Không thể giấu giếm được nữa, Nguyệt Hà không hề lường được phúc tấn định xử trí ra sao cho nên hoảng hồn nói thẳng ra.

- Cái gì ?

Đôi mắt phượng của phúc tấn trợn ngược lên, đôi môi đỏ mọng khẽ há hốc.

Chân tướng sự việc đã rõ, Ngụy ma ma có vẻ bình tĩnh, không phải bà không biết, mà bà ta đã sớm rõ chuyện Nguyệt Hà do Tuyên Dịch mang từ Giang Nam xa xôi về đây.

- Người dám nói bậy hàm hồ.

- Phúc tấn, nô tỳ không nói bậy, bào thai trong bụng đã được bốn tháng.

- Thôi đi.... Người đi xuống ngay cho ta! Ta không muốn nhìn thấy người.

Trước sự tình biến đổi thình lình không biết xử trí thế nào, phúc tấn nóng ruột đuổi Nguyệt Hà ra ngoài.

- Dạ, phúc tấn.

Nguyệt Hà chuẩn đáp ứng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ từ lui ra. Nàng bình tĩnh xoay người nhặt áo khoác bị xé rồi nhẹ lui ra ngoài.

Bóng Hoa Nguyệt Hà vừa khuất, phúc tấn liền khẩn cấp hỏi:

- Ngụy ma ma, người nói xem, lời con tiệm tỳ ấy là thực hay giả?

- Bẩm phúc tấn, nô tỳ tự nghĩ việc này không thể giả.- Ngụy ma ma chắc chắn nói.

- Cái gì? Chẳng lẽ như thế? Tuyên Dịch tiểu tử này làm chuyện gì rồi? Sao lại đem thị thiếp của hắn vào làm ở Tĩnh Hiền viện này? Đã có thai còn để nàng ta ở nơi này? Không xong rồi, ta phải gọi hắn đến hỏi ra lẽ mới được.

Phúc tấn nôn nóng muốn triệu gọi Tuyên Dịch vào, căn bản bà không biết sự việc do trước đó Ngụy ma ma đã giành lấy Nguyệt Hà về đây.

- Phúc tấn, không thể như thế!- Ngụy ma ma vội vàng gọi giật lại.

- Ngụy ma ma, vì sao không để ta tìm Tuyên Dịch chứ ?

Trước sự lớn gan ngăn cản của Ngụy ma ma, phúc tấn không khỏi ngạc nhiên lẫn giận dữ.

- Bẩm phúc tấn, lão nô tài lo sợ cho mẹ con hai người nổi lên tranh chấp , chuyện này không hay ho gì đâu.- Ngụy ma ma nhanh miệng giải thích.

- Tuyên Dịch sẽ vì con tiện tỳ ấy mà cãi nhau với ta à? Ngụy ma ma, người nói rõ thử xem !

Phúc tấn trước lời khuếch đại của Ngụy ma ma nửa tin nửa ngờ.

- Phúc tấn, lão nô tài đi với người bao năm rồi , trông thấy bối lạc gia lớn lên, cá tính của ngài rất khó nắm bắt, nếu phúc tấn không suy xét rõ ràng liền tùy tiện chỉ trích bối lạc gia , lão nô tài e sẽ gây sứt mẻ tình mẹ con của hai người.

Phúc tấn suy tư sau lời nói của Ngụy ma ma , gật đầu, đồng ý nói.

- Đúng vậy, tiểu tử Tuyên Dịch này tâm tư thâm trầm , nhưng cái chính là ta không ngờ nữ tử đó lại có thai rồi- Gương mặt phúc tấn đầy lo lắng, vẻ mặt phiền toái thờ ra.

Lòng phúc tấn băn khoăn rất nhiều. Bà sợ chuyện này truyền ra ngoài, làm cho danh tiếng của Tuyên Dịch bị ô uế, khiến những cách cách danh gia hay thiên kim tiểu thư đại thần trong triều e ngại không muốn tiếp cận. Điều mà bà ghét bỏ nhất là, bà không muốn thấy đứa trẻ từ người mẹ không rõ lai lịch làm người nối dõi của Đại Lễ Vương phủ.

- Sao Tuyên Dịch lại sợ ý đến thế chứ? Để một nữ nhân lai lịch không rõ ràng mang con nối dõi, còn qua bốn tháng rồi, không thể nào thai được.- Phúc tấn thâm oán thán.

- Chuyện này dễ dàng thôi phúc tấn, lão nô tài biết có một phương pháp.- Ngụy ma ma lập tức ghé miệng sát tai phúc tấn thì thầm to nhỏ.

- Chuyện ấy được không? –Phúc tấn hồ nghi hỏi.

- Tuyệt đối có thể thừa phúc tấn, lão nô tài nghe Tổng ma ma quản lý Tiên Thủy lâu nói, Bối lạc gia không ưu ái Nguyệt Hà, từ khi đưa nàng ta vào Tiên Thủy lâu chưa từng triệu kiến qua lần nào.-Ngụy ma ma đã định liệu sẵn mọi chuyện nói.

- Phải vậy không? Nhưng ta còn cái sợ lỡ không cẩn thận, Tuyên Dịch hấn -

Không thể trách bà cẩn trọng, Tuyên Dịch mà nổi giận làm loạn thì ngay cả Vương gia a mã hấn cũng không giải quyết nổi.

- Phúc tấn, chúng ta có làm cái gì đâu, chỉ là kêu một nô tỳ nhận thêm nhiều việc thì có gì không được chứ ?

- Được rồi! Vậy theo ý người, cứ buông tay làm đi! Nhớ kỹ chuyện này ta không dính líu vô đây !

- Dạ vâng phúc tấn.

Một cái bóng cao lớn từ Tĩnh Hiền Viện phóng vụt ra ngoài, bên trong Ngụy ma ma cùng phúc tấn không biết mình đã bị nghe lén này giờ.

* * *

- Thật vậy à? Người bảo ngục nương ta đã biết ?

Gương mặt Tuyên Dịch không chút thay đổi, trầm ngâm hỏi.

- Đúng vậy, bối lạc gia.

- Được rồi , người lui xuống đi.

- Bẩm bối lạc gia , có cần thần gọi Ngụy ma ma lên, hẳn ẽ bà ta không được tự do hành động thiếu suy nghĩ không ?- Nguyên Hạo cố ý nhắc nhở Tuyên Dịch. Hắn thực lo lắng Ngụy ma ma ỹ thể hiếp người , khiến tình cảnh Nguyệt Hà tội nghiệp càng thêm khốn đốn.

- Không, Ngụy ma ma là người của ngục nương ta, hành sự tự biết cân nhắc.

Trước đề nghị của Nguyên Hạo , Tuyên Dịch trầm lặng không nói gì.

- Dạ, bối lạc gia, thuộc hạ cáo lui.

Không thể khuyên được Tuyên Dịch, Nguyên Hạo bất đắc dĩ rời đi.

Ngồi bên án thư, Tuyên Dịch dựa người vào ghế bành bên cạnh cửa sổ, đắm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ một màn tuyết trắng xóa.

Nháy mắt đã bốn tháng rồi, hẳn than nhẹ, thời gian thấm thoát trôi nhanh thoi đưa hay chậm rì rì thế nhỉ ? Mang nàng về đây, theo kế hoạch cho nàng làm hạ nhân hầu hạ, thực hiện lời thề trước đây, tra tấn thể xác tinh thần nàng, khiến nàng nhục nhã yếu thế..

Nhưng cái chính là vận số thai nhi trong bụng nàng, vì sao hắn vẫn còn do dự không quyết ? Chi cần một cái phất tay ra lệnh Tống ma ma cấp cho nàng chén thuốc nạo thai, thế là xong xuôi mọi sự, không phải sao ?

Lòng hắn rối cuộc cố kỵ điều gì ? Đến giờ sao vẫn chưa thông..

Nếu tình nùng mật ý chỉ là đóa phù dung sớm nở tối tàn

Ta cần gì phải đau khổ chấp nhất

Vì nổi tương tư kia đeo bám đến ảm đạm thất hồn...

* * *

Chương thứ bảy

Nguyệt Hà cẩn thận từng bước dò dẫm trên con đường mòn đọng nước lầy lội, lòng không ngờ đêm qua dòng suối đã đóng băng tích một lớp dày trơn trượt phả hơi lạnh lẽo buốt lên tận óc.

Sinh trưởng ở phương nam nắng vàng oi ả, chưa bao giờ Nguyệt Hà trông thấy cảnh bông tuyết bay tán loạn khắp nơi như thế này. Cái lạnh giá phương bắc kinh hoàng mà trong thời gian ngắn nàng không thể kịp thích ứng.

Chiếc áo bông nặng như chì cũng không ngăn được cái lạnh tàn khốc ngấm vào da thịt, nàng phải dừng lại bước đi lập cập, rữ rữ bàn tay mềm mại đã bị tàn phá, ngón tay loang lổ vết chai sần sau bao ngày làm lụng vất vả.

Giờ phút này nàng chỉ mơ ước có một chén trà thật to thật nóng, làm ấm nhanh thân thể, xua đi cái lạnh lẽo của toàn thân. Nói thế như trong hoàn cảnh hiện tại chỉ là ảo tưởng, bàn chân run run từ từ di động, đôi tay nhỏ bé cố sức nhắc thùng nước to cồng kềnh làm lùi bước tiếp.

Sau khi nàng bị phúc tấn phát hiện ra bí mật, thời gian sau đó hàng loạt việc nặng nề đổ lên đầu. Nàng làm chân sai vặt đủ mọi việc lớn bé, từ múc nước, giặt quần áo, đến đun lửa nhóm bếp, rửa chén, tẩy đồ, cơ hồ không thứ gì không đến tay nàng.

Nàng nhìn thấu được phúc tấn rắp tâm dùng lượng công việc khổng lồ này hành hạ nàng, làm cho thai nhi trong bụng không chịu nổi cơ thể mẹ quá mệt nhọc rồi tử lưu đi.

Nguyệt Hà không có lòng dạ nào đem tâm oán hận thù đoạn hèn hạ của phúc tấn. Nàng chỉ thầm cầu xin trời xanh rủ lòng thương, phù hộ hai mẹ con vượt qua kiếp nạn, để nàng có thể bình yên sanh hạ tiểu hài tử.

May mắn thay, hình như trời xanh nghe được tâm nguyện của nàng, hiểu được khổ nạn của nàng, đưa con trong bụng hình như thừa kế sức tinh tráng của phụ thân hần, không bị chút ảnh hưởng vất vả mệt nhọc của mẫu thân, từ từ vững vàng lớn lên trong bụng nàng ngày đêm ấp ủ.

Mỗi ngày quần quật từ sáng đến tối, thân thể nhận lãnh lượng công việc nặng nhọc, vẫn không thể xóa nhòa được hết nỗi tương tư mong nhớ khắc khoải của nàng với Tuyên Dịch. Hằng đêm, về lại căn phòng nhỏ ở Tiên Thủy lâu, nàng vẫn không lập tức lên giường mà trút phần sức lực còn lại cắm cúi ngồi may vá, đem chiếc áo cũ nát duy nhất còn lại cắt ra, ghép thêm một mảnh vải dẹt còn lành lặn, may thành chiếc áo mới cho đứa con sắp sửa chào đời.

Mặc dù khổ cực không đếm hết, nhưng khi cầm trên tay chiếc áo bé nhỏ xinh xắn vừa hoàn thành, niềm vui sướng thỏa mãn như ngàn vạn mũi tên tỏa ra, đông đầy tâm trí, tiếp thêm cho nàng niềm vui vẻ lạc quan và nghị lực để tiếp tục phấn đấu.

Đối với chuyện tuyển triệu hàng đêm, Nguyệt Hà không còn giống lúc trước thương tâm muốn chết đi sống lại nữa. Nàng dần trở nên hờ hững vô cảm để việc đó phơn phớt đi qua trước mắt. Nàng cũng đã chấp nhận thực tế nên không còn vọng tưởng mong đợi, chỉ làm mình thêm đau khổ mà thôi.

Trong lòng không than thở, Nguyệt Hà nhanh nhẹn đi xuyên qua cổng vòm Tĩnh Hiền viện chạm trở bán cung màu đỏ, xa xa nhìn thấy Ngụy ma ma đi cùng một thiếu nữ trẻ tuổi đang đứng trong sân, hai người vui vẻ nói chuyện với nhau.

Nguyệt Hà giương mắt ngắm nhìn nữ tử dung mạo xinh đẹp kia, một phút thất thần, nàng sơ ý không chú ý nền đất trơn ướt, trượt chân, cả người chao đảo té nhào, xô nước cống kênh chao nghiêng, khối nước lạnh như băng khổ cực đem về đổ ào ra tung tóe khắp nơi.

- Nha đầu chết tiệt, ngươi xem ngươi làm được chuyện gì ra hồn! – Ngụy ma ma lập tức đến bên cạnh Nguyệt Hà, chửi bới ầm lên.

Toàn thân ngã ra sau đau đớn vô cùng, Nguyệt Hà cắn chặt hàm răng, sắc mặt tái nhợt chống tay bức tường phía sau cố sức đứng lên. Nàng bị trượt chân, toàn thân gân cốt như bị đảo lộn, đau không chịu nổi.

- Vị tỷ tỷ này, chị không sao chứ? - Nữ tử đi đến bên cạnh Nguyệt Hà, đỡ nàng đứng dậy.

- Nô tỳ không sao, đa tạ cô nương. - Nguyệt Hà từ thất lưng mông truyền đến từng cơn nóng cháy, kèm nén cơn đau cố gắng trả lời.

- Cẩn thận một chút tỷ tỷ, thấy không thoải mái thì cứ nói ra đi! - Thấy Nguyệt Hà tư lự mặt hoa trắng như sáp, cô gái bất an nên nhắc nhở.

- Mẫn La cách cách, cô ta đã nói không việc gì thì sẽ chắc không có sao đâu, nha hoàn này tự đi tự té nên đâu thể trách ai được. - Ngụy ma ma nói móc, làm cho sự hào phóng hảo tâm của Mẫn La chỉ là thừa thãi.

Nữ tử xưng là Mẫn La mày khê nheo lại, không hài lòng:

- Ngụy ma ma, vị tỷ tỷ này ngã khá nặng đấy, ngươi không an ủi chị ấy câu nào còn chế nhạo được sao? Mẫn La chỉ mới lên phương bắc một thời gian, Ngụy ma ma đã thay đổi không giống trước rồi. - Nói rồi mặt cô vẻ buồn, cô ta nghĩ Ngụy ma ma trước đây hiền lành ư ?

- Ai da, lão nô tài không có ý như vậy đâu, Mẫn La cách cách, người không biết chứ...

Ngụy ma ma đến gần bên Mẫn La giải thích, cố gắng lấy lòng nàng, sợ nảy sinh hiểu lầm. Bà ta liếc Nguyệt Hà một cái oán ghét, vờ không để ý sự tồn tại của nàng, phăm phăm kéo Mẫn La lại một góc xa cùng cô ta thì thầm to nhỏ nửa ngày chưa dứt.

Cả người Nguyệt Hà đau đến tê dại, đứng sững ở đó thấy hai người bọn họ châu đầu thì thảo với nhau không biết chuyện gì, thỉnh thoảng ánh mắt Mẫn La lại quay sang nàng tỏ vẻ thương hại làm nàng càng thêm xấu hổ.

- Ta hiểu rồi, Ngụy ma ma, người đi trước đi, ta muốn trò chuyện với vị tỷ tỷ này một chút.- Mẫn La đột nhiên phân phó.

- Mẫn La cách cách!- Ngụy ma ma kinh ngạc thốt lên, sau khi nghe nguyên trảng chê bai Nguyệt Hà, Mẫn La cách cách vẫn muốn tiếp cận nàng ta ư ?

- Dạ, Mẫn La cách cách.

Ngụy ma ma bất đắc dĩ rời đi, trước khi bỏ đi còn không cam lòng nhìn trừng Nguyệt Hà một cái.

- Cách cách, nô tỳ còn nhiều việc chưa hoàn thành, xin cho nô tỳ lui xuống trước!

Nguyệt Hà thực cảm kích Mẫn La nhưng hiện giờ nàng chỉ mong được bình yên, nghĩ tới gương mặt hùng hực lửa giận của Ngụy ma ma nàng lo sợ ngày tháng sau này lại không được yên thân. Như không để ý lời Nguyệt Hà, Mẫn La cẩn thận vòng tay ôm lấy thắt lưng đang phồng ra của nàng đi về vườn cây phía sau, ngồi xuống ghế đá nghỉ ngơi.

Nhẹ đặt người xuống mấy viên đá, ngay lập tức một cơn đau đớn kịch liệt ráng đê nén nãy giờ phát ra từ sau lưng, làm mặt hoa trắng bệch, không dám hé môi sợ rên lên tiếng.

- Tỷ tỷ, chị có sao không ?

Mẫn La lo lắng hỏi.

- Không có gì, không sao đâu thưa cách cách!- Nguyệt Hà toát mồ hôi lạnh, cố sức trả lời. Nàng té ngã về phía sau, đập lưng xuống, đứa bé không nằm ở đó nên không lo bào thai bị nguy hiểm, nhưng cái lưng vẫn tránh không được cơn đau xé ruột.

- Ủ, tỷ tỷ, chúng ta nên xưng hô thế nào đây nhỉ ?- Mẫn La nở nụ cười tươi tắn với Nguyệt Hà lộ lúm đồng tiền rạn rỡ.

- Nô tỳ tên gọi Hoa Nguyệt Hà, cách cách đừng gọi nô tỳ là tỷ tỷ, nô tỳ không dám nhận đâu.

Nguyệt Hà đợi cái đau dần dịu bớt mới mở miệng trả lời.

Mẫn La không để ý lời khuyên Nguyệt Hà, thân mật ngồi sát cạnh nàng, như thể thân thiết đã lâu.

- Thì ra là Hoa tỷ tỷ! Mẫn La thấy chị thật là xinh đẹp !- Mẫn La reo lên như đứa trẻ hâm mộ nói. Nguyệt Hà tuy ăn mặc sơ sài, thần sắc nhợt nhạt nhưng vẫn không giảm nét thanh nhã, đôi mắt xinh đẹp như nước hồ thu trong vắt chứa trọn nhu tình.

- Nô tỳ không dám, cách cách mới là trang mỹ nhân thanh tú diễm lệ.- Nguyệt Hà thẳng thắn nói.

- Phải vậy sao? Hoa tỷ tỷ ? – Mẫn La dường như rất vui trước lời khen của nàng.

Nguyệt Hà khen Mẫn La không phải là nịnh nọt, nói quá sự thực. Nàng cách cách như hoa như ngọc, khoác bên ngoài áo lông chồn sắc đỏ tươi, mười phần cao sang phú quý, da thịt trắng mềm mại, đôi mắt phân đen trắng rõ ràng, trong suốt như trời thu, làm người nhìn vào muốn trầm luân mê muội, cùng hai gò má hồng đào xinh đẹp ứng hồng dưới trời tuyết lạnh.

Rõ ràng là một nhan sắc hiếm có trong nhân gian, Nguyệt Hà thầm nghĩ.

- Cách cách tư chất thanh cao, chắc chắn không chỉ một mình nô tỳ nói như thế ?-Nguyệt Hà hỏi.

- Đúng vậy. Nhưng biểu ca hấn...Mà thôi quên đi !

Gương mặt tươi tắn của Mẫn La xẹt chút âm đạm.

Mẫn La nhanh chóng nở nụ cười tươi tắn, giống như một « thương hiệu » giá trị ấy.

- Hoa tỷ tỷ à, chi em ta đừng khen nhau đẹp nữa mà.- Cô ta vội chuyển đề tài - Hoa tỷ tỷ, chị cảm thấy khỏe hơn chưa? Đứa trẻ trong bụng không việc gì chứ? Ta nghĩ chị đang còn e ngại nên bị đau cũng không dám nói ra- Nàng tự nói tiếp , không phát hiện gương mặt Nguyệt Hà đã đỏ bừng lên.

Trong phủ hiện rất ít người biết Nguyệt Hà có thai. Hằng ngày nàng mặc áo lạnh rất dày nên nó bọc và những thị thiếp trong Tiên Thủy lâu không nhận ra. Có lẽ tin này do Ngụy ma ma phun ra rồi.

- Cách cách, người biết nô tỳ mang thai sao?- Nguyệt Hà ngượng ngùng hỏi.

- Đúng vậy, Hoa tỷ tỷ, Ngụy ma ma nói cho ta biết, đứa trẻ là của biểu ca sao ?- Mẫn La nhìn về mặt nghi hoặc của Nguyệt Hà, cười giải thích- Phúc tấn là di nương (đi) của ta, còn bồi lạc gia Tuyên Dịch là biểu ca (anh họ ngoại) của ta.

Mẫn La từ nhỏ đã thường vào ra Lễ Vương phủ vấn an di nương là Lễ Vương phủ phúc tấn, nửa năm trước theo ngạch nương (mẹ đẻ) về việc gả tỷ tỷ nàng ra tái ngoại ở Mông Cổ. Gần đây mới hồi kinh , vừa về đến nơi đã mang theo quà từ tái ngoại mang đến biểu cho di nương.

Nguyệt Hà kinh ngạc không ngờ người cùng bắt chuyện với nàng là biểu muội (em họ) của Tuyên Dịch. Nguyệt Hà có chút nghi ngại, nàng nên nhớ thân phận của mình , không nên mặt dày mà thấy sang bắt quàng làm họ với cô ta.

- Cách cách, nô tỳ có việc phải làm xin cho nô tỳ cáo lui !- Nguyệt Hà e ngại nói.

- Không được, những việc chị đang làm quá nặng nhọc, ta sẽ bảo Ngụy ma ma tìm người khác làm việc này, Ngụy ma ma không nghe ta gọi di nương ra.

- Không được, việc nhỏ này nô tỳ có thể hoàn thành được mà, nô tỳ đi trước đây !

- Không được! Không cho chị đi!

Mẫn La ngang ngược nói, đôi tay trắng ngần nắm chặt bàn tay bị thương của Nguyệt Hà

- Á! Đau !

Mẫn La bất ngờ thấy bàn tay nàng đầy những vết bồng loang lở chưa khép miệng lại rách ra.

- Thật xin lỗi, Hoa tỷ tỷ!

Mẫn La kinh ngạc hô lên, vội buông tay.

- Thật đáng giận, sao lại đối đãi chị như vậy chứ ? Tốt xấu gì chị cũng đang mang giọt máu kế thừa của Lễ Vương phủ, dù không sung hạnh chị cũng không nên bắt làm việc nặng nhọc như vậy chứ , để ta đi hỏi xem biểu ca xử trí thế nào ?-Xem vết thương trên bàn tay Nguyệt Hà không nhẹ, cô ta tức giận chỉ trích.

- Cách cách, trăm ngàn lần không được.

- Ta làm sao có thể xem như không thấy đây , biết sao còn không nói ra chứ ?

- Cách cách thương nô tỳ nên muốn đòi lại công bằng cho nô tỳ, nô tỳ rất cảm động.Nhưng nô tỳ thực sự không cần... Hy vọng cách cách có thể hiểu cho nỗi khổ sở của nô tỳ, đừng khiến nô tỳ mắc thêm tội nữa.

Thân phận Nguyệt Hà có nhiều điều ràng buộc phải nhìn trước lo sau, người cao quý như cách cách làm sao hiểu được.

- Được rồi. Nhưng chị về sau có oan ức gì muốn nói cứ nói cho ta biết nhé, Hoa tỷ tỷ !- Mẫn La lo lắng nhắc nhở nàng.

- Vâng! Lòng tốt của cách cách, nô tỳ không biết lấy gì báo đáp.

- Nhưng...

Vẻ mặt tức giận của Mẫn La dần dần thay đổi thành u sầu , Nguyệt Hà thấy rõ cô ấy không vui bèn hỏi :

- Cách cách có chuyện gì vậy?

- Ta không biết có nên hay không cho chị biết điều này.- Mẫn La ấp úng nói

- Ý kiến của cách cách, nô tỳ nguyện chăm chú lắng nghe.

- Được rồi! Ta hỏi chị, biểu ca đối với chị như thế nào ?

Nguyệt Hà ngạc nhiên trong chốc lát, ánh mắt trong suốt dần chứa đầy phiền muộn.

- Hừm hờ!

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng, dòng lệ nuốt vào trong lại đọng đầy nơi khóe mắt.

- Thật vậy à ?

Mẫn La biểu lộ sự đồng cảm, hai tay ôm lấy bả vai gầy của Nguyệt Hà, áp mặt vào bờ vai kiên định của nàng nghe rất khổ sở nói :

- Vậy biểu ca thật bất công với chị.

Sự chân thành nhiệt tình của Mẫn La làm nước mắt Nguyệt Hà kèm không được rơi nhạt nhòa trên mặt.

Buông Nguyệt Hà ra, đợi nàng nguôi cơn xúc động Mẫn La mới bắt đầu nói :

- Chị biết không, cho dù chị có sinh đứa con ra, tình cảnh của chị bây giờ cũng không thể thay đổi.

- Cách cách , nô tỳ không ngại chuyện đó đâu.
- Chị không cần, nhưng còn đứa trẻ thì sao? Cho dù biểu ca có thừa nhận đứa trẻ như con của một người vợ thứ, nhưng mẹ ruột không có danh phận , ngay cả danh phận trắc phúc tấn cũng không có thì sẽ liên lụy đến tương lai của đứa trẻ sau này.
- Ta chưa hiểu lắm.
- Luật pháp Đại Thanh chỉ thừa nhận đứa con của nữ nhân được danh chính ngôn thuận cưới về, vợ chính thức là đích phúc tấn còn vợ thứ là trắc phúc tấn. Tất cả những người vợ chính thức hay vợ thứ của vương tôn đại thần đều có tên trong danh sách tôn thất hoàng gia, và nhận chiếu chỉ sắc phong của hoàng thượng. Sau này chỉ những đứa trẻ từ người mẹ có danh phận ấy mới được thừa nhận là thành viên của hoàng tộc, và được phong tước vị .
- Vậy, con của ta...hắn...
- Nếu chị không có danh phận, tên không được đăng nhập tôn thất, thì sẽ không ai thừa nhận thân phận hoàng thất của đứa bé đâu.

Người Mãn mang tư tưởng « tử bằng mẫu quý ». Họ căn cứ vào thân phận của người mẹ mà đánh giá và cất nhắc người con. Danh phận , thân thế xuất thân của người mẹ ảnh hưởng rất lớn đến sự đánh giá , chức danh và hậu vận của đứa trẻ sau này.

Quan niệm này bắt nguồn từ cách nuôi và chọn ngựa. Người Mãn vốn là dân ngoại tộc, sinh sống trên thảo nguyên, lớn lên trên lưng ngựa, ngựa trở thành một người bạn vô cùng thân thiết và quen thuộc trong cuộc sống. Sự ảnh hưởng của con vật này không chỉ trong đời sống thường nhật, trong chinh chiến mà thậm chí cả cách đánh giá sự vật. Trong một bầy ngựa, do cùng lấy giống từ một ngựa đực giống, nên ngựa cái sinh ra ngựa con rất quan trọng và thể hiện sự khác biệt. Vì bản chất nòi ngựa đua đòi hỏi huyết thống thuần chủng, nếu không có tố chất « ngựa đua » sẽ không thể tham gia đấu trường đua hay thành chiến mã thực sự.

Trong triều đại Mãn Thanh , triều đình rất coi trọng việc thuần huyết thống. Quá trình lựa chọn tú nữ phi tần rất khắt khe, đặc biệt về nguồn gốc xuất thân, phi tần người Hán hầu như không có cơ hội tranh giành sủng ái hay tiến cử vào vị trí cao. Và sự thành bại của những cuộc đấu đá trong triều đình nhà Mãn giữa các hoàng tử, vương tôn đại thần đều ít nhiều liên quan đến yếu tố này. Tất cả thái tử kế vị đều do hoàng hậu hay phi tử người Mãn sinh ra. Những hoàng tử có người mẹ xuất thân thấp kém, danh phận tầm thường dù tài giỏi thao lược, lập nhiều chiến công hạng mã, được nhiều đại thần trong triều ủng hộ , rồi cũng vì gièm pha ghen ghét, tạo cơ này nọ vu tội danh , cuối cùng không có kết cuộc tốt đẹp.

Và vì nguyên nhân đó, họ khắt khe đến tàn nhẫn trong việc sinh ra người thừa kế. Việc đẻ một đứa trẻ thành hình và ra đời được suy xét rất cẩn thận. Sau một đêm ân ái giao hoan, nếu vương tử không đồng ý cho thì thiếp hoài thai, một thái giám hay ma ma có kinh nghiệm sẽ đến bấm một huyết trên thân thể, và tinh dịch từ người phi tử ấy sẽ trào ra. Cũng có trường hợp dùng thuốc

chống đậu thai. Nếu thai đã thành hình, thì thiếp có thể bị yêu cầu uống thuốc trục xuất bào thai ra. Lịch sử còn để lại nhiều truyền kỳ về những cuộc phá thai thần bí, tẩm vào dược liệu thức ăn được sử dụng trong những cuộc đấu đá, tranh đoạt hậu cung giữa các hoàng hậu và phi tần.

Nguyệt Hà đã hiểu vì sao những nữ tử Tiên Thủy lây dúng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để hoài thai con nối dõi cho Tuyên Dịch, ngoài chuyện người mẹ hưởng phúc từ con, đứa trẻ cũng có thân phận hiển đạt hơn.

Nàng cũng từng thấy người thị thiếp mới từ Kinh Phong lâu hầu hạ Tuyên Dịch trở về, bị Tổng ma ma lập tức đưa cho chén thuốc. Theo lời Tổng ma ma nếu Tuyên Dịch không cho phép mang thai thì phải uống chén thuốc ngăn chặn không đậu thai, không có ngoại lệ. Dù được hấn sủng ái, nếu dám vụng trộm mang thai, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh cái thai bị loại bỏ.

Nàng chưa từng bị uy hiếp phải nạo thai, hay bị buộc uống chén thuốc tuyệt cảnh ấy. Nàng không chút manh mối đoán biết mình ở trong lòng hấn có chút địa vị hay ý nghĩa như thế nào.

Ai !Thôi thì bản thân cái gì cũng không có.Nghe như những gì cách cách đã nói, nàng thực sự không nên vọng tưởng xa vời.

- Nô tỳ hiểu ý của người rồi, cách cách.

Thực ra Nguyệt Hà vẫn chưa thấy hết thâm ý thật sự của Mẫn La.

* * *

Nhờ nô bộc của hấn trong Vương phủ chỉ đường, Nguyệt Hà băng sương lạnh trong đêm, dò dẫm từng bước tìm tới Kinh Phong lâu, nhờ ánh trăng vắng vặc treo lơ lửng trên cao đến tẩm cung của Tuyên Dịch.

- Ai da!

Nguyệt Hà than nhẹ một tiếng, tâm tư hỗn loạn không chỉ trong lòng sợ hãi mà ngay cả bước chân khi tới gần cũng bắt đầu do dự.

Kinh Phong lâu hiện lên đèn đuốc sáng choang trên nền màn đêm thăm thẳm, đáy lòng Nguyệt Hà cuộn lên những nỗi niềm không thể lý giải.

Đã bao lâu chưa nhìn thấy đôi mắt nhỏ dài sáng quắc đó, đôi mắt ẩn chứa ánh sáng thâm thúy như nhìn thấu lòng người ấy có chỗ nào dành cho nàng không ?

Có lẽ đêm khuya thanh vắng, sự tĩnh mịch u lạnh của hậu cung làm nhanh chóng nhận ra có người đột nhập, cửa chính Kinh Phong lâu bình thường đóng chặt, bỗng kéo kẹt mở ra, hé lộ khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú cao ngạo ngồi giữa gian nhà rộng.

- Vào đi !

Tuyên Dịch nhìn thấy nàng, đôi mắt sáng ấy lóe lên tia kinh ngạc lẫn vui mừng trong thoáng chốc rồi nhanh chóng tắt ngấm, khôi phục sự bình tĩnh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhìn đôi mắt cao ngạo luôn xa cách ấy, tâm tư Nguyệt Hà hơi hốt hoảng, nhẹ bước vào nơi Tuyên Dịch nghỉ ngơi, không gian riêng tư của hấn.

Trong hậu viện Kinh Phong lâu, Tuyên Dịch nhàn nhã ngồi ở ghế thái sư, Nguyệt Hà đi đến trước hần, cách còn chừng bốn năm bước liền dừng lại, không dám tiến lại gần hơn.

Đôi mắt to đen của nàng thần thờ quan sát hần. Gặp mặt hần nàng mới nhận ra mình đã nhớ hần đến nhường nào. Khôi tình chưa thỏa bị chìm xuống, nỗi tương tư khắc khoải lâu nay cố gắng ngu yên bỗng chốc bùng lên, thành cơn xúc động đến nghẹn ngào, nhất thời không nói được lời nào.

- Tìm ta có chuyện gì ?

Tuyên Dịch hờ hững nhìn nữ tử bước vào đang co rúm người lại.

Sau khi đưa nàng vào Lễ Vương phủ, Tuyên Dịch chưa từng gặp lại nàng. Tâm trí hần cẩn thận lục tìm nhân dáng trong trí nhớ để so sánh với nữ tử yếu đuối trước mắt. Có cái gì đó không giống, nàng tiều tụy đi nhiều, gương mặt xương xương và thần sắc nhợt nhạt hơn trước.

Hần không cần thấy có lỗi với nàng, nàng không nên phạm thượng hần, càng không nên dùng thủ đoạn ăn cắp nôi giống của hần, cả gan mang thai đứa con của hần, sở hữu áp đặt trước là nàng, đều do nàng gieo gió gặt bão.

Hần quyết tâm không để lương tâm cắn rứt, trăm ngàn lần không được mềm lòng thương hại nàng, là nàng tự làm tự chịu, việc hần làm người biết ta biết, hần không sai, hết thảy đều không sai!

Việc hần trả thù là hợp lý, không có gì phải bàn cãi cả. Chỉ là tâm tư đột nhiên nhói lên sự khó chịu kì lạ. Lòng ngực tung tức như bị ai đó đâm vào..

- Ta...

Nguyệt Hà không biết phải mở miệng bắt đầu như thế nào đây.

- Ta cái gì mà ta? Người ở trong này thân phận là gì? Đến đây lâu như vậy còn không hiểu à? Là Tổng ma ma hay Ngự Ma ma không dạy dỗ người hả ?

Lời Tuyên Dịch xẵng giọng khiển trách, vô tình nhắc nhở lại thân phận hèn mọn của nàng.

- Không phải, là nô tỳ quá ngu ngốc.

Mắt hần mở to lên, tiếng nói mềm mại hấp tấp phát ra. Đúng vậy, hần một lần nữa nhắc nàng nhớ thân phận thấp kém của mình, nàng còn đàn độn thế nào mà còn tự giác không biết đây ?

- Nói đi! Bằng không thì ra ngoài !- Không kiên nhẫn đợi nàng kéo dài, Tuyên Dịch cao giọng quát lên.

Bỗng nhiên, Nguyệt Hà trút bỏ hết rụt rè chần chừ, nàng quỳ sụp gối trước mặt Tuyên Dịch bật khóc nói :

- Nô tỳ cầu xin bồi lạc gia, cho phép nô tỳ mang đứa con trong bụng hồi cố hương.

Thanh âm sù sục vừa phát ra, thân thể lập tức nằm ẹp xuống chạm sàn nhà, lệ rơi lã chã.

Sau khi cùng Mẫn La cách cách nói lời từ biệt, Nguyệt Hà lập tức quyết định đến đây, một mặt gặp Tuyên Dịch, và khẩn cầu hần buông tha cho hai mẹ con nàng, nàng không muốn đứa nhỏ giống nàng, sống trong Lễ Vương phủ bị người khác bạc đãi, xem thường cả đời.

Khóe miệng Tuyên Dịch khẽ nhếch lên :

- Dựa vào cái gì? Người nằm trong bàn tay ta, có tư cách gì yêu cầu ta ?- Hắn cười mỉa mai.

Nguyệt Hà ngẩng mặt , hai tay giơ lên, nước mắt rung rung nói :

- Bối lạc gia, nô tỳ không muốn đưa con trong bụng lại giống như nô tỳ chịu người đời khinh miệt, nô tỳ nguyện tan hết gia sản, chỉ xin bối lạc gia cho nô tỳ mang con hồi hương.

- Ha ha ! Không có lý gì ta để hậu nhân của Lễ Vương phủ lưu lạc trong nhân gian cả.

- Bối lạc gia, thân phận nô tỳ không rõ ràng, con của nô tỳ trong Vương phủ cũng không thể được mọi người tôn trọng.

- Nói tới nói lui, chính là người muốn một danh phận phải không ?

Chân mày Tuyên Dịch cong lên, mỉa mai hỏi.

Nguyệt Hà sững sờ một chút, đôi mắt hạnh mở to, nàng chưa từng nghĩ đến điều này, không ngờ hắn lại suy diễn ý nàng theo chiều hướng đó. Nàng bị phần lắc đầu, trong lòng khó chịu nói :

- Nô tỳ chưa bao giờ có tư tâm muốn trèo cao cả.

Từ đầu cho tới giờ nàng chỉ muốn đưa trẻ trong bụng mà thôi.

Nếu hắn không thể đáp lại tình yêu của nàng bằng tình cảm chân thành, không có tình cảm phụ tử thật sự với đứa con trong bụng nàng, thì cái danh phận kia chỉ như cái vỏ bình phong mục ruỗng bên trong, nàng cần chi cái đó? Huống chi cá tính thẳng thắn của nàng cũng không thể thích ứng những chuyện lục đục thường xuyên như đám thị thiếp của hắn.

- Phải vậy không? Người đừng quên, đứa con trong bụng người là của ta, ta có thể cho người sinh hạ con sau đó để đứa nhỏ lại, đuổi người về nhà !

Tuyên Dịch rời khỏi màn trướng, từng bước tiến lại gần nàng, nham hiểm nói.

- Không , tuyệt đối không được !

Nguyệt Hà không nghĩ tới hắn còn chiêu này, hắn thực sự ác tâm nữa chia cách mẫu tử nàng sao? Ngẩng mạnh đầu hướng nhìn đôi mắt lạnh buốt của hắn, đáy lòng nàng cư nhiên không khỏi sợ hãi cuống cuống, lập tức cúi sắp mặt, thầm nghĩ mình không thể ngu ngốc đến thử đo lường độ nhẫn tâm của hắn.

Tuyên Dịch mắt sáng quắc, quan sát kỹ lưỡng nữ nhân đang khóc trước mặt mình.

Sự xuất hiện của Nguyệt Hà, dù mang vẻ mặt u buồn phảng phất cô đơn ngơ ngẩn , hay khi gương mặt hoa nhật nhòa lệ sầu, cũng đều khuấy động tâm can hắn.

Dung nhan nàng không mỹ lệ xuất chúng nhất, khả năng giường chiếu hầu hạ cũng không yêu mị bậc nhất, nhưng vẻ đẹp dịu dàng thanh khiết ấy có ma lực kì lạ, cứ bám chặt lấy tâm trí hắn không buông, nhiễu loạn lòng hắn. Dù cố tình xa lánh thế nào cũng khắc khoải nhớ về, nay người ngọc đứng ngay trước mặt càng bùng lên mạnh mẽ.

Hắn đột nhiên mím môi cười thầm tự chế giễu mình, nàng ví như củ khoai lang nóng, bỏ đi thì tiếc, cầm thì phỏng tay.

Sau một lúc lâu trầm ngâm, thuận theo ý muốn của lòng mình Tuyên Dịch không muốn suy nghĩ gì nữa, hần bay nhanh xuống bắt lấy nữ nhân đang quỳ sụp trên mặt đất, bế nàng đi đến bên ghế thái sư.

Nguyệt Hà chưa hiểu chuyện gì, không kịp phản ứng, còn không kịp lui về sau né tránh bàn tay hần, trong nháy mắt, cả người nàng đã ngồi gọn trên đùi hần.

Mắt hần mở to, hai gò má còn vương nước mắt, ngỡ ngàng nhìn đôi mắt sắc sảo của hần

- Không !

Không muốn khuất phục sự khống chế mạnh bạo của hần, nàng cố ra sức giãy giụa nhưng môi hần đã nhanh chóng dán chặt lấy môi nàng.

Hai người dán sát vào nhau, đôi môi không nghe theo lý trí chủ động hé ra hoan nghênh đầu lưỡi hần, đầu lưỡi thơm mùi đàn hương của nàng rụt rè hé ra chạm lưỡi hần, giao hòa, chọc ghẹo xoắn xuýt lấy nhau.

Đôi bàn tay to lớn rành rỗi, táo bạo luồn qua lớp áo lạnh dày, kéo chúng xuống, lộ ra bộ ngực sữa tròn trĩnh không còn bị che lấp, tự do đùa bỡn.

Nguyệt Hà từ lúc đặt chân đến đây, chống chịu với mùa đông nơi này chưa bao giờ hưởng qua ấm áp. Bây giờ ngồi lọt thỏm trong lòng hần, bị cơ thể cường tráng ấm nóng của hần bao phủ lấy, cả người hần như lò sưởi hữu hiệu, xua tan lạnh giá trong nàng, đem đến sức nóng hùng hực mà nàng không thể cưỡng lại, cả người mềm nhũn dựa vào lòng hần., để đầu lưỡi ấm nóng nhọn hoắt tự do càn rỡ trong miệng mình.

Sự lay động nhẹ nhàng của nàng càng đốt nóng bầu dục hỏa, hần không thể có đủ nàng, vội điều chỉnh tư thế để hai chân nàng quàng qua cặp đùi rắn rỏi, hần đẩy mạnh nửa thân dưới, và phần tư mật của hai người cọ sát lấy nhau, cứng rắn và mềm mại, chỉ còn cách lớp quần áo mỏng manh.

- A..

Bị hần trên chọc không dứt, làm nàng không nhịn được yêu kiều rên lên.

Hần khẽ xáu xa bật cười, bắt đầu cỡi bỏ xiêm y của nàng, háo hức trông đợi thân hình mỹ miều này nằm trọn dưới thân hần.

Nguyệt Hà như mê như tỉnh dưới bàn tay dày dặn kinh nghiệm của hần, trên người chỉ còn lại làn yếm và tiết khố trắng mong manh, từng cơn sung sướng tê dại tràn qua người, thân thể sữa trắng nuốt nà lộ ra dưới ánh nhìn thèm khát của người đối diện.

Nhất là khi bàn tay to lớn cuồn cuộn đã trong cơn tác tình không cẩn thận kìm chặt lấy lưng nàng, làm nàng không nhịn nổi đau đớn, mày liễu nhíu lại bật lên tiếng rên khó nhịn.

- Á ..đau..đau quá !

- Sao vậy ?

Hần nhanh chóng lật thân thể nàng lại, đập vào mặt hần nguyên tấm lưng thon đầy vết trầy trụa.

- Vì sao trên người nàng nhiều thương tích thế này? Đã bôi thuốc chưa ?

Hắn phát hiện trên cánh tay nàng cũng có nhiều vết thương rướm máu còn chưa kéo da non.

- Là ta sơ ý trượt chân, đã bôi thuốc, cũng đỡ hơn nhiều, thuốc Mẫn La cách cách cho người đưa tới dùng tốt lắm.

Nàng thuận miệng nói, bàn tay hắn e ngại không chạm vào vết thương, thân thể của hắn bỗng trở lên nổi đau đớn lạ kì.

- Thật vậy à ?- Hắn đắm chiêu hỏi lại.

Cánh tay hữu lực của hắn đi xuống làn bụng của nàng bị hở ra giữa hai mép áo, khẽ nhẹ xoa phần vun lên ấy.

- Con có bị sao không ?

- Không sao cả.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, chân tay trở nên luống cuống, đây là lần đầu tiên hắn hỏi về bào thai trong bụng, nàng không thể cưỡng lại xúc động.

- Ừm.

Hắn hôn lên bờ vai nhắn mịn như tuyết của nàng, cảm nhận cơ thể nàng gầy yếu hơn trước, như có chút buồn phiền, vòng tay ấm áp càng thít chặt hơn.

- A... !

Tiếng nàng như xuân yến nỉ non, ngón tay thon dài của hắn chui vào trong làn yếm, hướng về phần da thịt tròn đầy, đôi nhũ hoa như biết có người chú ý, phòng lên sẵn cứng lại dưới đôi tay hắn xoa bóp không thôi.

Dục vọng dần dần xóa tan đi nỗi đau đớn trên lưng, nàng tê mê để đầu lưỡi hắn dần hạ thấp xuống, kết hợp cùng đôi tay hưởng thụ bầu ngực tròn đầy mang đến cho nàng nhiều lạc thú.

- A...

Toàn thân bị lửa tình bao phủ, nàng không ngừng rên rỉ , mái đầu dần ngã ngửa ra sau. Hắn liếm nhẹ làn cổ ba ngón trắng ngần, đầu ngón tay khéo léo luồn trong làn yếm vuốt ve hưởng thụ đôi vú no tròn rắn chắc.

Hai người bắt đầu chìm vào hỗn loạn mơ hồ thì đột nhiên âm thanh hỗn độn bên ngoài lại trở nên rõ ràng. Tiếng nam tử bên ngoài vọng vào phá tan cơn kích tình huyễn hoặc.

- Bối lạc gia, Phương Ngọc cô nương của Tiên Thủy lâu đến.

Thì ra nô bộc bên ngoài lo chuyện hậu viên của Tuyên Dịch trình báo, hắn đã quy định giờ này đưa cô nương của Tiên Thủy lâu đến thị tẩm.

Nguyệt Hà trong thoáng chốc vùng dậy, đôi mắt xinh đẹp mở to bừng tỉnh.

Tuyên Dịch quay đầu hướng ra cửa đại môn quát lên :

- Đáng chết! Đi ra ngoài, đem người đi đi !

Bên ngoài phòng không biết chuyện gì, hai người một nam một nữ sợ hãi nhìn nhau, bối lạc gia tự dung ầm ầm nổi giận, sợ tới mức suýt té lộn nhào vội vã nói chân nhau rời đi.

Sau màn ồn ào náo loạn, căn phòng lại yên tĩnh như trước.

- Nàng định làm cái gì vậy ?- Tuyên Dịch lạnh lùng hỏi.

Nguyệt Hà bắt đầu ra sức giãy ra khỏi vòng tay hắn đang gắt gao giữ lấy. Nhớ lại khi nãy thiếu chút nữa bản thân để hắn tự do ôm ấp, ánh mắt toát ra vẻ hối hận lẫn hổ thẹn.

- Không thể như vậy được..ta không phải cô nương của Tiên Thủy lâu...

Nàng ngại ngùng lắc đầu. Hành động nãy giờ của nàng cùng hành vi phóng đảng của các cô nương Tiên Thủy lâu có gì khác biệt chứ ? Nếu không có bọn họ đột nhiên xuất hiện, ắt giờ phút này nàng đã nằm dưới thân hắn rên rỉ không dứt rồi.

Hắn giữ chặt lấy cánh tay mảnh khảnh không chịu buông ra :

- Thật tức cười! Nàng không phải sống ở Tiên Thủy lâu sao ?

- Sao giống nhau được, ta là nô tỳ trong Vương phủ mà !

Nàng từng ghen tỵ đến chết đi sống lại với những thị thiếp được triệu kiến hắn hằng đêm, nhưng giờ đây ngồi trên người hắn nàng lại thấy mình thật may mắn khi chưa bị sủng hạnh qua.

- Haha. Thì bắt đầu từ ngày mai, nàng không cần đến Tĩnh Hiền viện nữa làm gì, ngoan ngoãn làm thị thiếp của Tuyên Dịch ta là được rồi.

- Vô lý! Từ đầu là người cho ta làm tỳ nữ, ta cũng đã chấp nhận thân phận này rồi.

- Hừ ! Vậy nàng nói ta đêm nay làm sao bây giờ ? Thị thiếp của ta chạy mất tiêu rồi còn gì ?

Thuyết phục bằng lẽ không xong, hắn bắt đầu giờ thói lưu manh ép buộc chơi xấu.

- Là người đuổi cô ta đó chứ. Người cứ triệu cô ta về lại đi !

Nàng xấu hổ đáp. Bình thường Tuyên Dịch tỏ ra nghiêm khắc thì nàng đã quen đối phó, còn vẻ mặt dây dưa cợt nhả trên gương mặt này nàng thật yếu ớt vô lực chống đỡ.

- Mặc kệ đi, nàng ở lại với ta đêm nay vậy.

- A ! Ta...

Nhìn mặt hạnh của nàng mở trừng trừng, tiếng nói mềm mại như tắc trong cổ họng, Tuyên Dịch cười xảo trá:

- Đúng vậy, nàng phải ở lại với ta đêm nay !

Tuyên Dịch không thèm để ý tới gương mặt như thuôn ra của Nguyệt Hà. Hắn nhanh chóng kéo nàng vào lòng, gương mặt đẹp không nhìn được lần nữa cúi xuống cái khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn , tinh tế cắn nhẹ.

- Uhm...

Nụ hôn của hắn đoạt mất tâm tư đang hỗn loạn, làm nàng bị cuốn theo nụ hôn cuồng nhiệt của hai người, đầu lưỡi hắn nhọn hoắt chọc vào, và nàng nhanh chóng hé ra, đầu lưỡi dính hương cuộn lên tiếp đón.

Hai người gắt gao triền miên, thân thể cuộn chặt, cùng ngã ra lưng ghế đung đưa cho khúc dạo đầu một đêm nóng bỏng.

Hắn khiêu khích chưa xong vội xé bỏ áo lót bó chặt nàng cùng cái tiết khổ , sợ lại bị gián đoạn cơn mây mưa hai người như hồi nãy.

Thân thể nõn nà mềm mại của Hoa Nguyệt Hà trong phút chốc phô bày trọn vẹn cho đôi mắt hắn no nê thưởng thức, bắn ra những tia thỏa mãn thềm muốn, ma trảo hắn nhanh chóng hướng đến đôi nhũ căng tròn ta cần ta cứ lấy, phóng túng đùa bỡn. Đôi môi hắn tham lam cúi xuống liếm láp, mút lấy nụ hoa như đứa trẻ khát sữa tham lam. Thân thể Nguyệt Hà do thai nghén có nhiều thay đổi, đôi vú trắng trước đây càng phồng lên tròn trĩnh khiến hắn bất ngờ và tăng thêm niềm say mê trước những đường cong mới của nàng.

- A..không được..

Ngón tay hắn tự do làm càn chèn vào giữa cặp đùi thon dài, làm nàng không tự chủ khẽ ưỡn người, bị ngón tay ấy nhất lui chi phối, phát ra âm thanh kiều mỹ ngâm nga không ngớt.

Không chịu nổi lửa tình ngùn ngụt trong cơ thể, nàng rướn người ngửa ra sau, đôi mắt mịt mờ hy vọng hắn chú ý, thân thể tuyết trắng cũng gấp gáp mở ra đón lấy hắn.

- Nàng muốn gì nào ? Nói ta biết đi !

Hắn cố gắng không chế cơn kích tình dục hỏa, ghé bên tai nàng tà ý hỏi nhỏ, khẽ hít vào hương thơm thân thể nàng trong cơn say tình thoát ra nồng đượm.

- Ta..a..

Nguyệt Hà không thể trả lời câu hỏi của hắn, bởi vì đầu ngón tay thon dài liên tục ngo ngoáy trong huyết động, gầy gầy viên hoa hạch nhỏ bé nấp mình trong hốc sâu thâm kín, làm cho nàng càng thêm kích thích vận vẹo thân mình.

- Nói đi nào !

Hắn cười nhẹ, hoa phùng càng tràn ra nhiều mật huyết, trong suốt rớt xuống ướt đầm bàn tay hắn. Trước cảnh nàng bị trêu chọc thân thể nhanh chóng đáp ứng mạnh mẽ, mắt Tuyên Dịch sáng lên triu mến tán thưởng. Cũng đã từng trải qua vài đêm ân ái chi hoan, nàng không hề giống một xử nữ ngu ngốc chỉ biết nằm ườn như cá chết. Tuy vẫn còn chút ngây ngô, nhưng hắn tin rằng chỉ cần thêm thời gian, nàng chắc chắn sẽ thành thực cùng hắn tận tình hưởng thụ cá nước thân mật đến quên trời đất.

Nghĩ đến đây, Tuyên Dịch không giữ được xúc động, đôi đại chưởng nhẹ nhàng vuốt ve làn da nhẵn nhụi mịn màng.

- Xin chàng, ta..muốn chàng...a...

Nàng đỏ bừng mặt, đôi bầu ngực trắng sữa khẽ rung động, không chịu nổi dục hỏa dây dưa đành buông tay xin hàng.

Nghe tiếng nàng khẩn thiết cầu xin, hắn không còn chần chờ nữa, liền cởi bỏ áo và quần lót, để lộ thiết bồng nóng cháy hừng dững ngẩng cao đầu.

- Ừ! Ta đến đây!

Hắn hít một hơi găm lên, dùng tay nâng nhẹ đôi mông trắng nõn khẽ bẹt ra, thân mình nhấc lên, đặt nam long nóng bỏng từ từ đâm vào hoa huyết e ấp cánh hoa hồng của nàng, điên lút cán.

Tuy rằng cảm giác được hoa huyết bao vây thật dễ chịu nhưng bị khao khát chiếm đoạt giục giã liên hồi, hắn nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ vào trong nàng.

- Đau , đau quá..

Đôi mi nhú lại, kinh nghiệm ít ỏi của nàng phải chịu đựng nam long quá khổ khiến nàng nhất thời chưa đáp ứng nổi, đau đớn rên lên.

- Từ từ, sẽ không đau nữa...

Tuyên Dịch cố ghìm tốc độ, miệng trấn an nàng nhưng dục vọng dưới thân cương dương không thể giảm bớt, cứ theo đà tăng sức thẳng tiến.

- A..Chậm một chút !

Bị cuốn theo cơn kích tình của hắn, Nguyệt Hà rời bỏ bản tính nhu hòa thường ngày, chìm vào bể trầm luân thốt lên tiếng kêu dâm dăng.

Hắn đột ngột hạ thấp hôn lên đôi môi đỏ mọng, bàn tay to cũng không bỏ qua tiến lên chớp lấy đôi vú nàng, nắn bóp, chà xát.

Nàng ngồi trên tấm đùi trắng kiện của hắn, thần trí hôn mê cùng hắn chìm trong bể dục hòa ngọt người, hắn càng điên cuồng chiếm đoạt, nàng càng dập dình va chạm mãnh liệt.

Đột nhiên, cơn đỉnh điểm choáng qua như điện chớp, bên nhón tấn công những mút dây thần kinh khoái cảm tê dại, cơ hồ cắt đứt luôn thân thể mảnh mai, làm nàng không nhận được vong tình hét lên sung sướng.

Ngã người nằm trên người Tuyên Dịch, Nguyệt Hà xấu hổ che kín thân thể đỏ ửng lấp loáng mồ hôi, nhận ra chính mình đang ngồi lọt thỏm trong lòng hắn, bất giác thẹn thùng.

Hô hấp dần dần ổn định, nàng vội từ trên người hắn xoay người bước xuống dưới, còn không kịp vịn vẹo người, một đôi tay to lớn cô chấp nhanh chóng nắm lấy nàng, ôm chặt lấy bụng nàng.

Âm thanh trầm vang đoán không ra cảm xúc truyền từ mái tóc bên trên nàng vọng xuống.

- Nàng muốn đi đâu đây ?

- Ta..ta..

Gương mặt Nguyệt Hà hồng ửng như hai trái đào chín tới, nhìn đôi tay hắn trên ngực mình ngập ngừng không nói trọn lời.

- Nàng thấy như thế nào ?

Âm thanh hắn trầm thấp khàn khàn ẩn chứa niềm dục vọng chưa thỏa mãn.

- A...

Nàng thở hổn hển, xoay đầu lại, bờ lưng thon thả cùng đôi mông trắng vồng lên đang áp sát vào thiết bồng của hắn.

- Ta nói rồi, nàng phải hầu hạ ta, ở cùng với ta đêm nay mà.

Hắn giảo hoạt bồng lầy nàng đem vào buồng trong, lại điên cuồng yêu nàng...

Bóng trắng rơi vào cửa sổ, ngại ngừng giấu mặt sau làn mây mỏng, che lấp trong phòng một cảnh xuân quang.

* * *

Chương thứ tám

Bước chân Hoa Nguyệt Hà nhanh chóng mau lẹ hơn. Để tránh giẫm lên dấu bánh xe lầy lội kéo lại trượt té nguy hiểm như hôm trước, nàng đạp bằng dấu chân trên tuyết sau đó mới tiếp tục vững chãi bước tiếp.

Sáng sớm hôm nay, trời còn chưa rõ mặt, nàng thức dậy trên giường của Tuyên Dịch. Nhất thời không nhận ra mình đang ở nơi lạ lẫm nào, đến khi cánh tay hắn choàng qua người ôm lấy mình nàng mới giật mình nhớ lại cảnh cuồng khấu đêm qua. Hai người triền miên giao hoan ân ái, đến tảng sáng mới thỏa mãn cuộn chặt nhau chìm vào giấc ngủ trong gối chăn thấm đẫm men tình.

Vì không muốn người khác nhận ra nàng đã ngụ lại Kinh Phong lâu một đêm, Nguyệt Hà liền bật dậy, quần áo còn xộc xệch, cả người đau nhức, rón rén quay trở lại căn phòng của mình ở Tiên Thủy lâu.

Không kịp cân nhắc hồi tưởng chuyện đêm qua, nàng chỉnh đốn trang y định đến Tĩnh Hiền viện bắt đầu công việc. Ngay lúc đó, Tổng ma ma bất ngờ đẩy cửa bước vào hiên phòng nàng.

Bà ta đơn đả tặng một lô lốc thuốc an thai mời nàng dùng, rồi còn tíu tít khen ngợi, chúc mừng nàng từ nay thoát kiếp nô tỳ, không cần quay lại Tĩnh Hiền viện làm việc nữa. Nhưng nghe xong Nguyệt Hà nhất mực chối từ, thà nàng làm một nha hoàn sai vặt chứ không thể mang danh thị thiếp hờ, theo kiểu « chim sẻ biến thành phượng hoàng ghê » nhờ một đêm ngẫu nhiên bên cạnh Tuyên Dịch như thế. Tổng ma ma sau giây phút ngỡ ngàng liền mắng nàng ngu ngốc khờ khạo, quá cố chấp rồi bất mãn bỏ đi.

Không để tâm tư suy nghĩ lung tung, Nguyệt Hà chăm chú chú ý dò từng bước chân trên nền tuyết xốp trơn mịn.

Hừng đông, vầng thái dương nhô lên chiếu ánh sáng vàng rực rỡ xua tan dần hơi tuyết lạnh lẽo. Nguyệt Hà nhú đôi mi thanh tú, Ngụy ma ma phân phó trước khi mặt trời lặn phải dọn hết tuyết

trên đường đi đến Tĩnh Hiền viện, mà công việc này chỉ một mình nàng xử lý, nói nàng làm sao một ngày hoàn thành bây giờ đây ?

Từ con đường ngoằn ngoèo cổng mái vòm màu xanh đỏ đi vào Tĩnh Hiền viện, giọng ngọt ngào vang lên phía sau lưng Nguyệt Hà :

- Hoa tỷ tỷ ơi !

Nguyệt Hà dừng tay lại, quay đầu ngoái lại sau :

- Cách cách !A, là người... !

Bên cạnh nụ cười tươi tắn của Mẫn La còn có Tuyên Dịch tuần mỹ phiêu dật đang thoáng nở nụ cười nửa miệng.

Trước cái nhìn của hắn, đôi má Nguyệt Hà đột nhiên đỏ hồng, ửng lên như hai trái đào chín tới.

- Nô tỳ bái kiến bồi lạc gia và cách cách !

Thì ra hôm qua đến tìm không thấy Tuyên Dịch , sáng sớm hôm nay tới cổng trước Lễ Vương phủ Mẫn La liền gặp hắn vừa bước ra, hai người thuận đường cùng đi vấn an phúc tấn.

Đôi mắt sắc sảo của Tuyên Dịch quét nhanh trộm ngắm giai nhân đang xấu hổ đứng trước mặt, biết nàng lúc nào cũng lo lắng giấu đầu hở đuôi, hận không thể thấy được vẻ mặt thật sự của nàng, lòng hắn bỗng dấy lên cơn buồn cười lạ lùng.

Đây là nữ nhân hôm qua thức trắng đêm cùng hắn ôn giấc xuân tiêu đó sao ?

- Hoa tỷ tỷ , chị không nghỉ ngơi, sao cứ làm việc này chứ ?

Không rõ cơn sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người có bị Mẫn La phát hiện hay không, Nguyệt Hà hai tay nắm chặt cán xẻng, giương mắt nhìn hai người khẽ trả lời :

- À, đây là Ngụy ma ma bảo nô tỳ làm...

Trước ánh nhìn như xuyên thấu của Tuyên Dịch , Nguyệt Hà miệng lưỡi cứng đờ không sao nói được hết lời.

- Biểu ca, anh còn không nhanh ra lệnh Ngụy ma ma, cho Hoa tỷ nghỉ ngơi một ngày đi !- Mẫn La như thấy được vẻ lúng túng của nàng, hai tay vội nắm lấy cánh tay Tuyên Dịch, làm như không hề năn nỉ.

Mẫn La đóng kịch khéo thật, ngay cả Tuyên Dịch cũng không ngờ em gái hắn đã nhận ra sự biến chuyển trong mối quan hệ thầm kín giữa nàng và hắn.

Nhưng nữ nhân luôn có trực giác riêng, hay cảm giác của bản thân xung quanh Tuyên Dịch luôn bén nhảy, Nguyệt Hà nhìn vào đôi mắt giả vờ vô tư đòi công bằng giùm nàng đó, nhận ra được Mẫn La cũng đang thầm kín ôm mối tình với người anh họ tuần mỹ của mình.

Chính là Tuyên Dịch có giống nàng , hiểu được Mẫn La đối với hắn không chỉ là tình anh em bình thường không ?

- Người nói cũng được mà ! Cần chi ta mở miệng chứ ?

Tuyên Dịch khoanh tay tỏ thái độ thờ ơ mặc kệ. Nghe tin nàng ngoan cố bất tuân không chịu tiếp nhận địa vị thị thiếp hẳn ban cho, tâm tư nổi lên cơn bất mãn lạ lùng.

Nếu nàng mèo khen mèo dài đuôi, tự cho mình thanh cao từ chối sự ưu đãi của Tuyên Dịch, vậy cần gì hẳn đứng ra bên vực nàng chứ?

Kính Phong lâu từ bao lâu nay không cho nữ nhân ở lại qua đêm, hẳn lại giữ nàng trọn một đêm dài, có thể nói là thực sự yêu thương sủng ái, đương nhiên việc đưa nàng lên thị thiếp không phải chuyện đùa, nàng lại treo cao giá ngọc không chịu tuân theo sự sắp đặt của hắn. Tình khí tự kiêu cao ngạo của hắn cư nhiên không muốn nhận mình bị người khác qua mặt rồi.

- Đáng ghét, thói biểu ca!- Mẫn La xấu hổ nói.

- Hoa tỷ tỷ, ta gọi Ngụy ma ma nói người khác làm việc, hôm nay chị nghỉ ngơi một ngày đi.

- Vâng, cảm ơn cách cách !

Nguyệt Hà trước sự nhiệt tình của Mẫn La mười phần cảm kích, tuy nhiên cho dù Mẫn La có nói với Ngụy ma ma hay không, nàng đều quyết định sẽ hoàn thành công việc đẹp sạn tuyệt này đã.

Đôi mắt Nguyệt Hà nhìn về chăm chú của Tuyên Dịch, nàng bực mình đoán hẳn không mở miệng can thiệp là đối với nàng muốn cố tình bỏ mặc như xưa. Lâu nay trước cảnh hắn « bàng quang coi nàng như củ khoai lang », nàng chịu đựng mãi đã thành thói quen.

- Đi thôi biểu ca , chúng ta vào vấn an đi nương thôi !

Thấy không cần quay lại lo lắng cho Nguyệt Hà nữa, Mẫn La vội vàng kéo tay Tuyên Dịch rời đi. Tuyên Dịch ngoái đầu lại trao cho Nguyệt Hà một cái nhìn gó ghém nhiều ý nghĩa, rồi cùng Mẫn La hướng về Tĩnh Hiền viện.

Nguyệt Hà nhìn theo bóng dáng hai người sánh vai nhau, trong lòng nảy lên tia u sầu không hiểu vì sao.

Đối chiếu thái độ thờ ơ hôm nay của Tuyên Dịch, lòng Nguyệt Hà dâng lên nỗi thất vọng cùng chua xót. Tình cảm hắn đối với nàng như đóa phù dung sớm nở tối tàn, lửa cháy càng to càng mau hết đóm, tiêu tán như tuyết đổ ào ạt trong đêm rồi tan thành nước khi vầng thái dương vừa lộ dạng.

Vả lại thái độ kiên quyết của nàng thì có gì không đúng đây? Đêm qua nàng khấn cầu hắn buông tha, hắn vẫn chưa đồng ý điều gì, làm thế nào nàng thoải mái xua đi mọi chuyện cam phận hầu hạ, thuận theo hắn bây giờ? Nàng sẽ an phận làm hạ nhân trong Lễ Vương phủ, không vì tình cảm này âm thầm mất hồn nữa.

* * *

Không ngờ chỉ vài ngày sau, tình cảnh đột ngột chuyển biến. Tin đồn « tiểu tỷ nữ Hoa Nguyệt Hà đến từ phương nam cao ngạo không chịu làm thị thiếp của chủ tử » thành tâm điểm chú ý. Không biết người nào cố tình phao tin, chuyện nàng mang cốt nhục của Tuyên Dịch mọi người đều biết, làm chủ đề bàn tán xôn xao huyên náo cả phủ.

Ban ngày nàng quần quật đảm đương tất cả việc nặng nhọc Ngụy ma ma giao phó, không để ý tới những ánh mắt tò mò giễu cợt của người hầu kẻ hạ xung quanh. Ban đêm, sau khi về Thủy Tiên lâu, nàng còn phải can đảm đối mặt với sự châm chọc khiêu khích từ đám thị thiếp của Tuyên Dịch. Bọn họ cay độc gièm pha, khích bác đủ điều, Nguyệt Hà trước sau vẫn lấy thờ ơ im lặng thân nhiên đối lại.

Nàng không khỏi bi ai, vẻ mặt ảm đạm. Vương phủ ngày càng nhiều lời bàn ra tán vào về nàng, người trong cuộc quan trọng nhất bối lạc gia Tuyên Dịch trước sau không hề lên tiếng giải thích hay bác bỏ. Duy chỉ hằng đêm đều đặn được Tuyên Dịch tuyển vào triệu kiến, tình cảnh nàng như dầu châm vào lửa đỏ, không thể thoát trăm con mắt sấm soi chú ý.

Ban ngày lạnh lùng, đêm lại cùng phong hoa tuyết nguyệt, triền miên ân ái, nàng không khỏi nghi ngờ sự tồn tại của nàng đối với hắn chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, như cảnh huyền diệu nơi bồng lai chỉ tồn tại trong khoảnh khắc mà thôi.

Điều khiến tâm nàng xao động, trong những đêm đang say ngủ, lại có cánh tay hắn dịu dàng choàng qua ôm sát lấy mình, nàng thực sự cảm thụ niềm vui sướng nước sữa hoà tan, đông đầy hạnh phúc ....

Đột nhiên, thai nhi trong bụng bỗng cử động nhẹ nhẹ, làm nàng giật mình khựng lại, lòng tràn ngập tình yêu xoa nhẹ lên cái bụng lùm lùm của mình.

Ngay lúc đó, một loạt tiếng bước chân giục giã tiến vào hiên nhà của Nguyệt Hà ở Tĩnh Hiền viện, gương mặt nhìn thân hình cao lớn của Ngụy ma ma sầm sập bước vô, đang ngồi trên ghế nàng lập tức đứng lên.

- Người dừng công việc ấy lại đi, để ta gọi người khác làm !- Ngụy ma ma ra lệnh.

- Nhưng mà...- Nguyệt Hà do dự đứng lên nói, nàng đang sắp đặt những nan tre của cái lồng trên mặt đất, còn có sọt quần áo của phúc tấn còn chưa tắm hương, nàng lo lắng nhất chuyện này, e hôm nay không kịp làm xong quần áo cho phúc tấn.

- Người còn đứng đó làm cái gì ? Có người đồn không bao lâu nữa bối lạc gia sẽ phong người làm trắc phúc tấn, người đã bắt đầu mượn danh kiêu ngạo rồi sao?

- Không phải đâu, Ngụy ma ma..- Nguyệt Hà vội vàng đáp lại.

- Hừ ! Cũng phải !Để xem người có cái số làm trắc phúc tấn hay không đã !- Ngụy ma ma bĩu môi nói.

Nguyệt Hà không biết nên đáp lại ra sao, ngậm chặt môi không nói. Đây là thái độ trầm mặc nàng thường ngày dùng để ứng phó lại những người khác, yên lặng chờ phân phó.

- Người đi vào nhà bếp, đem canh đại bổ trừ bão đến Tĩnh Hiền viện cho phúc tấn, nhanh lên, đừng lè mề !

- Nhưng... Ngụy ma ma, công việc này bình thường không phải do người làm sao ?

Đôi mắt Nguyệt Hà mở to kinh ngạc. Vốn chuyện dùng bữa hàng ngày của phúc tấn Ngụy ma ma luôn chú ý rất kĩ, bà ta cũng ít khi sai bảo kẻ khác, trừ khi bắt buộc dĩ lắm cũng chỉ giao phó mấy thứ đơn giản cấp bách mà thôi, không nghĩ tới hôm nay bà ta cố tình sai nằng làm việc này.

- Nha đầu chết tiệt, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn, còn dám hỏi lại ta-

Không đợi Ngụy ma ma xa xả tuôn hết bài chửi bới nặng nề, Nguyệt Hà vội vã chen vào nói :

- Không dám, Ngụy ma ma, tôi sẽ vào nhà bếp bùng lên cho phúc tấn.

Buồng vội bộ hoa phục của phúc tấn trên tay ra, không dám nhiều lời qua lại, cố tránh né ánh mắt cú vọ Ngụy ma ma nghiêm khắc nhìn mình, nằng đi hướng về nhà bếp.

* * *

Trời đã vào nửa đêm, tuyết rơi trắng xóa, gió phương bắc từng cơn rít ngoài song cửa quất vào da thịt phả hơi lạnh thấu xương.

Hiên phòng dư thừa không sử dụng bài trí sơ sài của Tiên Thủy lâu đang trở thành công đường của Đại Lễ Vương phủ, Nguyệt Hà sâu thăm quỳ giữa phòng, mặt hoa tiêu tụy cúi đầu.

Tuyên Dịch ngồi trên án thư, khoác vè mặt khiến người khác nhìn vào không lạnh mà đột nhiên run rẩy.

Nguyệt Hà bị hai gã thị vệ to lớn lực lưỡng áp giải hai bên, đầu gối lập cập run run vì chà xát trên sàn nhà lạnh như băng.

- Bối lạc gia, nô tỳ xin thề thực sự không hạ độc... phúc tấn.

Mắt lệ hoen mi, nằng nức nở nói.

Từ khi phúc tấn phát bệnh vào chạng vạng chiều nay, Tuyên Dịch nghiêm khắc thăm vấn nằng suốt hai canh giờ. Không chịu nổi thời gian dài áp lực nặng nề, không chỉ có thể lực đã kiệt quệ, mà ý thức nằng cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Ánh mắt bén ngót của Tuyên Dịch lạnh lùng quan sát nằng một lúc rồi quát lên :

- Còn dám chối cãi ! Ngụy ma ma nói người mang canh đến là ngươi, là ngươi đã hạ độc.

- Không phải, tuy Ngụy ma ma sai nô tỳ vào bếp mang canh bỏ đến cho phúc tấn, nhưng nô tỳ thực sự không có hạ độc. -Nguyệt Hà than thở khóc lóc, cực lực minh oan cho bản thân.

- Ngạch nương ta sau bữa tối uống canh ngươi bùng lên liền trúng độc, không phải ngươi thì còn ai ?- Tuyên Dịch mặt sắt lạnh như tiền, nghiêm khắc hỏi.

Vừa rồi hần cũng đã thăm tra nhà bếp và Ngụy ma ma, ba người đối chất đều thề thốt phủ nhận. Tuy nhiên Nguyệt Hà thừa nhận bản thân đã đến nhà bếp, bắc lấy nồi canh hầm trên bếp xuống, cũng chính tay nằng múc canh ra bát.

Hần đã phái người kiểm tra bã thuốc vừa sắc xong, đem đến phòng dược liệu kiểm nghiệm, và kim châm thử không có chất độc, không hề hóa đen, điều đó cho thấy cho nhà bếp vô can, hần đã cho họ lui đi, chỉ phái người theo giám sát.

Ngụy ma ma còn khai ra khoảng thời gian Nguyệt Hà từ nhà bếp đi tới Tĩnh Hiền viện quá lâu. Nguyệt Hà lập tức giải thích vì bản thân có thai, người được vị thuốc bổ nồng đậm, cái thai trong người đột nhiên phản ứng lại nên thân thể thấy không khỏe, trên đường đi có ngừng lại nghỉ một chút, vì vậy so với bình thường có hơi lâu.

Tuyên Dịch cũng đã hướng hoài nghi đến lão Ngụy ma ma lâu nay ý được sự ủng ái của phúc tấn nên tung hoành trong hậu viện nhưng mà...tất cả lời khai cùng những chứng cứ đưa ra đều bất lợi cho Nguyệt Hà.

Phân tích đến đây, Tuyên Dịch không nói một lời nào, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng không biểu lộ điều gì.

Nguyên Hạo đột nhiên xen vào :

- Bối lạc gia, chúng ta cũng không tìm ra trên người Hoa cô nương có độc dược gì, thuộc hạ nghĩ không thể kết luận ngay việc này do Hoa cô nương làm được.

Tuy Nguyên Hạo cảm thương cho tình cảnh tuyệt vọng của Nguyệt Hà, nhưng sự việc quá nghiêm trọng, hắn phải giữ bản thân con đường lui nên khẩu khí có chút chột dạ.

Trước khi phúc tấn ngấm độc hôn mê, Nguyệt Hà cũng có đủ thời gian hủy đi chứng cứ, quan điểm ấy vậy hãm lấy nàng, khiến nàng chưa thể giải vây được mối hiềm nghi.

- Hừ ! Đừng để đáng bộ mảnh mai yếu ớt của nàng ta đánh lừa, nàng tuyệt không phải vô tội như người nói đâu.

Luồng mắt Tuyên Dịch trùng trùng nhìn Nguyệt Hà, mi mắt khôn khéo thường che giấu ý nghĩ, lúc này lại lóe lên ánh nhìn sắc bén.

Toàn thân Nguyệt Hà không tự chủ được run lấy bầy, lời nói hắc ẩn chứa hàm ý rất rõ ràng, hắn không cần chứng cứ xác thực vẫn có thể phán định nàng có tội.

- Các người lui ra trước đi !

Tuyên Dịch quắc mắt ra lệnh cho hộ vệ rời khỏi. Những gì tiếp theo hắn nói với nàng không muốn người trong phủ được biết.

Mọi người sững sốt một chút, dù không hiểu dụng ý của bối lạc gia nhưng vẫn bắt đầu thi hành mệnh lệnh của hắn, lục tục rời khỏi.

Căn phòng tối tăm chật hẹp của Tiên Thủy lâu giờ đây chỉ còn hai người bọn họ im lặng nhìn nhau. Đôi tuấn mầu của Tuyên Dịch chăm chăm dán chặt vào nàng, phát tia ánh xạ như xuyên thấu cắt đứt thịt da. Đôi mắt hắc trống rỗng, nếu nói đôi mắt thể hiện linh hồn thì giờ đây hắn không có linh hồn.

- Tuyên Dịch, ta thực sự không hạ độc phúc tấn.

Nguyệt Hà suy sụp tinh thần ngồi mọp dưới đất, nước mắt vòng quanh.

- Người bảo ta làm sao tin tưởng người? Đừng quên người từng dùng mê dược lẫn xuân dược hãm vào ta, ai có thể tin người sẽ không lập mưu tính kế lần nữa.

- Không..ta chưa bao giờ cố ý làm thương tổn người....

Nàng bi thiết nói. Lần đó bất đắc dĩ kê đơn dược hạ độc để buộc hẳn phối hợp tạo nên đứa trẻ, còn nàng với phúc tấn không có ân oán gì, sẽ không vì phúc tấn phản phò nàng làm thêm nhiều việc nặng nhọc mà nhẫn tâm hạ độc người.

- Có gì khác biệt đâu ? Ngạch nương ta uống bát canh do chính tay người bưng tới.-Tuyên Dịch cười lạnh lùng chỉ ra điểm máu chót của vấn đề.

- Không, là Ngụy ma ma sai ta vào bếp , ta đoán là Ngụy ma ma đã rắp tâm làm việc này, bình thường ta đâu được đến gần đồ ăn thức uống của phúc tấn.

- Người không thể dễ tiếp cận ngạch nương ta, nên mới nhân cơ hội hiếm có này hạ độc vào bát canh của bà, đúng không ?- Đôi mắt sắc sảo vụt sáng một đạo nghi ngờ, nhanh chóng nảy ra phỏng đoán trong đầu.

- Người bề cong ý của ta, ta chưa từng hạ độc...- Nguyệt Hà lắc mạnh đầu, bi thiết phủ nhận.

Nàng nước mắt nhạt nhòa ngược lên nhìn Tuyên Dịch. Hắn vội vàng xoay mặt đi, e sợ bị lung lạc bởi đôi mắt xinh đẹp đong đầy lệ như những hạt thủy tinh rơi rơi tựa hồ như máu.

Tuyên Dịch không thể phủ nhận, đáy lòng hắn không muốn quy kết nàng là thủ phạm, vẻ đẹp thanh nhã đáng yêu của nàng làm hắn thực không nhẫn tâm. Cảm xúc yêu và hận giằng co trong lòng làm hắn chưa biết xử trí ra sao.

Hắn đứng lên nhìn nàng, lớn tiếng nói :

- Nếu người không chịu thừa nhận thì cũng đừng nghĩ có thể thoát thân. Từ giờ trở đi người đừng mong có thể thoát khỏi gian phòng này.

Nói xong phát tay áo rời đi.

* * *

Trong thư phòng của Tuyên Dịch, ngoại trừ hình bóng to cao của hắn in trên vách, còn có Lưu thái y trị liệu cho phúc tấn.

- Lưu Thái y, tình trạng ngạch nương ta thế nào rồi ?

Tuyên Dịch hỏi lão nhân dáng người thấp bé, vẻ mặt trầm tĩnh.

Khi mẫu thân lâm vào hôn mê, hắn đoán biết bà bệnh nặng hơn nữa còn là trúng độc. Lập tức hắn phái người đưa ngự y lâu nay có giao tình với hắn đến điều trị cho mẫu thân.

- Bối lạc gia, bệnh tình phúc tấn hiện thời có thể giữ được ổn định, nhưng cái chính là...nếu không có giải dược, thân e chỉ cầm cự được vài ngày vì độc dược sẽ tấn công lục phủ ngũ tạng , tánh mạng sợ khó bảo toàn.

- Lưu thái y, đối với loại độc ngạch nương ta trúng phải, người cũng bó tay không trị được sao?- Tuyên Dịch sắc mặt trầm trọng hỏi.

- Đúng vậy, lão phu bất tài thật xấu hổ, phụ lòng bối lạc gia phó thác.- Những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của Lưu thái y như khắc sâu thêm.

- Không thể trách người, Lưu thái y ạ.

Nếu ngay cả y thuật tinh thông của Lưu thái y cũng không thể chữa trị được, trước mắt Tuyên Dịch thực sự không nghĩ ra có thể mời ai khác.

- Tuy nhiên, lão phu có một chuyện muốn bẩm báo.- Lưu thái y có điều phát hiện ra nên nói.

- Lưu thái y cứ nói.

- Lão phu khi trị liệu cho phúc tấn, biết được bệnh trạng hiện tại phúc tấn mắc phải giống với căn bệnh của người sủng thiếp đã mất của ngài cách đây ba năm-

Nói tới đây, ông liếc thấy gương mặt Tuyên Dịch bỗng biến màu xanh mét, chột dạ tự ngưng lại giữa chừng.

- Nói tiếp đi, Lưu thái y !- Đáy mắt Tuyên Dịch âm ỉ cơn giận dữ chưa từng thấy.

- Đúng vậy, bồi lạc gia, lão phu đã dùng kim châm thử độc trên người phúc tấn, kim châm khi kéo ra, máu dính trên đó tỏa ra một cỗ mùi thơm nồng đậm lạ lùng..

- Hương vị này và loại độc thần bí hại chết thị thiếp ta ngày đó là giống nhau sao ?

- Đúng vậy, bồi lạc gia, nhưng cỗ hương vị của phúc tấn nhẹ hơn, lão phu đoán phúc tấn bị hại với lượng độc được tương đối ít hơn.

Tuyên Dịch từ từ đứng dậy rời khỏi án thư, đi lại gần vách tường có treo bức mỹ nhân đồ. Bức tranh khắc họa sống động chân dung giai nhân đẹp như tiên nữ chôn bồng lai, đường cong thân thể mờ ảo lộ rõ qua nội y, yêu kiều ma mị, cốt cách cao sang như hoàng phi đắc sủng.

Phát hiện to lớn này của Lưu thái y gợi lên trong Tuyên Dịch bao chuyện cũ tưởng đã phai mờ chôn giấu dưới lớp bụi thời gian.

Mỹ nhân đồ này họa lại nhân dáng người thị thiếp được hấn hết mực sủng ái ba năm trước. Lúc đó hấn đang ở Thừa Đức tham gia cuộc đi săn lớn của tôn thất hoàng gia thì nghe tin từ phủ truyền đến nàng mắc trọng bệnh, không bao lâu sau thì mất đi. Quay trở về phủ, trước cái chết đột ngột của nàng đoán biết không phải bình thường, hấn liền mời Lưu thái y khám nghiệm xác của nàng, quả nhiên phát hiện nàng vì trúng độc mà chết.

Tuy nhiên lúc ấy để tránh đánh rạn động cỏ, hấn không đem nguyên nhân cái chết ly kỳ ấy công bố ra ngoài. Hấn lập tức phái Nguyên Hạo đi lùng bắt tỳ nữ hầu hạ của nàng nhưng đến khi tìm thấy được thì tỳ nữ đó đã thất cổ chết. Manh mối bị gián đoạn, thời gian sau đó được Hoàng thượng giao phó trọng trách, công việc cuốn hấn đi rồi dần dần câu chuyện này chìm vào quên lãng..

Sau lại nghe nô bộc trong phủ đồn đại, biết thị thiếp hấn tính tình nóng nảy, khi tức giận hay đánh đập những người hầu hạ bên cạnh. Cũng có khả năng người tỳ nữ chịu không nổi uất ức nên phần nô hạ độc nàng, rồi lại sợ bị phát hiện nên sợ tội tự sát.

Chuyện đó hẳn không truy cứu nữa, tự nghĩ người đã chết rồi , tìm hiểu nữa cũng chẳng được gì. Hẳn sơ ý quên mất lúc ấy Lưu Thái y có nhắc nhở, loại độc dược này Trung Nguyên bình thường không dùng, nguồn gốc có thể là loại dược thảo kì dị của ngoại tộc.

Một nha hoàn từ nhỏ đến lớn chưa hề bước chân khỏi kinh thành có khả năng lấy được loại kì độc xuất xứ từ quan ngoại sao? Lúc ấy hẳn cũng sơ ý coi đây là chi tiết vụn vặt, không nghĩ đến nên chưa bao giờ đào sâu tìm hiểu, bám theo điểm đáng nghi vấn này, khiến cho ba năm sau kẻ xấu tự tung tự tác thừa cơ hội hạ độc ngách nương.

Nếu ba năm trước đã sử dụng độc dược, vậy một Hoa Nguyệt Hà ba năm sau mới xuất hiện liệu có liên quan ? Đây là điểm mấu chốt, tuy nhiên người hạ độc ngách nương lần này rõ ràng nhắm vào Hoa Nguyệt Hà...Đôi mày hắn nheo lại không nói gì.

* * *

Sau chuyện phúc tấn bị trúng độc sinh bệnh, Tĩnh Hiền viện ngày thường gia nhân lớn nhỏ qua lại thường xuyên, giờ phút này im lặng đến quỷ dị.

Đôi mắt chuyên chú của Nguyên Hạo như chó săn trông chừng cửa, không buông tha từng động tĩnh nhánh cây cọng cỏ xung quanh Tĩnh Hiền viện.

Theo chỉ thị của Tuyên Dịch, hắn ẩn thân nơi đây không để người xung quanh phát hiện, theo dõi Tĩnh Hiền viện mấy ngày nay, người ra kẻ vào đi ngang đây đều bị dò xét nghiêm ngặt.

Từ lời khai của Nguyệt Hà, Tuyên Dịch phát giác ra hành động của Ngụy ma ma có điểm bất thường. Có lý nào Ngụy ma ma gài bẫy Nguyệt Hà bung món ăn cho ngách nương mà trong đó bà ta đã bỏ sẵn thứ gì đó? Giả thuyết này vượt ra khỏi tầm suy nghĩ thông thường, nhưng thực sự Tuyên Dịch đối với Ngụy ma ma bắt đầu dấy lên nghi ngờ.

Đột nhiên, cửa chính phát ra tiếng « kheẹt » thật khẽ, Ngụy ma ma đội khăn trùm che khuôn mặt già nua nhăn nhúm, ánh mắt bà ta lo sợ nhìn đông nhìn tây, rồi thân hình đầy đà to lớn cố gắng đẩy cánh cửa chính nặng nề lên lút đi ra sau cổng vòm của lạc viên.

Làn tuyết trắng bao trùm trên những nhánh cây , đôi chân dẫm lên con đường phủ băng mỏng thoăn thoắt bước không tạo tiếng. Nguyên Hạo nghi ngờ trầm tư một chút, rồi cất bước theo sau bóng dáng đang cất giấu bí mật gì đó của Ngụy ma ma.

Thân ảnh Ngụy ma ma nhanh chóng đi vào phủ Đệ Lý dùng để tiếp đón khách nhân nghỉ lại phủ một hồi lâu. Nguyên Hạo tránh ở chỗ rẽ hành lang gấp khúc, nghe loáng thoáng trong phòng khách phát ra loạt âm thanh to nhỏ líu ríu trò chuyện.

Khi Nguyên Hạo vừa nảy ra ý tưởng nhảy ra ngoài cửa sổ nghe lén cuộc trò chuyện của họ thì thấy Ngụy ma ma đã bước ra cửa lớn. Về mặt bà ta dầu dàu, thân thể to lớn đồ sộ như không chịu nổi đả kích, so với thái độ hống hách kiêu ngạo thường ngày thực không có điểm tương đồng.

Nguyên Hạo chờ Ngụy ma ma đi khỏi khuôn viên của khách nhân, lập tức dụng khinh công, cản đường nhảy đến trước mắt bà ta.

- Ngụy ma ma, bồi lạc gia cho mời !- Tiếng nói hẩn như mãnh hổ rình bắt được con mồi.

Ngụy ma ma sợ hãi không kêu lên tiếng, toàn thân nhịn không được run rẩy, sắc mặt trắng bệch như bôi sáp.

* * *

Đêm đã khuya, gió phương bắc thổi ào ào rít bên tai liên hồi, vừa củi ọp ẹp phía sau hậu viện Vương phủ rung chuyển từng hồi, bức tường xập xệ chống chịu dưới cơn cuồng phong như sắp đổ sập.

Nghe âm thanh tường va chạm dồn dập, Nguyệt Hà rúm ró ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của mình, con buồn ngủ không chịu nổi xâm chiếm từ từ ăn mòn cơ thể, cơn ác mộng không thoát nổi đang chực chờ quán lấy nàng.

Trong lúc ấy, ván cửa xập xệ rách nát bị một sức mạnh vô hình từ phía ngoài đẩy bật ra, gió mạnh từ ngoài thốc vào bức nàng tỉnh lại, gương mặt chậm chạp nâng lên. Ánh đuốc sáng choang làm cho nàng từ từ tỉnh táo hướng đôi mắt lơ lơ nhìn thẳng nam nhân trước mặt.

- Đứng lên !

Thanh âm như không cho phép làm trái lệnh, nghe càng thêm lạnh lùng vô tình.

Nhìn thấy hẩn đứng bên cánh cửa rách nát, suy nghĩ của nàng đang mông lung trở nên rõ ràng hơn.

- Tuyên Dịch.. hả ?

Đã lâu chưa mở miệng, tiếng nói của nàng suy yếu tác nghẹn trong họng.

Không đáp lại lời nàng, ánh mắt Tuyên Dịch ẩn nhẫn quan sát nữ nhân trước mặt, như quan sát một đóa hoa tàn tạ, thân thể run rẩy co ro trong một góc nhà.

Hai ngày trước, Lễ vương gia đối với việc Tuyên Dịch xử trí tội danh Nguyệt Hà ám hại phúc tấn cảm thấy chưa thỏa đáng. Lễ Vương gia nói tốt nhất dẹp sạch nghi ngờ, không lưu tâm nhiều đến dĩ vãng xưa cũ nữa, lập tức cưỡng bức giam giữ nàng vào vựa củi này, và ra lệnh Tuyên Dịch ngay lập tức cho loại bỏ thai nhi trong bụng nàng.

Tuyên Dịch lấy cớ chưa có chứng cứ xác thực, phản đối lại không thi hành chỉ thị, vì thế hai cha con xảy ra một cuộc cãi vã to tiếng chưa từng có. Cuối cùng Tuyên Dịch phải hạ lời thề, chỉ cần hẩn điều tra ra Nguyệt Hà thực sự là thủ phạm, thì vận mệnh của nàng Tuyên Dịch tuyệt không nhúng tay vào, giao cho a mã hẩn toàn quyền tùy nghi xử lý.

Tuyên Dịch cũng không rõ vì sao mình lại vì người con gái này đấu tranh với a mã gay gắt đến như thế. Chính là vừa nghe tin biết nàng bị giam trong vựa củi tối tăm lạnh lẽo, một nỗi lo lắng đến tột độ tự nhiên dấy lên trong lòng ngực.

- Nguyên Hạo nói ngươi muốn tìm ta ?- Tiếng nói Tuyên Dịch hầu như không có cảm xúc vang lên.

Nguyệt Hà nuốt vội nước bọt, là nàng nhờ Nguyên Hạo nhắn giùm muốn gặp mặt hẩn một lần.

- Nói đi! Có chuyện gì vậy ?

- Van cầu chàng... đừng phá bỏ đứa con của ta, cho dù cuối cùng ta không tránh được kiếp nạn này... xin cho ta sinh hạ hấn ra, nhìn hấn một lần rồi thế nào ta cũng chấp nhận.

Nước mắt Nguyệt Hà tuôn rơi như đê vỡ, quỳ sụp trước mắt hấn quỳ xin. Là nàng nghe người đưa đồ ăn tới lắm bữa, Lễ Vương gia có dụng tâm quyết trị tội nàng.

- Há ? Người thừa nhận mình hạ độc ?-Tuyên Dịch thất sắc ngưng ngang, nhú mày hỏi.

- Không..không phải. Nếu ta không thể thoát khỏi kiếp nạn này, ta khấn cầu chàng, niệm tình hấn là cốt nhục máu mủ của chàng... tha cho hấn, làm ơn tha cho đứa trẻ này..Để hấn bình an ra đời, còn bản thân ta mặc các người xử trí..-Nàng vội vàng giải thích lại ý mình.

Những ngày này, nàng đã tuyệt vọng đến không cần cầu an nguy của bản thân. Trước sự cứng rắn buộc tội như vậy có lẽ nàng liệu mình phải nhận có ích gì, đến nay lực bất tòng tâm mọi hy vọng đã tắt ngấm, tình thế đã nằm ngoài khả năng của nàng.

Bây giờ, khi tâm tư yên tĩnh lại, bị giam giữ trong vựa củi này nàng dần ngộ ra. Chuyện sinh tử bản thân nàng đã không còn màng đến nữa, nàng chỉ còn một tâm nguyện cuối cùng là đứa trẻ này được bình yên mở mắt chào đời.

-Người hoài nghi khả năng ta không thể tìm ra thủ phạm sao ?- Mặt Tuyên Dịch xanh mét, tức giận bừng bừng nộ khí nói.

Đang đứng từ xa, hốt nhiên hấn nhanh chóng tiến lại ngồi xổm xuống trước mặt nàng, bàn tay to lớn vươn ra nắm chặt lấy cái cằm yếu ớt, sắc mặt căm hận kẻ sát gương mặt tái nhợt, soi vào đáy mắt nàng, gầm lên :

- Nếu hôm nay ngươi trở thành hung phạm, thì trong mắt mọi người không phải ta bịa đặt một tội danh trống rỗng vu oan đổ lên đầu ngươi, mà là ta đã xác nhận chuyện ngươi bày mưu tính kế hại người là việc có thực.

- Ta không phải có ý này.

Thái dương hấn nổi gân xanh, ánh mắt sáng ngời nhìn trừng trừng nàng :

- Đừng nói nữa ! Chuyện của ngươi còn kéo dài lâu lắm, nếu ngươi có thể kiên cường chống cự thì phải biết ý định hành động của ta. Đứa con trong bụng ngươi, với ta mà nói, chẳng là gì cả, giờ phút này ta có thể sai người đem chén thuốc nạo thai đến đây ngay lập tức.

Nói xong, bàn tay mạnh bạo hất cằm nàng ra, bực bội rời đi, không cần biết thân hình nhỏ bé gầy yếu chịu không nổi đạo lực ấy bị xô bật ra, đập người xuống sàn đất lạnh.

Có thể sai người đem thuốc nạo thai đến ngay lập tức ư? Câu nói chết người hấn quăng lại trước khi đi ong ong trong đầu nàng, làm nàng kinh hãi hai mắt tròn tròn , đau đớn và tri giác trên người như rời bỏ đi cùng với hấn.

Nàng cảm giác thân thể như đình trệ, tâm tư hoàn toàn đóng băng không còn suy nghĩ được gì nữa. Cả người rung mình cùng cơn đau sốc từ hông, suy nghĩ từ từ đông cứng lại, ra sức khàn khàn hô một tiếng :

- Không !

Cố gắng di chuyển nhưng ý thức trong nàng dần dần rời bỏ khỏi cơ thể, cơ thể thấy nhẹ bồng như lông tơ, bay là là, đáp nhẹ xuống mặt đất.

* * *

Chương thứ chín

Hai ngày sau , tại đại sảnh của Tĩnh Hiền viện.

- Bẩm cách cách, mời người dùng trà!

Ngụy ma ma một bên không lơ là việc chăm sóc phúc tấn còn đang mê man bất tỉnh, một bên không dám thất lễ vội bung bát trà lên, chiêu đãi người khách gần đây đến tạm cư tại Lễ Vương phủ, Mẫn La cách cách.

Mẫn La hớp một ngụm nước trà thơm ngát, vị ngọt pha lẫn đắng dịu đặc sắc hơn vị trà thường ngày hay dùng, làm như thuận miệng hỏi mấy câu đã phát nhàm chán:

- Hôm nay di nương đã khỏe lại chưa ?

Tuy rằng lấy danh nghĩa tiện chăm sóc phúc tấn để nán lại Lễ Vương phủ, thực tế cô ta muốn nhân thời gian chăm sóc phúc tấn còn dài này để tiếp cận Tuyên Dịch.

-Hồi cách cách, càng lúc càng nguy ngập rồi.

Ngụy ma ma lo lắng lắc đầu, đôi mi nhíu chặt chưa hề giãn ra mấy ngày nay :

- Vẫn chưa có chuyển biến tốt sao? Biểu ca không phải đã triệu Lưu thái y đến điều trị rồi sao? - Cô ả giả vờ hỏi, ngay cả khéo miệng cong cong cũng không giấu được nụ cười nham hiểm hải lòng.

- Lưu thái y nói chỉ còn biết kéo dài thời gian thôi...Người...- Thanh âm thô mộc của Ngụy ma ma bị nghẹn lại không nói nên lời.

Mẫn La trước vẻ bi thương của Ngụy ma ma không muốn quan tâm, sợ bà ta lại tuôn ra một tràng than thở không dứt nên sốt ruột cắt ngang :

- À, vậy sao, người đi xuống dưới trước đi! Ta vào vấn an di nương đây.

Lấy lý do thăm phúc tấn, kỳ thực chỉ là ả không có hứng thú ngắm bộ dáng thể tham hiện tại của Ngụy ma ma, chỉ muốn con người nói năng lái nhai kia cách xa cô ả một chút.

- Cách cách, lão nô tài van cầu người rủ lòng từ bi...- giống như trên sân khấu tuồng cổ, thân thể già nua của Ngụy ma ma đột nhiên quỳ thụp xuống trước mặt Mẫn La.

- Ngụy ma ma, người đang làm cái gì thế này? Hai ngày trước ta đã nói rõ rồi sao, đừng có quấy rối ta nữa !- Mây liễu Mẫn La dựng thẳng lên, hai mắt tròn trừng nhìn Ngụy ma ma ương ngạnh ngày xưa đã biến đi đâu mất rồi.

- Cách cách, lão nô tài cũng không muốn quấy quả cách cách, nhưng chính người nói bệnh này phúc tấn chỉ cần ăn chút được là có thể chuyển biến tốt hơn. Nhưng vài ngày đã qua mà bệnh tình phúc tấn không cải thiện, chỉ càng thêm chuyển biến xấu đi.

Ngụy ma ma lệ rơi đầy mặt méu máo nói.

- Phải vậy không ? Tuy nhiên đừng có trách ta, có trách thì trách lão Lưu thái y bất tài vô dụng không trị được bệnh này.

Khỏe mắt Mẫn La lóe lên tia xảo trá, khả năng nói dối điêu luyện Mẫn La đã có thể lừa gạt bà ta nhưng đáy lòng ả nhịn không được đắc ý dạt dào.

- Cách cách, người cùng lão nô tài đã bàn không tổn hại phúc tấn , ăn chút được là khỏe lại ngay, sao bây giờ lại đổ lỗi cho Lưu thái y ?

- Người có thấy phiền hay không ta! Ngụy ma ma, bà già rồi hay sao mà hồ đồ vậy? Người ta nói với bà ăn ít độc chất cũng không sao mà bà cũng cấm đầu tin tưởng, vậy chắc bà đã nuốt không ít thức ăn mỹ vị trên đời cho bổ thân rồi đó nhỉ ?

Mẫn La cười xảo quyết, nói ra những lời mĩa mai xoáy sâu vào lòng người đối diện.

Vừa nghe xong lời ả nói, mặt Ngụy ma ma như nghệt ra, thở dốc kinh ngạc, không dậy nổi khí huyết chút nữa nằm liệt ra mặt đất

- Cách cách, người lừa nô tài ?- Hóa ra Mẫn La cố tình đặt bẫy lừa bà ta, lợi dụng bà ta để lập kế mượn dao giết người này.

- Có sao chứ?

Mẫn La giao hoạt không hề chính mồm chừa nhận. ả lại nhân nhả hộp một ngụm trà, đôi mắt mở to thường thức bát trà trong tay được nấu cô đọng rất vừa độ, nước trà đầu nên vị ngọt rất sắc mà vị đắng cũng đậm, dậy mùi thơm mát, vẻ mặt mười phần tán thưởng.

- Cách cách, lão nô tài có chuyện quên nói cách cách biết, trà người uống hôm nay, lão nô đã bỏ thêm chút bột mà người đưa cho nô tài.

Ngụy ma ma cố hết sức gượng đứng lên, hai tay quờ quạng vào trong áo rút ra chiếc bình nhỏ màu huyết dụ.

« Bang »

Chiếc tách trong tay Mẫn La rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

- Cái gì ?- Mẫn La lập tức phun ra ngụm trà trong miệng, cô ả quá sợ hãi, con người đen trợn trừng lộ rõ sự hoảng sợ, đảo mắt hướng về chai thuốc màu đỏ trong tay Ngụy ma ma.

- Cách cách, lão nô tài bạo gan không cho hết lượng thuốc vào canh của phúc tấn, nên may mắn lão nô tài để dành lại một ít.

- Câm mồm!

Mẫn La điên cuồng ngăn lời Ngụy ma ma, vẻ mặt như phần uất, xô bà ta một phát.

Dưới cú đẩy mạnh bạo của Mẫn La, thân hình khổng lồ của Ngụy ma ma cũng không chống đỡ nổi, té nhào như quả bóng đỏ ập xuống sàn cùng chiếc bình trong tay bị văng ra.

- Cách cách, lão nô tài cùng đường mới dùng hạ sách này, phúc tấn sau khi uống hết canh một lúc sau mới phát bệnh, cách cách vẫn còn thời gian đi lấy thuốc giải mà.- Ngụy ma ma thờ hèn hèn cố gắng đứng lên.

- Lão nô tài hồ đồ! Cái gì mà đi lấy thuốc giải ? Có thuốc giải thì ta còn sợ cái gì?

Tóc tai Mẫn La hỗn loạn, dữ tợn lao vào cấu xé Ngụy ma ma.

- Cái gì ? Cả cách cách cũng không có thuốc giải sao ?- Ngụy ma ma kinh hoàng nói.

A mã của Mẫn La từng phụng mệnh thống lĩnh một đạo quân canh giữ ngoài quan ngoại nhiều năm. Dịp đó bắt được bọn cướp địa phương là dân tộc thiểu số chuyên sử dụng kì độc, Mẫn La ngẫu nhiên phát hiện a mã đang tàng trữ chúng, liền nảy sinh dục vọng cá nhân , ả đã đánh cắp món độc dược này.

« Kheẹt »

Cửa chính bị đẩy mạnh ra, Tuyên Dịch cùng Nguyên Hạo hai người một trước một sau sầm sập đi vào.

- Biểu ca !

Mẫn La hoảng sợ, nét thâm hiểm lóe lên trên mặt, vội nhào vô lòng Tuyên Dịch, định thực hiện kế « gấp lửa bỏ tay người »

- Biểu ca, em biết ai hạ độc rồi, là Ngụy ma ma đó.

Ả ta quay đầu hướng về chỉ vào Ngụy ma ma.

- Phải vậy không, Ngụy ma ma? Là người hạ độc cách cách sao ?- Tuyên Dịch nắm lấy người Mẫn La đẩy ra, giọng điệu bình thản hỏi.

Bị hấn chán ghét đẩy ra, Mẫn La thoáng chút ngỡ ngàng.

- Bẩm bối lạc gia, nô tài không dám, nô tài chỉ dâng trà thượng đẳng hảo hạng của Vương phủ cho cách cách dùng thôi.

Ngụy ma bình tĩnh trả lời.

- Á ! Đây là cái gì , Ngụy ma ma ?

Đôi mắt lợi hại của Tuyên Dịch hướng nhìn thần sắc hoảng sợ của Mẫn La. Trên tay hắn là bình được , Nguyên Hạo đoạt được giao cho Tuyên Dịch.

- Bẩm bối lạc gia, là độc dược cách cách giao cho nô tài.

Ngụy ma ma nhanh chóng quỳ xuống.

- Nói bậy! Là Ngụy ma ma dùng độc hại phúc tấn, ta không liên quan gì hết.

Mẫn La tức giận sẵn tới định hành hung Ngụy ma ma, lại bị Nguyên Hạo đứng ngay bên bắt lấy tay quắc trụ ra sau.

- Thành thực khai ra cho ta, Ngụy ma ma !

- Đúng vậy, bối lạc gia, cách cách biết nô tài ghét cay ghét đắng nha đầu Nguyệt Hà kia, liền giết đây bảo nô tài mưu hại nàng. Trước ngày phúc tấn bị trúng độc một ngày, cách cách đưa bình được này giao cho lão nô tài.

- Ta không có- Mẫn La thét lên chói tai.

- Nói tiếp đi !-Tuyên Dịch lớn tiếng át đi.

- Bối lạc gia, cách cách nói nô tài đem độc dược hạ vào bát canh mà Nguyệt Hà bung đến cho phúc tấn, rồi mời phúc tấn uống, đợi phúc tấn phát bệnh liền đổ tội lên đầu Hoa Nguyệt Hà, để nàng ta nhận hết thảy mọi tội danh.- Nói tới đây, toàn thân Ngụy ma ma run run không cưỡng lại được.

- Cầu nô tài ngu xuẩn ! Chẳng lẽ ngươi không biết làm vậy sẽ tương tổn đến phúc tấn hả ?- Tuyên Dịch trở mắt tức giận mắng.

- Chuyện là như vậy..Bối lạc gia, lúc đó cách cách nói thuốc này đại phu bình thường cũng có thể giải độc, nô tài tin là thực...

Ngụy ma ma không ngừng đối đáp thanh minh cho mình. Bản thân bà tận tụy đi theo hầu hạ phúc tấn hơn nửa đời người, giờ đầu hai thứ tóc lại bị sập bẫy bởi một đứa tiểu nhân nhỏ tuổi, làm thân mắc đầy tội nghiệt.

- Ngụy ma ma à, trách do bản thân ngươi đàn độn nên mới bị người khác lừa gạt thôi !- Đã bị Nguyên Hạo quắc tay lại không chế từ phía sau, Mẫn La vẫn già mồm mĩa mai Ngụy ma ma.

- Điều nhân to gan làm càn, Mẫn La, ngươi đã vi phạm trọng tội còn dám kêu gào bừa bãi !

- Đúng vậy, người giao độc dược cho Ngụy ma ma là ta, vậy thì sao chứ ? Đâu thể nói ta hạ độc di nương được ?- Mẫn La ngoan cố chối đây đẩy sự việc như không liên quan đến mình.

- Phải vậy không ? Ba năm trước đây cũng chính ngươi mang thuốc này giao cho tỳ nữ của Hương Vân, bảo nàng ta hạ độc chủ tử ?- Hương Vân là người thị thiếp được Tuyên Dịch sủng ái cách đây ba năm đột ngột qua đời.

Lời Tuyên Dịch buông ra như lợt phăng chiếc mặt nạ giả nhân giả nghĩa của Mẫn La, về mặt cô ả biến sắc oán hận kêu to :

- Đúng vậy ! Là ta bảo tiểu nha đầu đó hạ độc ả. Cái ả tiện nhân đó, ý được người sủng hạnh, ngay cả cách cách như ta cũng không xem ra gì, còn ngông cuồng kể cho ta biết, người muốn phong ả làm phúc tấn.

Khuôn mặt Mẫn La vặn vẹo biến dạng, hoàn toàn không còn nhận ra vẻ xinh đẹp đáng yêu thường ngày, cái lúm đồng tiền duyên dáng dễ thương biến mất lộ nguyên hình một Mẫn La ác độc đầy phần hận.

- Vậy còn Hoa Nguyệt Hà thì sao ? Vì có gì người lại mượn tay Ngụy ma ma hại nàng ấy ?- Tuyên Dịch cố nén tức giận bình tĩnh hỏi.

- Ta cũng muốn hỏi người , vì có gì người để cô ta mang đứa con nối dõi của người mà không xóa đi ? Vì sao ánh mắt người chỉ dõi theo ả mà không nhìn thấy ta ? Ta đã bên cạnh người nhiều năm như vậy, ngay cả di nương cũng không thể thuyết phục người kết hôn với ta ? Vì sao ? Vì sao chứ ?- Tóc tai Mẫn La xõa ra rũ rượi, ánh mắt long lên sòng sọc căm hận trong cơn kích động điên cuồng.

Suy cho cùng, tất cả bi hận đều từ một chữ « tình » mà ra. Nỗi thống hận của ả trời không dung đất không tha, không coi ai ra gì nữa đều bắt nguồn từ sự ghen tỵ với những người phụ nữ đã chiếm được lòng Tuyên Dịch. Cả hai người ấy đều không nên ở lại trên đời, vì loại trừ các nàng ả dám làm mọi thứ bất chấp thủ đoạn.

- Cho nên người sai Ngụy ma ma hạ độc rồi giả họa cho Nguyệt Hà, phải vậy không ?

- Đúng vậy, là ta kêu Ngụy ma ma hại ả. Vốn ta định trực tiếp hạ độc chết ả luôn cơ, nhưng như thế thì dễ dàng cho ả quá, ta muốn cho ả nếm mùi khổ sở và nhất là khiến người phải tự tay hạ thủ ả -

- Câm miệng lại! Nguyên Hạo, đem hai người này xuống giao cho Đại Lý tự xét xử !- Hấn ngàn vạn lần không nghĩ tới tư tâm Mẫn La lại thâm độc đến thế, vì tư thù cá nhân mà hạ độc giết hại cả di nương, gây ra chuyện tà trời thiên lý bất khả dung.

- Dạ, bồi lạc gia!- Nguyên Hạo lập tức tuân mệnh.

- Không được ! Biểu ca, trên người ta có độc, mau cứu , cứu ta với !- Mẫn La khóc thét cầu xin tuyên Dịch.

Nhìn thấu những hành động không có tính người của ả, lòng Tuyên Dịch không còn gì ngoài nỗi chán ghét, hấn xoay người không thèm liếc đến ả.

- Cách cách , người yên tâm đi, tách trà người uống là nước bình thường mà thôi.- Nguyên Hạo lạnh lùng tiết lộ cho ả biết sự thực.

- Cái gì ? Ta không có trúng độc !- Mẫn La kinh ngạc thốt lên. Không biết nên mừng rỡ hay bi phẫn, nếu biết trước trên người không trúng độc, ả đã chối bay chối biến mọi chuyện rồi...đôi chân ả đột nhiên trở nên mềm nhũn như nước, cả người từ từ khụy xuống.

- Đúng vậy, cách cách! Lão nô tài đã làm theo lời bồi lạc gia phân phó.

Ngụy ma ma có chút đắc ý nói. Thì ra hai ngày trước việc bà ta đi tìm Mẫn La bị Tuyên Dịch phát hiện. Dưới sự bức cung nghiêm khắc của hần, bà phải phun ra hết sự thực, và hôm nay bà phối hợp với Tuyên Dịch giăng cái bẫy này, dụ Mẫn La vào tròng, quả nhiên cô ả sợ hãi không đánh mà khai tuốt luốt.

- Người thực đáng chết !

Đôi mắt Mẫn La mở lớn, giờ đây ả hoàn toàn hiểu được, ả đã rơi vào quỷ kế của bọn họ, về mặt oán hận, nghiêng răng nghiêng lợi, giống như những người đàn bà chanh chua ngoài phố chợ muốn lao vào cắn xé thân hình to lớn đồ sộ của Ngụy ma ma.

Tuyên Dịch đã quá chán nản không muốn xem bộ dáng điên khùng của Mẫn La nữa, quát lên :

- Mau đem chúng ra ngoài hết cho ta!

* * *

Tuyên Dịch vừa xử lý xong chuyện Mẫn La, Tuyên tổng quản lo chuyện nội vụ của phủ vội vàng chạy vào thông báo :

- Lưu thái y dẫn người vào tiếp kiến bồi lạc gia.

- Bồi lạc gia !

Lưu thái y hướng về Tuyên Dịch thi lễ

- Lưu thái y, hai vị này là-

Tuyên Dịch nhìn hai nam tử đứng bên cạnh Lưu thái y, một người khôi ngô tuấn tú còn vị kia cao gầy mang phong cách nhẹ nhàng.

- Bồi lạc gia, vị này là sư điệt (cháu của sư phụ, hậu bồi đồng môn) của lão phu, và vị còn lại là bạn thân của hần.

Lưu thái ý chỉ nam tử cao ráo, giới thiệu đây là sư điệt của lão.

Tuyên Dịch mắt nhìn không chớp dán vào sư điệt của Lưu thái y, từ thân ảnh quen mắt, nam tử trên mặt có hàng ria mép màu xanh, đánh động cổ trực giác của Tuyên Dịch, cảm thấy trên mặt hần hình như còn thiếu cái gì nữa..

- Bồi lạc gia vạn an!

Hai người cùng hướng về Tuyên Dịch phát tay thi lễ, cả hai đều nửa vui sướng nửa kinh ngạc nhanh chóng quan sát Tuyên Dịch, về mặt đột nhiên có điểm lạ lùng.

Con người dài nhỏ của hần phát ra ánh sáng chết người chiếu thẳng nam nhân khôi ngô ấy, tục tằng hét lên :

- Phán đồ chết tiệt nhà ngươi , cón dám giả mạo sư điệt của Lưu thái y đến Vương Phủ của ta làm càn, người đâu, đem hai người này tống vào đại lao.

Vừa nói xong liền lui lại, mấy chục thị vệ của Vương phủ lập tức ủa đến, tầng tầng lớp lớp vây lấy ba người Lưu thái y.

* * *

- Nguyệt Hà, tỉnh lại đi cháu!

- Uhm.....

Mi mắt Nguyệt Hà háp háy nhìn không rõ dáng người trước mặt.

- Nguyệt Hà, là cô đây! Cháu không nhận ra sao ?- Hoa Phù Dung sốt ruột lay gọi.

- Cô mẩu ! Sao cô lại ở nơi đây ...Mà làm thế nào cháu lại ở nơi này ?

Hình bóng người trước mắt trở nên rõ ràng, cổ họng Nguyệt Hà khàn đục cổ phát ra tiếng nói, ngồi bẹp trên giường, cả người mệt mỏi rã rời.

Nàng nhìn khắp bốn phía nhận ra nơi này là hiên phòng của nàng ở Tiên Thủy lâu, tựa hồ sau cơn mê man dài hồi tỉnh lại, cả thân thể suy yếu cứng đờ.

- Nha đầu ngốc! Cháu quên mình ngã bệnh ở vừa củi sao? Là cô cùng Văn Trọng đến tìm cứu cháu ra đó.

Hoa Phù Dung ứa nước mắt nói, đến bên giường đỡ nàng dậy, còn thuận tay mang nước trà đến.

Sau khi hớp nước trà, Nguyệt Hà cũng tỉnh táo hơn vài phần, đôi mắt xinh đẹp nhận thấy cô mẩu có điểm hao gầy hơn trước.

- Ô..cô mẩu, cháu đã nghĩ không còn gặp lại cô nữa..

Gặp lại người cô thân yêu nhất, Nguyệt Hà như đứa con xa quê bao lâu nay được về nhà, nước mắt không cầm được rơi lã chã.

Lại nói chuyện, từ khi Tuyên Dịch bỏ đi sau khi ném lại lời đe dọa, nàng quá khiếp sợ lo hẩn đem chén thuốc phá thai đến, cũng vì quá đề phòng trong đồ ăn có tẩm thuốc nạo thai nên nàng một giọt nước cũng không dám đựng vào, tình nguyện chịu đói chịu khát. Đến khi mọi người đến vừa củi tìm thì nàng do chịu nhiều đói khổ và lạnh lẽo, đã hôn mê bất tỉnh trên bãi cỏ dại nền vừa củi.

- Nha đầu ngốc, nói hết thì câu chuyện dài lắm. Cô và Văn Trọng ngày đó vì né tránh bị kẻ thù đuổi bắt, không kịp báo tin về Hoa gia đã thoát ly đi đến miền ngoài trốn một thời gian. Chờ đến khi tình hình ổn định thì trở lại, mới biết cháu cũng không báo tiếng nào đã bị bồi lạc gia đem lên kinh thành. Trong nhà hầu như không có người nào có thể nói rõ ràng cháu bị bồi lạc gia của Vương phủ nào mang đi cả, ta và Văn Trọng đành phải lên kinh thành thử thời vận , họa may tìm được cháu.

- Mọi chuyện xảy đến thật không ngờ được.- Nguyệt Hà chưa xót lắc đầu, lúc ấy ngay cả nàng cũng không biết tương lai vận mệnh đưa đẩy đến bây giờ.

- Đúng vậy! Sau khi tới nơi này, trước tiên chúng ta gặp Lưu Thái y là bạn tốt của sư phụ Văn Trọng, tính nhờ vả hẳn dò la tung tích của cháu. Lưu thái y vừa thấy chúng ta liền mừng rỡ, vì hẳn biết Văn Trọng từng sống ở quan ngoại, liền lôi kéo chúng ta đến Lễ Vương phủ trị liệu cho phúc tấn, không ngờ vị bối lạc gia của phủ này lại là người thanh niên chúng ta đã từng cứu trước đây.

Bà giải thích vì sao đến Lễ Vương phủ cùng Lưu thái y.

Lúc Tuyên Dịch hạ lệnh thị vệ vương phủ bắt bà và Văn Trọng, Văn Trọng vội nhảy ra giải thích ông không phải vây cánh của phản tặc chi hết. Người từng rắc mê dược vào Tuyên Dịch là sư huynh đồng môn của Văn Trọng, hẳn là hậu nhân của tiền triều nên gia nhập đảng phái chống đối triều đình, hành vi phản quốc cũng như võ công sư môn được truyền thụ lại thực chất không có liên can gì cả, mà việc cứu giúp đồng môn cũng vì tình nghĩa sư huynh đồng môn, Văn Trọng thực không có ý đồ phản quốc.

May mắn là Lưu thái y bên cạnh cùng phụ họa giúp Văn Trọng, nói Văn Trọng chỉ là một người hành tẩu trên giang hồ, như một du khách nhàn tản không có tư tâm làm phản gì cả. Bà cùng Văn Trọng sau bao ngày cận kề đã nảy sinh tình cảm, nhưng bà không muốn tâm sự chuyện này cho cô cháu gái hiện giờ dung nhan tiều tụy, thân thể hao lực thêm nhiều điều lo nghĩ.

- Vâng, cháu đã hiểu rồi.

Nguyệt Hà trong thoáng chốc thấy trong lòng ấm lại, nàng không còn cô đơn bất lực, hiện giờ nàng đã có người thân bên cạnh.

Bỗng dưng nhớ ra chuyện gì, nàng ngẩng mặt lên hỏi :

- Đã tìm ra hung thủ hạ độc phúc tấn rồi sao?

Nàng biết một ngày không tìm ra hung thủ, nàng khó có thể thoát khỏi hiểm nguy.

- Ừ, tìm được rồi. - Hoa Phù Dung liền đem nguyên câu chuyện về Mẫn La và Ngụy ma ma thông đồng làm hại nàng liên thoáng kể ra hết.

Vừa nghe câu chuyện của Phù Dung, Nguyệt Hà cảm lạnh, lòng rung động không thôi, nàng không ngờ Mẫn La cách cách lại là người khẩu Phật tâm xà, kẻ tiểu nhân đúng là không lường hết được.

Mẫn La cách cách bình thường gương mặt tươi sáng rạng rỡ, hiền hòa, không nghĩ tới đằng sau gương mặt tuyệt mỹ ấy lại chứa bao âm mưu thâm độc hại người như thế.

Nay cô ta đã bị pháp luật trừng trị, Nguyệt Hà sẽ không đem tâm oán hận cô ta làm gì, cuối cùng thì hai người đều là nạn nhân, vì tên nam tử bạc tình kia mà đánh mất bản thân mình.

- Nguyệt Hà này, Văn Trọng nói cháu đang có thai, có phải vì vậy mà bối lạc gia mang cháu đến Lễ Vương phủ này không?- Nhìn cháu gái vẻ mặt dàu dàu không vui, Phù Dung trong lòng nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy, cô mẫu !- Nguyệt Hà thêm đỏ mặt, nhẹ gật đầu thừa nhận.

- Vậy thì tốt quá, Nguyệt Hà, nhưng ..hai người sao còn chưa cưới nhau ?- Hoa Phù Dung khó hiểu nhìn làn bụng lùm lùm của cô cháu gái.

Đôi mắt trong suốt của Nguyệt Hà dần viền nước vòng quanh, trước vẻ quan tâm của Hoa Phù Dung bị thương nói :

- Cô mẫu..không được đâu..

- Sao lại vậy ?

- Xem như cháu đã ăn cắp dòng giống này của bối lạc gia..đem cháu đến vương phủ này chỉ để bối lạc gia trừng phạt chuyện đó mà thôi.

Rồi nàng đem hết cảnh ngộ của mình trong Lễ Vương phủ thời gian qua kể lại.

- Thiệt đáng giận mà! Tên bối lạc gia khốn kiếp, có thể đối xử cháu như vậy?- Hoa Phù Dung căm giận rít lên. Thì ra cháu của bà bị bắt lên kinh thành không phải để nhận ơn mưu móc sủng ái, mà là làm một hạ nhân bị hãm hại ỨC HIẾP.

- Cô mẫu, cháu không oán ai cả, cháu chỉ lo cho sinh mệnh của đứa con ...- Nguyệt Hà luôn cánh cánh sợ Tuyên Dịch vô tình tàn nhẫn thực hiện lời hãm dọa phá thai, nhưng giờ đây thai nhi bình yên vô sự, ưu sầu này được giải đi một nửa.

- Cháu không cần lo lắng nữa, chúng ta không thêm ở lại Vương phủ này chịu khổ nữa, chờ cho thân thể cháu bình phục, chúng ta cùng nhau về nhà- Hoa Phù Dung hào sảng tuyên bố.

- Sao ..có thể sao, cô mẫu? Cháu có thể về nhà sao ?- Nguyệt Hà mắt mở to đầy mong chờ.

- Đương nhiên có thể chứ, Vãn thúc cháu vừa cứu tánh mạng phúc tấn, với công lao này, chỉ cần hấn mở miệng nói Lễ Vương gia, đòi đem cháu về nhà ai dám phản đối ?

Hoa Phù Dung nói chắc như đinh đóng cọc, đầy tự tin còn có chút tự hào về ý trung nhân của mình.

- Cháu cảm ơn cô mẫu và Vãn thúc.

Nguyệt Hà trong lòng vô cùng cảm kích.

Lời nói của Hoa Phù Dung làm Nguyệt Hà tựa như trút được gánh nặng ngàn cân, gương mặt hoa nở nụ cười rạng rỡ, hai cô cháu cùng nhau hàn huyên tâm sự chuyện những ngày xưa cũ.

* * *

Đây là lần thứ hai Nguyệt Hà bước vào thư phòng Tuyên Dịch. Lần đầu tiên lúc nàng vừa vào Vương phủ, còn mười phần sợ hãi, còn lần này nói lời giã biệt chia tay, lòng lại tràn đầy phức tạp.

- Dân nữ thỉnh an bối lạc gia!

Nguyệt Hà hơi nhún người, chân mày nhướng lên, thân thể khom về nam nhân tuần tú trước mặt. Sau khi điều tra ra âm mưu hạ độc phúc tấn, nàng lập tức được thả ra, không còn là nô bộc thấp hèn nữa.

Ngồi trên án thư Tuyên Dịch hỏi:

- Cô mẫu người nói người sẽ cùng họ trở về nhà, có phải vậy không ?- Đôi mắt dài nhỏ hẹp lại không thể hiện cảm xúc gì quan sát kỹ lấy nàng.

- Đúng vậy, bối lạc gia.

Trải qua vài ngày an dưỡng, dung nhan thanh lệ của nàng đã vài phần hồi phục, duy thần sắc vẫn thoáng nét nhợt nhạt.

- Không được, ta không cho phép- Tuyên Dịch ngang ngược tuyên bố.

- Đây..nhưng mà..là..

Nguyệt Hà kinh ngạc nhìn hắn, không thể nào hắn lại đột nhiên thay đổi tâm ý chứ ? Nàng không biết Lễ Vương gia mới là người đồng ý cho họ rời khỏi Vương phủ.

- Không có nhưng nhị gì hết, ta không đồng ý, sẽ không cho người rời khỏi nơi đây.

Văn Trọng tự đến thỉnh cầu a mã hắn, không hỏi qua ý tứ của hắn, hắn cũng không cho phép, không chuẩn cho nàng rời khỏi đây thì làm gì được hắn.

- Vì sao? Vì sao người muốn lưu ta lại ? - Nguyệt Hà không hiểu, nên chất vấn xem xét người nam nhân này, thái độ kiên quyết của hắn làm đầy lòng nàng cộm lên niềm vui sướng pha lẫn hồi hộp chờ mong.

- Không vì cái gì hết !

Tuyên Dịch ngoảnh mặt đi , né tránh ánh mắt nàng, khi nghe nàng muốn ra đi, trong lòng bỗng có cảm giác mất mát kì lạ.

- Ta nhất định phải đi thôi!

Nàng thất vọng nói. Đến bây giờ mà trong lòng hắn nàng vẫn không là gì cả..Nàng lưu lại đây có ý nghĩa gì ? Giả dụ nàng vạn phần không muốn đi, mà người ta không có chút tình, nàng cũng mất hết dũng khí lưu lại.

- Người có con của ta rồi không thể nói muốn đi là đi được!

Với chuyện nàng cố ý nói phải đi, Tuyên Dịch không muốn hờn giận nữa, vội chỉ ra lý do xác đáng nhất mối dây ràng buộc của hai người.

- Đứa con kia ta sinh ra xong lập tức trả cho người, ta không thèm.

Nguyệt Hà hờn dỗi vặc lại. Nếu hắn chỉ vì cốt nhục mà lưu nàng lại, như vậy hắn cũng không cần hốt hoảng mất công đưa người mời nàng đến thư phòng này làm gì, chỉ cần phải người nhấn giùm một tiếng là tốt rồi.

Nàng quên mất lúc trước mình vì muốn cứu đứa nhỏ mà quyết chí hy sinh, tí nữa thế nào nàng cũng sẽ hối hận vì đã nói một câu hoàn toàn không thực với lòng. Còn bây giờ vì quá phần hận hắn nói chuyện quá mực vô lý, từ đầu tới cuối chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận của nàng.

Nghe nàng thốt lên lời nói quá bất cần như thế, đôi mắt dài nhỏ của Tuyên Dịch mở to, kinh ngạc pha lẫn hốt hoảng.

Nhìn vẻ mặt không dám tin của Tuyên Dịch, Nguyệt Hà không khỏi vui sướng thỏa mãn, quên khuấy luôn mình đã thốt ra lời có thể gây ra hậu quả không lường hết được.

Tuyên Dịch hằm hằm đi đến trước mặt nàng, cố ức chế cơn giận dữ trong lòng:

- Nàng dám! Nàng dám bỏ lại con mà đi hả, nàng vừa đi, ta sẽ..

Hắn muốn đòi phò nàng thế nào đây, đột nhiên hắn khựng lại không thể nói được gì. Chẳng lẽ lại bắt nàng ở lại Lễ Vương phủ chịu khổ tiếp? Đường như bao đau khổ uất ức bùng lên tạo cho Nguyệt Hà một sự can đảm chưa từng bây giờ vượt cả râu hùm cũng không sợ, nàng sang sảng hét lên:

- Vậy người sẽ làm gì ta hả? Bây giờ ta còn sợ cái gì nữa, hiện tại ta không còn sợ uy hiếp của người..

Cái sự ngu dốt của nàng có thể so với tư thế hung bạo của hắn, làm cho hai người tự nhiên nhận thức như đối địch gườm nhau.

Tuyên Dịch thần sắc nan kham, quá nhục nhã, trước giec gió giờ gặt bão, chỉ còn một tuyệt chiêu thoát vây, nàng chưa kịp nhận ra dụng tâm của hắn đã bị hắn thành linh ôm chầm lấy, hôn đại lên môi.

Nụ hôn cuồng nhiệt, từ nhẹ đến sâu, từ chậm chậm thành cấp thiết, giống như ngọn lửa liệt hỏa từ từ đốt cháy đến bùng lên dữ dội, đến tình trạng không thể cưỡng lại.

Hai thân thể tiếp xúc nhau dường như một khắc trôi qua cũng có thể như muốn giao triền cả đời, từ từ hai làn môi dần dần buông nhau ra.

- Người...- trong vòng tay của Tuyên Dịch, nàng chỉ có thể hô hấp, nói còn không thể nói ra hơi

- Nàng chỉ toàn tranh nói thôi, lần này hãy nghe ta nói này.

Như sợ nàng không chịu nghe kịp lời hắn, bàn tay to lớn bao lấy đôi môi đỏ mọng vừa bị hôn sưng phồng lên. Tấm thân mềm mại bị hắn ôm trong lòng, đôi mắt mở to trong suốt nhìn hắn không nháy.

- Ta hứa sẽ không để người khác bắt nạt nàng nữa, sẽ lo lắng nuôi dưỡng đứa con trong bụng nàng, làm vợ ta nhé, Nguyệt Hà!- Lời Tuyên Dịch nhẹ nhàng, tràn ngập nhu tình thốt ra từng tiếng rõ ràng.

- Cái gì? Người nói cái gì?- Tim Nguyệt Hà đập bình bịch như ngựa phi, hai tay muốn thoát khỏi lòng hắn để nhìn rõ ràng sắc mặt tuấn tú của người bên trên.

- Ta...ta muốn cưới nàng làm vợ.

Cánh tay Tuyên Dịch càng thít chặt, ôm chặt nàng vào lòng, tránh không muốn Nguyệt Hà thấy khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng của hắn.

- Vì sao? - Không lập tức vui mừng, Nguyệt Hà nghĩ mãi cũng không thông.

- Không vì lý do gì cả.

- Người vì đứa con trong bụng ta nên muốn cưới ta chứ gì?

Nàng bừng tỉnh hiểu ra, ghen ngào hỏi. Thì ra hẳn vì trách nhiệm với đứa con trong bụng nên phải cấp cho nàng một danh phận rõ ràng.

- Ngốc ngếch!

Cầm cứng rắn của hẳn tựa trên mái tóc nàng, yêu thương trách nhỏ.

- Chứ còn không phải sao?- Nguyệt Hà bật khóc, đôi mắt nhòa lệ. Thái độ của hẳn giờ này với trước đây thật không giống nhau, làm nàng thế nào nhận ra đâu là sự thực.

- Dù sao ta cũng muốn cưới nàng. Không chấp nhận cho nàng theo cô mẫu trở về đâu.

Ngữ khí hẳn rất mạnh mẽ, cùng rất kiên nhẫn nhu tình.

- Không chịu! Ta sẽ không sống ở đây chung đụng với đám thị thiếp của người đâu.

Đối với nàng hôn nhân rất ích kỉ, sẽ không chấp nhận chuyện chia xẻ trượng phu của mình với những người đàn bà khác.

- Trong lòng ta cũng chẳng quan trọng chuyện đó lắm, nàng đã không muốn nhìn thấy bọn họ, từ hôm nay, ta sẽ sai Tiêu tổng quản cấp cho các nàng ấy chút ngân lượng rồi cho họ rời khỏi Vương phủ.

Hắn trấn an nàng.

- Nhưng tại sao chứ? - Đôi mắt Nguyệt Hà tràn đầy nghi vấn khó hiểu.

- Người còn chưa hiểu tâm ý của ta sao? - Tiếng nói bình thường vang vang của hẳn bỗng nhiên trở nên trầm thấp lạ lùng.

Nguyệt Hà ngây người một chút rồi ngửa đầu nhìn đôi mắt hẳn. Đáy mắt âm ỉ cháy ngọn lửa tình yêu, im lặng một lát.

- Ta đã hiểu rồi.- Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra sự vui sướng.

Nàng vui đầu vào lòng hẳn, nghe tiếng tim hẳn đập thành thịch thịch trong lòng. Thì ra.... hẳn cũng giống như nàng, không giỏi trong chuyện dùng ngôn ngữ để thể hiện tình cảm lòng mình.

- Nói ta nghe nàng sẽ không ra đi!

Giọng hẳn thô bạo mang chút ngang ngược nói, sự sợ hãi trong lời nói đã mang lại đáp án chân tình mà nàng mong muốn được nghe, lời này còn quý hơn ngàn vạn tiếng yêu thương khác.

- Ừ, ta sẽ không về với cô mẫu đâu.- Nàng có thể nghe hẳn đang ôm lấy mình truyền đến cổ ấm áp, cảm nhận chân tình nóng bỏng của hẳn.

Vừa nghe tiếng nói ấy, Tuyên Dịch bật ra lời hứa chung thân của cả cuộc đời hẳn:

- Ta..ta sẽ bảo bọc cho nàng và con, sẽ yêu nàng.. cả cuộc đời này.

Hắn nên sớm thừa nhận sau khi nhìn thấy nhan sắc tuyệt mỹ của nàng, sau khi thông cảm cho kế hoạch ngu ngốc của nàng đã nảy sinh tình cảm với nàng rồi, mà không phải đi qua bao nhiêu hận ý bất khoái thế này, hai người đã đi một vòng rất lớn mới gặp được nhau.

Lòng ngực tuôn ra nỗi vui sướng như điên dại, nước mắt Nguyệt Hà tuôn rơi không cầm được.

- Ta cũng sẽ yêu chàng cả đời.

Đáy mắt hẳn biểu lộ tình cảm tình yêu nồng đậm dành cho nàng, cũng tương tự tình cảm nàng đã dành cho hắn.

Nàng sẽ theo hắn cả đời, toàn thân kim lòng không đậu, hẳn kích động ôm lấy thân hình mảnh mai, cuối cùng tâm tư cứng rắn đã vì chân tình đành lay động.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng ban mai xuyên qua tán cây đại thụ, mầm non đâm chồi nảy lộc. Đất trời đã vào xuân...

Toàn văn hoàn

TÁC TÌNH Phần 2

Giới thiệu:

Truyện “bối lạc gia tộc tình” đã hoàn toàn văn. Nhưng trong quá trình nhận phản hồi bạn đọc và edit lại toàn bộ truyện, editor nhận thấy cái kết ấy quá “hẫng”, giống như “thôi đủ 9 chương rồi, hoàn truyện thôi”. Vì vậy nanna quyết định tự viết thêm một phần nữa, đặt tựa rút gọn là “Tác tình phần 2”.

Thực ra trong quá trình edit câu truyện trước, nanna cũng có “dặm mắt thêm muối” khá nhiều, bạn nào có đọc convert sẽ thấy điều đó. Những gì thêm vào không làm thay đổi cốt truyện hay mạch văn, chỉ là giải thích và tô đậm thêm tình tiết, hay tăng tính thuyết phục cho câu chuyện, và trước tiên là thuyết phục bản thân editor và có lẽ là người đọc câu chuyện kĩ và nhiều nhất.

Cũng theo tinh thần đó nanna viết tiếp phần 2 này. Đây không phải là phiên ngoại mà có thể gọi là một phần nối dài, để thỏa mãn tính công bằng và giải quyết rõ ràng tình cảm nhân vật hơn. Truyện sẽ bắt đầu từ chương 9 phần 3 của bản gốc và gọi đó là chương thứ nhất của “Tác tình”, cũng bắt đầu tình huống như vậy nhưng mạch chuyện sẽ theo chiều hướng khác, giống như một 2nd version, một sự lựa chọn khác.

Đây là lần đầu viết fic ngôn tình, chủ yếu dựa vào lòng nhiệt tình và tùy hứng nên chắc chắn sẽ có nhiều sai sót, có gì mong mọi người thông cảm.

***

Chương thứ nhất

Đây là lần thứ hai Nguyệt Hà bước vào thư phòng Tuyên Dịch. Lần đầu tiên lúc nàng vừa vào Vương phủ, còn mười phần sợ hãi, còn lần này nói lời giã biệt chia tay, lòng lại tràn đầy phức tạp.

- Dân nữ thỉnh an bối lạc gia!

Nguyệt Hà hơi nhún người, chân mày nhướng lên, thân thể khom về nam nhân tuần tú trước mặt. Sau khi điều tra ra âm mưu hạ độc phúc tấn, nàng lập tức được thả ra, không còn là nô bộc thấp hèn nữa.

Ngồi trên án thư Tuyên Dịch hỏi:

- Cô mẫu người nói người sẽ cùng họ trở về nhà, có phải vậy không? - Đôi mắt dài nhỏ hẹp lại không thể hiện cảm xúc gì quan sát kĩ lấy nàng.

- Đúng vậy, bối lạc gia.

Trải qua vài ngày an dưỡng, dung nhan thanh lệ của nàng đã vài phần hồi phục, duy thần sắc vẫn thoảng nét nhợt nhạt.

- Không được, ta không cho phép- Tuyên Dịch ngang ngược tuyên bố.

- Đây..nhưng mà..là..

Nguyệt Hà kinh ngạc nhìn hắn, không thể nào hắn lại đột nhiên thay đổi tâm ý chứ ? Nàng không biết Lễ Vương gia mới là người đồng ý cho họ rời khỏi Vương phủ.

- Không có nhưng nhị gì hết, ta không đồng ý, sẽ không cho ngươi rời khỏi nơi đây.

Văn Trọng tự đến thỉnh cầu a mã hắn, không hỏi qua ý tứ của hắn, hắn cũng không cho phép, không chuẩn cho nàng rời khỏi đây thì làm gì được hắn.

- Vì sao? Vì sao ngươi muốn lưu ta lại ? - Nguyệt Hà không hiểu, nên chất vấn xem xét người nam nhân này, thái độ kiên quyết của hắn làm đáy lòng nàng cộm lên niềm vui sướng pha lẫn hồi hộp chờ mong.

- Không vì cái gì hết !

Tuyên Dịch ngoảnh mặt đi , né tránh ánh mắt nàng, khi nghe nàng muốn ra đi, trong lòng bỗng có cảm giác mất mát kì lạ.Hắn trước sau vẫn là vậy, thờ ơ , vô tình không biết.

- Ta nhất định phải ra đi thôi!

Nói rồi xoay lưng bước ra cửa, Tuyên Dịch nhìn thấy hình dáng yếu điệu ấy dậm bước ra cửa thì trong lòng đột nhiên hoảng hốt, vội ra khỏi án thư nắm lấy vai nàng.

- Không , ngươi không được đi!

Nàng quay lại gặng hỏi :

- Vì sao? Ngươi nhất quyết lưu ta lại vì ý gì ?

Hắn nhìn vào đôi mắt hạnh mở to xinh đẹp, đôi mắt sáng nửa đau thương nửa như thách thức hắn, thúc giục hắn nói, hay làm điều gì đó, điều gì đó...khiến tâm hắn đột nhiên lay động, chùn bước và quyết định dùng cái giọng uy quyền đã có bao lâu nay :

- Đứa con trong bụng ngươi là của ta, là người của Lễ Vương phủ, ngươi là mẫu thân của hắn, đương nhiên ngươi cũng phải ở đây. Cả hai ngươi là đều người của ta, nằm trong tay ta mặc tình ta ban bố, ngươi không được đi đâu cả!- Hắn nắm chặt vai nàng , vừa nói vừa lắc nàng.

- Ngươi ...!

Nguyệt Hà ghen giọng, người đàn ông này thật quá đáng, từ đầu đến cuối đều đem đứa con ra để ép buộc nàng. Nàng tức giận vặc lại hắn:

- Thực ra ngươi đâu có quan tâm đến nó, không phải ngươi đã nhiều lần nói với ta sao? Ngươi không hề mong sự ra đời của nó. Ngươi còn muốn phá bỏ nó đi kia mà? Sao còn dùng nó để ràng buộc ta?

Đôi mắt hạnh dài ngắn lệ hoen mi, nàng không hiểu sao tình cảnh lại trở trêu như thế, đứa con nàng mong muốn nhất trên đời này giờ đây thành cái cùm xiềng xích nàng với người nàng mong muốn thoát khỏi nhất.

Tuyên Dịch nghe thế ngăn người, nhưng tính nết lâu nay vẫn thúc giục hắn đánh vào yếu điểm chí mạng của nàng, đôi mắt toát ra vẻ tàn nhẫn ghê tởm mà chính bản thân không hề biết, hắn gằn giọng nói:

- Đúng vậy. Từ đầu do nàng sai lầm đi “mượn giống” của ta nên bây giờ phải chịu hậu quả. Nó là con của ta, quyền sinh sát nằm trong tay ta, ta muốn nó sống thì nó sống, muốn nó chết thì nó chết. Hiểu không?

Nguyệt Hà mặt trở nên xám ngoét. Người đàn ông này là một con quỷ chứ không phải người. Những lời hắn nói như nhát dao bén ngót đâm thẳng vào tâm nàng, phá tan màn bảo hộ mong manh còn sót lại trong nàng.

- Người quá độc ác..!

Bàn tay hắn đang nắm lấy nàng thực chặt làm nàng đau quá. Nguyệt Hà cố thoát khỏi vòng tay hắn, nàng giãy người thực mạnh và trong một nỗ lực không ngờ đã bung người khỏi hắn, lờ đờ té ập ra sau, cả thân người va mạnh vào cạnh bàn đằng sau và té xuống, lăn lông lốc trên sàn đất lạnh.

Nàng mơ hồ thấy toàn thân ê ẩm, một cái đau xé ruột dội lên từ bụng dưới và dòng nước lỏng ẩm ào ào đổ ra từ giữa hai chân. Trước khi ngất đi nàng mơ màng nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của Tuyên Dịch và tiếng người kêu la í ới....

* * *

Ngoài hiên phòng của Tiên Thủy lâu, Tuyên Dịch ngồi bên trên ghế dài, gương mặt cúi xuống trầm ngâm đối diện mặt đất, tay chống trên hai gối, đôi mày nhíu chặt và nét hằn sâu hai bên khóe mép biểu lộ sự đau khổ không giấu được.

“Kheẹt”

Cánh cửa mở ra, và gương mặt già nua đầy âu lo của Lưu thái y xuất hiện, Tuyên Dịch vội bật dậy ngẩng lên hỏi dồn:

- Sao rồi? Tình hình nàng sao rồi ?

Đôi mắt nhiều nếp nhăn của Lưu thái y như khắc sâu thêm, ông mệt nhọc lắc đầu:

- Xấu lắm! Vì thai bị..chấn động mạnh- Ông liếc khẽ Tuyên Dịch đầy trách móc - nên vỡ ối sớm, nhưng vì chưa tới ngày nên người mẹ chưa vào chuyển dạ, tử cung chưa xuất hiện cơn gò đủ mạnh và nhiều để tổng đứa bé ra, đứa bé cũng chưa xoay đầu nên rất khó có thể sinh được. Mà sản phụ sau thời gian dài chuyển sinh không được rất đau đớn, cộng thêm mất nhiều máu đã kiệt sức rồi.

- Vậy có thể cứu được không ?- Tuyên Dịch nhìn xoáy vào ông.

- Khó lắm. Điểm mấu chốt là phải đưa được sản phụ vào chuyển dạ. Thần và Văn sư diệt trong đó đã cố gắng đẩy thuốc giục sinh vào nhưng chưa hiệu quả. Cũng đã dùng cách ngoại xoay thai hy vọng đứa bé có thể chuyển vị trí vào tốt mới sinh ra được. Ngặt nỗi đứa trẻ quá lớn, đầu và vai khá to, nếu người mẹ chuyển dạ rồi thì may ra thành công. Nhưng hiện tại sản phụ không có cơn gò, lại cứ tiếp tục xuất huyết... Nếu tình hình này kéo dài, đứa trẻ sẽ bị ngộp mà sản phụ cũng kiệt sức. Và quan trọng là bây giờ hình như sản phụ không còn muốn tiếp tục phấn đấu nữa..

- Khả năng cứu được là bao nhiêu ?

Lưu Thái Y cân nhắc một lát rồi buông tiếng thở dài:

- Nếu không thể chuyển dạ được có thể sẽ mất cả hai...

Lời nói của Lưu Thái Y như nhát búa táng thẳng vào Tuyên Dịch “ Hẳn sẽ mất Nguyệt Hà sao ?”

Cơn chấn động ập vào người hắn, những đầu dây thần kinh rung lên báo động và không còn kịp suy nghĩ gì nữa, hắn phá cửa xông thẳng vào trong phòng. Bước chân dập dồn và cảnh tượng đập vào mắt làm hắn muốn khuỵu xuống.

Nguyệt Hà thiêm thiếp nằm trên giường, gương mặt trắng bệch không còn giọt máu, tóc tai rũ rượi đầy mồ hôi nhớp nháp. Hai chân nàng bết rộng và giữa hai chân nàng, bộ phận hoa huyết phồng lên, dòng nước trắng đục hòa lẫn máu rỉ rả chảy ra từ trong đó, bên dưới nhầy nhụa máu đỏ, bụng nàng biến dạng chao về một bên hẳn rõ phần thân thể thai nhi đang cố gắng chui ra để chào đời.

Bên cạnh, Phù Dung đang lau mồ hôi trên trán nàng và Văn Trọng đứng bên dưới, nhìn nàng một cách bất lực.

Hắn ào ngay đến bên giường nàng, nhìn thẳng vào gương mặt trắng bệch ấy, ôm lấy vai nàng lay dử dội và hét lớn lên :

- Nguyệt Hà, nàng nghe thấy không ? Nàng không được chết, nàng phải sống, nàng và con đều phải sống cho ta! Nàng nghe thấy tiếng ta không? Nàng là người của ta, sinh mạng nàng là của ta . Ta không cho nàng chết, nàng nghe rõ chưa ?

Do bị lắc dử dội hay tiếng gầm gào bên tai của Tuyên Dịch mà đôi mi Nguyệt Hà hấp háy rồi khẽ mở ra, đôi mắt trắng đục nhìn mơ hồ nhận ra người đang bên cạnh mình. Nàng khẽ quay mặt lại tỏ vẻ chán ghét, không muốn nhìn mặt hắn. Đôi môi khô nẻ khẽ mấp máy:

- Ra ..ngoài đi!

Tuyên Dịch sững người lại. Nguyệt Hà không muốn nhìn thấy hắn, nàng không cần hắn sao?

Ngay lúc đó tiếng Phù Dung vang lên:

- Bối lạc gia nên ra ngoài. Ngài không nên ở đây đâu!

- Không! Ta không ra, ta không để cho nàng ấy chết!

- Ta sẽ cố gắng cứu được Nguyệt Hà, nó là cháu ta mà !- Văn Trọng cố trấn an Tuyên Dịch.

Tuyên Dịch không còn giữ được vẻ bình tĩnh thường ngày, hấn nhào đến nắm lấy cổ áo Văn Trọng và gầm lên:

- Ta ra lệnh cho ông, phải cứu cho được Nguyệt Hà và đứa con của nàng! Phải cứu cho được Nguyệt Hà!

Lưu thái y nắm lấy tay Tuyên Dịch ngăn hành động điên cuồng của hắn lại, tay vừa kéo vừa luôn miệng dụ hắn:

- Đi thôi bối lạc gia, ta ra ngoài thôi! Để mọi người làm việc...

Hình bóng Tuyên Dịch khuất sau cửa. Mắt Nguyệt Hà cố mở ra, đầu ngóc lên, đôi tay mảnh khảnh chấp chới giơ lên cố bắt lấy điều gì, Phù Dung nhanh chóng nắm lấy bàn tay yếu ớt ấy, cúi người nghe tiếng Nguyệt Hà rờ rạc thì thào:

- Văn thúc, cô mẫu, làm ơn..cứu lấy con cháu...Cháu mệt quá rồi..Cháu không muốn ...gặp người đàn ông ấy, nếu cháu sinh đứa trẻ này ra...hắn sẽ dùng nó để ép buộc cháu... Cháu căm hận người đó.Cháu không muốn gặp ..hắn nữa. Á..!

Nàng thét lên, cơn đau xé ruột đột nhiên dội lên từ bụng dưới.

Văn Trọng mừng rỡ:

- Chuyển dạ rồi, bắt đầu có con co! Đúng rồi Nguyệt Hà, cố lên cháu. Hít sâu thở đều, cố lên! Sắp sinh được rồi!

Bụng nàng bắt đầu chuyển động. Đứa trẻ như hiểu ra sinh mạng nó đang nguy hiểm, hình như nó cũng mưu cầu sự sống mãnh liệt, liền chộp lấy cơ hội này di chuyển xuống. Cửa hoa huyết nở rộng ra, và thấy mái đầu đen lấp ló bên trong.

Phù Dung cũng cả mừng, bà đứng bên cạnh nàng, nắm chặt lấy tay nàng, nhẹ giọng nửa vỗ về nửa khích lệ:

- Cố lên nào cháu, sắp ra rồi. Cháu phải cố gắng vì con, để lâu nữa con sẽ ngộp, dù cháu có tức giận gì thì cũng phải cố gắng!

- Cô mẫu, cháu..Á..!

Nguyệt Hà ghen lời vì một cơn đau xé ruột tiếp tục phát ra, không thể chịu nổi đau đớn, nàng lại bắt đầu lịm đi.

Nhìn một sinh linh đang quẫy đạp để ra đời trong một cơ thể người mẹ một lòng không còn chí cầu sinh, Văn Trọng thấy quá bức bối và ông lao đến hét lên.

- Nguyệt Hà! Ta có cách cứu thoát cả hai mẹ con cháu, tỉnh dậy đi ! Ta có cách giúp cháu thoát khỏi con người đó! Có nghe không !

* * *

Cửa phòng sinh vẫn im lặng như tờ. Tuyên Dịch sau khi bị đuổi ra ngoài bờ phờ ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng im ỉm. Đôi mắt lạc thần dại đi.Hắn đang chờ đợi, chờ đợi điều gì cũng không rõ. Có thể là tin báo tử của cả hai.

Rồi cánh cửa mở ra, lần này là gương mặt của Văn Trọng. Ông mệt mỏi tóc tai rũ rượi đầm mồ hôi.

Tuyên Dịch vội bật dậy nhưng lần này không thể thốt ra câu hỏi, tiếng nói nghẹn tắc nơi cổ họng:

- Nguyệt Hà... cô ấy..?

Văn Trọng nhìn Tuyên Dịch, giọng ông trầm ngâm không rõ vui buồn :

- Nguyệt Hà đã chuyển dạ sinh được nên sống sót. Tuy bây giờ cơ thể rất yếu vì trải qua đau đớn và mất nhiều máu nên bất tỉnh, nhưng tánh mạng cứu được rồi.

Tuyên Dịch thở phào, nhưng nhìn sắc mặt trầm không chút vui sướng của Văn Trọng, hần chột dạ hỏi tiếp:

- Vậy còn đứa trẻ , hần..?

- Đứa bé sanh ra chưa đủ tháng, lại chuyển dạ kéo dài nên bị ngộp, suy yếu và mất rồi.

Những lời đó như nhát búa bổ thẳng vào lòng Tuyên Dịch, đập tan cái gì đó rất quý giá trong hần. Với hần mà nói, lâu nay đứa con trong bụng Nguyệt Hà là điều gì đó không thực sự tồn tại, thậm chí còn là một gánh nặng không hề mong muốn. Lý trí hần tự an ủi là ngay từ đầu nó đã không nên thành hình và ra đời. Hần đã độc ác dùng nó để bắt Nguyệt Hà về đây và làm khổ nàng, còn nhiều lần dọa nạt phá bỏ bào thai ấy.

Nhưng giờ đây khi nghe tin đứa trẻ không còn , lòng hần lại đau như ai xé. Thì ra lâu nay đứa trẻ đã chiếm một phần rất quan trọng mà chính bản thân hần cũng không hề hay biết. Đây chắc chắn là một đả kích rất lớn cho Nguyệt Hà, đứa trẻ mà nàng đã liệu mình tìm mọi cách để đem đến thế giới này, vượt bao gian truân khó nhọc để giữ gìn bây giờ không còn nữa. Hần chợt ngẩng lên:

- Nguyệt Hà thế nào rồi ?

Văn Trọng buông nhẹ tiếng thở dài:

- Hiện giờ Nguyệt Hà đã bất tỉnh nghỉ ngơi bên trong.

Tuyên Dịch từng bước chậm chạp đi vào bên trong nơi Nguyệt Hà đang nằm thêm thiếp trên giường. Gương mặt nàng trắng bệch như xác chết, mái tóc dài rũ rượi đầm mồ hôi xõa ra trên gối, duy có hơi thở đều đặn nhấp nhô cho biết nàng vẫn còn sống. Nàng sẽ khỏe lại. Hần dựa người ngồi xuống, khẽ cầm lấy bàn tay mảnh mai của nàng. Tay nàng lạnh lạnh, lòng bàn tay nhiều vết chai sần nhắc hần nhớ những ngày tháng mình đã dày dạn nàng vừa qua. Lòng ngực tung tức như bị ai đó đâm vào.

Làn bụng lùm lùm bên dưới giờ đã xẹp xuống, và một sinh linh đã ra đi. Hần chợt nhận ra sợi chỉ mong manh nhưng vô cùng quan trọng gắn kết Nguyệt Hà với hần chính là đứa trẻ đó. Giờ đây vì một lỗi sơ ý chính hần đã gián tiếp giết chết đứa trẻ, nghĩa là tự tay cắt đứt sợi chỉ ấy rồi. Đứa trẻ mất, tình yêu và niềm hy vọng hàn gắn giữa hai người cũng theo nó đi luôn.

Cắn chặt môi dưới, hắn nhìn thấy một giọt nước rơi xuống mu tay nơi tay hắn và nàng đang cuộn chặt, rồi sổng mũi thấy cay cay, chợt nhận ra má mình đã ướt, và môi nếm thấy vị mặn của nước mắt. Hắn đang khóc sao?

Bên ngoài, bóng chiều bàng bạc của buổi hoàng hôn nhạt nhòa, bầu trời phủ màu xám xám mịn mờ như sương lai giữa nàng và hắn...

* * *

Chương thứ hai

Năm năm sau...

Đoàn kỵ mã đứng trên gò đất cao. Người chủ tướng phong thái hiên ngang, tuần vĩ ngồi trên lưng chiến mã, mặc giáp phục đen tuyền, đưa mắt quan sát xuống vùng địa hình trống trải. Gương mặt tuần tú có vài nếp nhăn xếp trên trán, cùng nếp hằn sâu giữa gian mày biểu lộ tuổi tác và tâm trạng thâm trầm của hắn.

Hai vị tướng tùy tùng bên cạnh dáng to cao lực lưỡng, người bên trái đôi mắt khá sâu, nhìn chủ tướng và trình báo :

- Bẩm bối lạc gia, à không- Hắn vội sửa lại – Thứ lỗi cho thuộc hạ , bẩm vương gia, chúng ta đã đến Châu huyện.

Người chủ tướng không nói gì, phát tay ra ý cho hắn nói tiếp. Được chủ tử cho phép, người tùy tướng lại tiếp tục:

- Trước đây, Châu huyện là một huyện nhỏ khá hẻo lánh. Dân số độ chừng chục ngàn người. Cách đây vài năm do được triều đình mở rộng đường xá, tăng giao thương buôn bán nên đã phát triển khá nhanh. Bọn phản nghịch cũng lợi dụng chuyện này nên làm càn. Chúng đã chặn đường những đoàn người đưa hàng hóa., bắt giữ rồi cướp đánh. Thủ đoạn hành vi bọn chúng khá thâm độc và ti bỉ, ngoài đánh cướp , bọn chúng còn hãm hiếp, bắt cóc con tin rồi tống tiền gia chủ.

Ngặt nổi địa thế nơi đây khá hiểm yếu, có núi có biển, nên chúng dễ dàng chạy thoát. Quan lại địa phương nhiều lần vây bắt mà không thành công nên mới kinh động về triều đình.

Người chủ tướng nheo nheo mắt nhìn ra xa nói:

- Kỳ này chúng ta phụng lệnh Hoàng thượng đến dẹp tan bọn giặc cỏ này. Dù bọn chúng có thủ đoạn thế nào chúng ta cũng không bỏ qua, nhất định phải quét sạch bọn chúng.

Hóa ra người chủ tướng này là Tuyên Dịch, hần cùng bộ hạ là Nguyên Hạo và Đạt La phụng lệnh triều đình đến Châu huyện để dẹp tan bọn phản nghịch lần này.

Trước chuyến hành trình này, Lễ Vương gia, a mã của hần mắc cơn bạo bệnh đã qua đời, hần nhận tước vị vương gia và trở thành người đứng đầu Lễ Vương phủ. Giờ đây nắm giữ trọng quyền cũng là nhiệm vụ lần đầu trong tước vị mới nên tùy tướng Nguyên Hạo theo hần nhiều năm chưa kịp thay đổi cách xưng hô. Cũng không trách gương mặt hần thoáng nhiều nét đăm chiêu.

Ngay lúc đó, người lính tiền trạm phi ngựa hộc tốc về cấp báo:

- Có tin dữ, Vương gia!

- Sao, nói ta nghe !- Tuyên Dịch hỏi.

- Bẩm Vương gia, không biết bọn phản nghịch nhận nguồn tin đại quân triều đình xuống từ đâu, bọn chúng đã có chuẩn bị, và dùng thủ đoạn ti bỉ để đối phó..-Anh ghen lại.

- Thủ đoạn gì ?

- Bọn chúng ..bắt những đứa trẻ trong vùng, xếp thành hàng rào ngăn bảo hộ ngay phía trước.Bọn chúng còn đe dọa sẽ giết sạch bọn trẻ nếu đại quân đến gần..

- Cái gì?- Cả ba kỵ mã cùng ngạc nhiên thảng thốt. Nguyên Hạo và Đạt La há hốc miệng. Còn cầm Tuyên Dịch như bạnh ra.

Anh lính tiên phong liếc thấy phản ứng của ban chỉ huy như vậy cũng không dám nói tiếp.

- Nói tiếp đi, bọn chúng đưa yêu cầu gì ?- Cuối cùng Tuyên Dịch lên tiếng.

- Bọn chúng yêu cầu đại quân phải đóng cách xa nửa dặm, không được tiến gần bản doanh của chúng. Và.. giao nộp chủ tướng.- Đến chữ cuối tiếng anh ta nhỏ rí lại.

- Hàm hồ! Bọn chúng bạo gan dám đưa ra yêu cầu xấc xược như vậy à ?- Đạt La bực tức hét to lên.

- Vâng, thưa tướng quân. Bọn chúng còn yêu cầu chỉ một mình chủ tướng đi giao nộp. Nếu đại quân tiến lại gần chúng sẽ giết hết con tin.

Cả ba người sau phút ngỡ ngàng trầm ngâm yên lặng, rồi Nguyên Hạo lên tiếng hỏi :

- Chúng có biết ai thống lãnh đoàn quân kỳ này không ?

- Bẩm tướng quân hình như biết, bọn chúng còn nói là « Lấy được đầu Vương gia Mãn Thanh thật sáng khoái không gì bằng.»

- Đoàn con tin chừng bao nhiêu người ?- Tuyên Dịch hỏi.

Anh ta cân nhắc một lát rồi đáp :

- Chừng một trăm , thừa vương gia.

Cả ba sững sờ trước tầm nghiêm trọng của vấn đề. Nguyên Hạo bực tức thét lên :

- Đáng chết ! Bọn khốn kiếp lấy dân chúng ra để yêu cầu vương gia phải lựa chọn.

Bọn phản loạn đang đẩy Tuyên Dịch và thế kẹt. Nếu không nộp mình, hắn sẽ mang tiếng tham sống sợ chết, hơn nữa còn vì mạng của mình coi rẻ mạng dân chúng, sẽ gây ra những làn sóng căm phẫn của dân chúng địa phương, bôi nhọ danh tiếng của triều đình Đại Thanh. Còn nếu hắn giao nộp bản thân...

Đạt La lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm uất nặng nề:

- Thừa vương gia, lần này bọn phản nghịch dùng thủ đoạn quá ti bỉ, chúng ta không thể chỉ vì chút mưu kế hèn hạ này mà sa bẫy bọn chúng được. Để quân ta đóng trại ở đây bàn bạc suy nghĩ kĩ lại chắc chắn sẽ tìm ra phương cách giải quyết.

- Thần còn một điều nữa bẩm báo..- Anh lính rụt rè lên tiếng

- Sao ?

- Bọn chúng ra kì hạn trong vòng một canh giờ phải thực hiện yêu cầu.

- Đáng chết!- Nguyên Hạo bực tức thét lên- Bọn chúng không cho chúng ta thời gian để thay đổi tình thế.

- Điểm hẹn là ở đâu ? Bọn chúng có cho biết không ?- Tuyên Dịch xoay người hướng về phía trước hỏi.

- Bẩm vương gia, là rãnh núi Địa Phong cốc.

Nguyên Hạo nhìn ánh mắt Tuyên Dịch trầm ngâm nhìn về phía xa xa, hắn như hiểu ý chủ tử, vội chấp tay thỉnh cầu :

- Vương gia, vạn phần không được. Nếu vương gia giao nộp mình, lỡ có xảy ra chuyện gì chúng ta vừa không thể cứu được con tin vừa tổn hại vương gia.

Đạt La nhào vào phụ họa :

- Đúng vậy, hơn nữa dân đen làm sao so được với vương gia. Ngài không thể liều mình như vậy.

Tuyên Dịch trừng mắt nhìn Đạt La khiển trách:

- Ngươi sai rồi. Ta không thể để bọn chúng giết con tin được. Đây là một trăm đứa trẻ. Đằng sau chúng là trăm gia đình và cha mẹ của chúng- Giọng hắn như nghẹn lại trong giây lát- Nếu lần này ta thành công dẹp tan phản loạn bằng cách hy sinh bọn trẻ thì chẳng khác nào bôi nhọ danh tiếng Đại Thanh, nói trắng lợi của chúng ta trên xương máu trẻ con. Nếu tin này truyền về triều, ta sẽ có lỗi, phụ lòng kỳ thác của Hoàng thượng.

- Nhưng dẫu vậy cũng không thể buộc vương gia phải hy sinh...

- Ta có kế này, địa điểm giao nộp là Địa Phong cốc, địa thế rất hiểm trở, chúng ta sẽ lợi dụng điểm này...

* * *

Địa Phong cốc.

Gió rít gào luôn qua những rãnh núi, nghe như tiếng tru của oan hồn từ âm tào địa phủ vọng về. Cát trắng như muối biển tung bay mịt mù theo gió cuốn lộng, bay vào mắt cay xé. Đoàn binh mã hai bên đóng tại rãnh núi, bày binh bố trận sẵn sàng lao vào trận chiến sinh tử.

Quân phản loạn chúng đã dàn sẵn một hàng con tin, toàn là những đứa trẻ đủ các tuổi, nhỏ chừng bốn năm tuổi, lớn hơn tám chín tuổi, cao thấp lớn bé, bị xích trong những dây chảo dài to cộ chằng ra thành một hàng dài. Chúng la khóc, nước mắt nước mũi ròng ròng, tiếng khóc than vang động một vùng. Tên quân ngục giờ roi dết thẳng tay vào những thân thể nhỏ gầy yếu ớt, và tiếng khóc lắng đi, những đôi mắt ngây thơ tràn ngập sợ hãi, ngậm miệng rầm rức khóc không ra tiếng.

Tên cầm đầu phản tặc hét to :

- Yêu cầu chủ tướng bên đó xuống ngựa và đi qua đây, thực hiện giao ước, chúng ta sẽ thả con tin.

Tuyên Dịch từ từ xuống ngựa, và chậm chậm đi tới, chỉ một mình. Hai bên yên lặng như tờ, dò theo từng động tĩnh của hắn.

Hắn đi khá chậm rãi, lừ đừ tiến từng bước một vượt qua khoảng trống giữa hai bên chừng mấy trăm mét. Hắn tiến từng bước, từng dấu chân tròn in đậm trên cát. Bên kia bọn phản loạn bắt đầu thấy sốt ruột, chúng hét lên :

- Đi nhanh hơn không thì bảo !

Hắn vẫn theo từng bước, không thay đổi tốc độ, chậm chạp bước đến.

- Không nhanh hơn ta sẽ bắn !- Tên chủ tướng cường ngạo hét lên.

Hắn vẫn như không nghe thấy.

“Vút”

Mũi tên xé gió bay ra, cắm phập vào vai Tuyên Dịch. Hắn khụy xuống, khựng người lại trong giây lát, rồi tiếp tục bước tiếp.

- Nhanh lên!

Khoảng cách thu hẹp dần. Đến càng gần hắn càng nhìn rõ. Bọn trẻ bị xích trong những dây chảo dài, giăng ra thành hai hàng đứng trước dàn tường của chúng, đoạn cuối của dây chảo có gắn một cái móc sắt kiên cố, bị khóa chặt trông chừng bởi một tên cai ngục. Quá hèn hạ! Dùng cả trẻ con để núp thân.

Khi Tuyên Dịch bước lại gần. Tên cầm đầu hỏi tên lính kế bên hắn :

- Người nhận diện xem, đây có phải là Lễ Vương gia, chủ tướng của quân triều đình không ?

Tên lính vâng lệnh phóng ngựa chạy lại gần hắn, hắn đi vòng quanh Tuyên Dịch dò xét một vòng rồi phóng ngựa quay lại:

- Bẩm Đại vương. Đây đích thị là Lễ Vương gia Tuyên Dịch.

Tên cầm đầu nghe vậy ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha, thế là ta đã có trong tay vương gia của triều Đại Thanh này rồi!

- Người thả con tin ra, ta sẽ theo người!- Tiếng Tuyên Dịch trầm vang hét to lên.

Tên cầm đầu có vẻ rất khoái trá, hắn phất tay:

- Được thôi, ta đã có trong tay vương gia Đại Thanh, thôi thì tha cho bọn trẻ này vậy.

Hắn phất tay ra hiệu, tên cai ngục đứng đầu dùng chìa khóa mở móc sắt , dòng dây chảo từ từ buông lỏng và cởi bỏ ra. Tay bọn trẻ được gỡ ra từ từ và chúng nhận ra mình đã được tự do, vội ủa ra như đàn chim vỡ tổ, tán loạn , la khóc í ới chạy về đủ hướng.

- Các cháu đừng sợ, hãy chạy về phía trước, nhanh lên, hãy chạy về phía đại binh phía trước, sẽ có người bảo vệ các cháu.

Tiếng Tuyên Dịch vang lên như chuông giúp bọn trẻ trong cơn hoảng loạn có lời hướng dẫn quý giá, chúng nhanh chóng nghe theo lời khuyên của người đại tướng mà bọn chúng không biết là ai.

- Hừ, người lắm mồm quá, vương gia ạ. Ta lại ghét kẻ lắm mồm nhất!- Tên cầm đầu khề nhướng mày ra hiệu.

“ Vút vút”

Một loạt mũi tên phóng ra, bắn thẳng ghim sâu vào ngực Tuyên Dịch. Hắn bất ngờ trợn mắt, cả người bị hất ra sau, ngã ngửa xuống nền đất lạnh, mắt nhắm nghiền. Trên ngực áo giáp, dòng máu ri ri tuôn ra, thành dòng nhuộm đỏ nền cát trắng.

- Cho các ngươi một khắc, đứa nào không chạy kịp qua vách giáp ranh kia, ta giết.

Tên tướng cầm đầu khề cười xảo quyệt, buông tiếng nhẹ nhàng mà nặng tựa ngàn cân. Bọn trẻ sợ hãi khôn cùng, những cái chân ngắn cùn nhanh chóng phóng hết sức lực chạy về phía trước, cố gắng vượt qua làn giáp ranh trước thời hạn sinh tử. Trong đám hỗn loạn đó, một bé gái tầm năm sáu tuổi vướng phải váy té ập xuống, bé chạy không kịp sợ hãi ngồi thụp xuống khóc văng lên. Một bé trai cũng tầm tuổi ấy, đã vượt khỏi một đoạn dài, thấy bạn mình té lại liền quay trở lại, đỡ bé gái lên. Cậu an ủi:

- Tiểu Hậu, ráng lên, chúng ta sẽ thoát mà. Bạn chạy nhanh lên đi!

- Hức, huhu...cám ơn Tiểu Nam..- Bé gái cố gắng gượng dậy và chạy tiếp theo đoàn người.

Hai bóng bé gái bé trai cầm tay và kéo nhau đi. Cả hai cố bắt kịp đoàn người đã sắp vượt qua làn giáp ranh. Tiểu Nam chạy trước nhưng vì Tiểu Hậu chạy quá chậm phía sau về phía cuối cùng của đoàn. Hai đứa cố gắng rút những bước cuối cùng.

- Hết một khắc rồi, giết chết đôi tiên đồng ngọc nữ ấy đi, ngó chương mắt quá !- Tên cầm đầu buông thông câu nói ác nghiệt.

Hai mũi tên xé gió phóng về phía hai cái bóng nhỏ xíu ấy. Bỗng “vút”, cặp mũi tên từ trên cao lao xuống chặn đứng đường đi. Và tiếng quân như sấm động vọng từ trên cao xuống.

- Vương gia, chúng tôi đến tiếp cứu người đây. Bọn phản loạn ngươi tới số rồi!

Từ trên rãnh núi cao, hai cánh quân của Nguyên Hạo và Đạt La nãy giờ lợi dụng lúc Tuyên Dịch kéo dài thời gian đi đến giao nộp, lặng lẽ đi vòng qua hẻm núi mai phục sẵn, từ trên cao đổ xuống bủa vây hết bọn phản quân.

- Chết, chúng ta trúng kế rồi!- Quân giặc hét lên hoảng hốt.

Đoàn đại binh thọc thẳng vào sườn chúng, tiếng hò reo cổ vũ vang động. Nguyên Hạo nhảy từ trên cao xuống, con ngựa của Tuyên Dịch nhận ra chủ nhân cũng phi nước đại đến bên cạnh hắn.

Tuyên Dịch đang ngã gục trên mặt đất đột nhiên mở mắt ngồi dậy, hắn nhanh chóng cởi bỏ áo giáp. Thì ra nãy giờ hắn mặc sẵn hai áo giáp nặng trĩu nên mới đi chậm như thế,

và cũng nhờ nó nên đã bảo vệ hấn nên vết thương từ những làn tên bắn ấy không đáng kể, hấn nhảy ngay lên lưng ngựa. Chiến mã nhận ra chủ nhân còn sống hí lên mừng rỡ.

- Hả? Ngươi còn sống!- Tên cầm đầu giật mình thảng thốt, hấn không ngờ đã rơi vào bẫy của Tuyên Dịch.

Tuyên Dịch leo lên lưng ngựa, kêu vĩ hét lên:

- Đúng vậy, kì này các ngươi tới số rồi! – Hấn chỉ vào mặt hấn hét lớn- Hôm nay ta sẽ quét sạch mầm mống phản loạn các ngươi..

Tên cầm đầu phản nheo mắt nhìn hấn :

- Hôm nay Khúc Ngạn ta cũng có dịp thử tài với Vương gia của triều Thanh. Xem ngươi tài cán đến đâu.

Tuyên Dịch cũng nheo mắt thủ thế:

- Được , ta sẽ trả lại cho ngươi món hận khi này, cho người xuống địa phủ mà khâm phục.

Hai bên xáp vào giao chiến kịch liệt. Võ công tên giặc cũng không tồi, đường gươm vung lên loang loáng nhắm những điểm yếu nhắm tới. Còn Tuyên Dịch cũng vội thi triển kỹ thuật vội lập hàng phòng vệ và lợi dụng thời cơ giáp công. Hai bên quần thảo gần trăm hiệp, bụi tung mù mịt, khiến đao rời rã, và Tuyên Dịch vốn đã bị thương nên càng về sau nhanh đuối sức, nên càng về sau càng dễ yếu thế hơn.

Trên các chiến trường kia các cánh quân của Nguyên Hạo và Đạt La từ từ nắm được tình thế, bọn giặc rơi vào lâm nguy nên hướng về trận đánh của chủ tướng hy vọng thay đổi cục diện.

Thế trận đang hồi kịch liệt thì ngựa Tuyên Dịch bỗng nhiên vướng phải bụi cỏ bên cạnh, loạng choạng mất thăng bằng, Khúc Ngạn nôn nóng tung tuyệt chiêu nhắm vào giữa yết hầu Tuyên Dịch. Trong cơn nguy khốn lúc đó, một hòn đá từ đâu bay tới trúng ngay đầu hấn, làm hấn giật mình thất thần. Tuyên Dịch bắt ngay cơ hội vàng này, lưỡi gươm hấn quét ngang cổ tên giặc, dòng máu tuôn ra như suối. Hấn gục xuống như cây chuối bị đốn gốc.

Lúc này Tuyên Dịch mới nhìn lại theo hướng hòn đá tìm vị cứu tinh bất ngờ ấy, ngay giữa sa trường một thân ảnh nhỏ lùn như trái nấm đứng cách hấn chừng mười mét, là cậu bé con tin lúc nãy sao?

Tên giặc tùy tùng hình như cũng nhận ra nguyên nhân gây nên cái chết đau đớn của chủ tướng, vó ngựa hấn lồng lên chồm tới định giày nát cậu bé. Tuyên Dịch không kịp suy

nghe, hắn giật luôn mũi tên hồi nãy bọn chúng bắn mình còn đang cắm trên áo giáp, phóng thẳng về phía tên lính thâm độc ti bỉ, mũi tên xé gió vút đi, cắm ngay giữa trán phì nộn của hắn.

Ngay sau đó, hắn thúc ngựa chạy lại bắt kịp cậu bé. Chú bé sau cơn hoảng hồn, nhận ra mình đang ngồi lọt thỏm trên lưng ngựa của vị tướng hồi nãy vừa giải cứu.

Tuyên Dịch liếc xuống cậu:

- Cậu bé, không sợ chứ! Sao cháu lại cứu ta và lại chạy vào trong chiến trường này?

Thân ảnh bé nhỏ nép vào mình hắn, sau cơn chấn động kinh hoàng còn run rẩy. Nhưng đôi mắt hạnh to tròn trong sáng vương nét trẻ thơ đã ánh sự kiên quyết. Đôi mắt làm gọn lên trong lòng hắn một cảm giác rất đỗi thân thuộc, nhưng hắn không kịp tìm hiểu xem vì sao. Cậu bé nói:

- Cháu tìm mẹ, mẹ bị lạc rồi.

Tuyên Dịch khẽ cười trước sự ngây ngô lẫn can đảm của cậu. Giữa chiến trường đầy hỗn loạn thế này, cậu bé hoàn toàn không chút sợ hãi, không một giọt nước mắt.

- Được, cháu ngồi ở đây bên ta, chút nữa ta sẽ giúp cháu tìm mẹ, cháu không sợ chứ?

- Không, cháu không sợ đâu.- Cậu bé cứng cỏi nói.

Tuyên Dịch khẽ liếc xuống và không giấu nụ cười tán thưởng:

- Tốt lắm!

Gió rít gào bên tai, hắn để cậu bé ngồi trước ngực tiếp tục chỉ huy cuộc đánh chiến kịch liệt. Đường gươm loang loáng vung lên, tiếng binh khí va nhau chan chát, tiếng người đập nhau huỳnh huých và từng đầu quân phản loạn lần lượt hạ gục. Bọn chúng sau khi mất chủ tướng như quỳ không đầu nhanh chóng vỡ trận, tán loạn như ong vỡ tổ. Trong nháy mắt đã bị dẹp tan.

Sau cuộc đại chiến, Nguyên Hạo và Đạt La vội phóng ngựa đến Tuyên Dịch tập hợp quân binh.

- Vương gia, người không sao chứ? Sắc mặt ngài kém quá! Còn cậu bé này là ai?

Tuyên Dịch cười trấn an:

- Ta không sao. Đứa trẻ này là một trong những con tin lúc nãy ta giải cứu.

Đoàn đại binh tiến về tập hợp tại chỗ cũ cùng với những con tin đã được lực lượng bọc hậu phái sau bảo vệ an toàn. Bỗng thấp thoáng xa xa một đoàn người dân hốt hải chạy đến, là những người phụ nữ và nam giới, họ là cha mẹ của con tin lo lắng cho con mình nên chạy đến đón đoàn quân trở về.

Tuyên Dịch khẽ hỏi đứa trẻ:

- Cậu bé, ta sẽ tìm mẹ cho cháu. Mà cháu tên gì?

- Cháu tên Hoa Bảo Nam.– Cậu bé rành rọt nói.

Tuyên Dịch cố ngồi vững trên lưng ngựa. Sau hồi độ chiến ác liệt, bây giờ hắn mới thấy kiệt sức, cả người yếu đi rất nhiều, tay chân như nhũn ra đến nỗi không còn sức nắm lấy dây cương. Chắc là vết thương bị bắn khi nãy làm hắn mất nhiều máu. Hắn lắc đầu, cố giữ tỉnh táo :

- Còn mẹ cháu tên gì ?

Tuyên Dịch không kịp nghe hết lời nói cuối cùng. Trong đoàn người chạy đến, đi đầu có một bóng dáng yếu điệu rất quen thuộc nhưng hiện tại mắt hắn đã mờ rồi. Hắn chịu thua rồi, không chiến đấu nữa. Cả người lão đảo rồi ngã ra sau, trước khi bất tỉnh còn nghe thấy tiếng trẻ con văng vẳng :

- Mẹ cháu tên Hoa ..Nguyệt ...Hà..

* * *

Chương thứ ba

Từ dưới đáy tầng tầng lớp lớp nước ngọt ngào, Tuyên Dịch bơi lơ lửng giữa không trung. Mập mờ phía trước hắn những khuôn mặt người, a mã hắn , người đã chết rồi mà, sao giờ ở đây? Hình như a mã cố xua hắn đi , buộc hắn đi con đường khác. Hắn thấy mệt quá, chỉ muốn ngủ thôi. A mã mất rồi, ngạch nương cũng đi rồi, Nguyệt Hà ..cả Nguyệt Hà cũng bỏ hắn đi. Nhiệm vụ đã hoàn thành, hắn chỉ muốn ngủ thôi, hắn từ từ thả lỏng cơ thể để trôi nổi mình từ từ chìm xuống tầng nước sâu không đáy...

Nhưng có bàn tay thon thon mát lạnh nắm lấy hấn, kéo hấn lại, đôi bàn tay này rất quen thuộc, cảm giác rất quen thuộc, bàn tay áp lấy khuôn mặt hấn, hơi thở ấm áp phả vào hấn mang hơi nữ tính quen thuộc mà từ lâu hấn không được tận hưởng. Bàn tay ấy, đúng bàn tay ấy, hấn chồm lên, vực người dậy để nắm lấy nó.

Đôi mi Tuyên Dịch hấp háy, đôi mắt dần quen với ánh sáng nhú vài lần rồi mờ to ra hấn. Đôi đồng tử trống rỗng nhìn khắp bốn phía, lướt qua từng khuôn mặt đang lo lắng nhìn xuống và từ từ dừng lại. Nguyên Hạo, Đạt La quỳ sụp xuống mừng rỡ:

- Chủ tử, người đã tỉnh.

Tuyên Dịch khẽ lắc đầu cố ngồi dậy nhưng không thành công đành dúm người nằm xuống, Nguyên Hạo giật mình bước đến đỡ hấn dậy. Lão thái y đứng bên chau mày định bệnh :

- Thương tích của chủ tử không nhẹ, bị năm mũi tên găm vào ngực, tuy đã có áo giáp đỡ đạn nhưng do chậm cấp cứu, lại có quá trình vận sức quá mạnh nên vết thương toác ra làm nặng thêm, mất quá nhiều máu nên bất tỉnh. Tuy nhiên, nhờ thể trạng người rất sung mãn, tập võ lâu năm nên bảo toàn được tính mạng, giờ phải có thời gian điều trị mới mong bình phục, tạm thời không thể rời khỏi giường.

Tuyên Dịch không đáp lại, hấn nặng nhọc dựa lưng vào tường và đôi môi khô nẻ mấp máy :

- Cô ấy đang ở đây đúng không ?

Mọi người lắng thính bất ngờ không hiểu, Tuyên Dịch ngẩng đầu lên nhìn thẳng Nguyên Hạo và hấn hiểu ý gật đầu. Tuyên Dịch phẩy tay:

- Cho cô ấy vào đi!

Ngay sau khi lệnh truyền ra, một thân ảnh nhỏ lùn nhanh thoăn thoắt phóng vào trong phòng sà thẳng vào lòng Tuyên Dịch.

- Thúc thúc, chú đã tỉnh , chú làm Tiểu Nam lo quá chừng.

- Bảo Nam , con không được làm như vậy !- Giọng nói nữ tính vang lên ngay phía sau.

Và hấn thấy nàng. Tuyên Dịch ngược lên nhìn người phụ nữ đang vội chạy theo vào phòng, thân ảnh yếu điệu quen thuộc, lục soát và nhớ lại hình bóng đã quá lâu hấn không nhìn thấy, chính xác là năm năm sáu tháng.

Thoạt nhìn Nguyệt Hà vẫn như vậy, tà áo tím nhạt thả lỏng ôm sơ thân hình thon thả biểu lộ nàng vẫn giữ thân hình yếu điệu ngày trước. Mái tóc búi cao giấu chặt mái tóc dài, gương mặt tròn vành như trăng và đôi mắt hạnh dài vẫn vậy, hiện đang nhìn thẳng hấn một cách thẳng thắn và cương quyết. Thời gian đã gột rửa hết nét ngây ngô ngày nào, mãi

dũa sự sắc sảo và chín muồi tạo nên sự đầm thắm mặn mà trước đây không có. Nàng vẫn đẹp, thậm chí còn đẹp và quyến rũ hơn trước.

Nhưng thần thái nàng bây giờ khiến hấn lo ngại, không còn sự e dè, giờ đây đôi mắt ấy nhìn hấn, thẳng thắn, và ..xa cách. Gần như không muốn liên can xâm phạm.

- Tiểu Nam, con không được làm vậy, là vô lễ !

- Không sao đâu, cứ để cháu tự nhiên.

Tiểu Nam thấy được cho phép liền cười tươi, mái đầu nhỏ dụi dụi vào lòng hấn :

- Cảm ơn thúc thúc đã cứu cháu.

- Tiểu Nam, con phải cảm ơn tướng quân đang hoàng chứ !- Nguyệt Hà gắt con.

Tuyên Dịch nhìn xuống đứa trẻ, Bảo Nam đứng bên cạnh giường, hai tay nhỏ hươ hươ, đầu dụi dụi vào lòng hấn khiến hấn nhón nhột bật cười, xoa đầu Tiểu Nam, cười nói :

- Không sao đâu mà.

Sao hấn không nhận ra đôi mắt hạnh đào, khuôn mặt tròn xoe quen thuộc kia nhỉ ?

Nguyệt Hà khẽ nắm lấy Tiểu Nam quì xuống:

- Dân phụ và Tiểu Nam xin đa tạ vương gia đã cứu Tiểu Nam và những đứa trẻ trong làng vượt qua tai họa vừa qua.

Tuyên Dịch nhìn Nguyệt Hà không nháy, lúc hấn muốn thả lỏng thì nàng càng buộc chặt. Hấn khẽ hát đầu :

- Tất cả ra ngoài đi.

Mọi người chững lại rồi lục tục đi ra, Nguyệt Hà định chồm bước đi thì Tuyên Dịch lên tiếng :

- Duy nàng ở lại.

Mắt Nguyệt Hà nhìn lên bối rối rồi cúi đầu chấp nhận. Nguyệt Hạo hiểu ý, đưa tay kéo bé Tiểu Nam. Tiểu Nam còn chưa hiểu , cu cậu nắm tay mẹ :

- Sao vậy mẹ ? Con cũng phải ra ngoài à ?

Tuyên Dịch khẽ đằng hắng. Còn Nguyệt Hà nựng cầm bầu bĩnh đỡ con :

- Ủhm, con ra ngoài với thúc Nguyên Hạo một lát nhé, rồi mẹ sẽ ra với con.

Mọi người lục tục kéo nhau ra ngoài hết, gian phòng còn lại hai người, bầu không khí trở nên im lặng đến nghẹt thở.

Nguyệt Hà vẫn đứng yên, mắt nhìn xuống nhưng vẫn quan sát hấn. Trong chiếc áo lót mỏng bị thương, thân hình hấn vẫn toát vẻ trắng kiêu mạnh mẽ, nhưng gương mặt hấn đã thay đổi nhiều, những vết hằn vất ngang trán như sợi chỉ mỏng và vài nếp nhăn quanh

miệng khẽ trễ xuống. Duy đôi mắt vẫn vậy, không thay đổi, cũng nét tự tin ngạo mạn đó, sự quyết đoán đó, khác chẳng nay pha thêm nét thâm trầm, nguồn nhiệt khí lồng lộng mà nàng từng cảm nhận đã hóa lỏng thành quả cầu trầm lắng, hay hấn đã thu gọn ém chúng xuống góc ngách nào đó mà người khác không thể nhận ra ?

- Lễ Vương gia, có gì xin cứ nói, đừng nhìn dân phụ như vậy!

Ngàn lời muốn nói, muốn hỏi cùng nàng, nhưng giờ có người trước mặt, hấn lại không biết bắt đầu từ đâu. Và hấn nghe thấy giọng mình buột ra đi ngay vào vấn đề nhức nhối này giờ :

- Tiểu Nam là con của nàng sao ?

- Đúng vậy.

- Nó là con của ai ?

Nguyệt Hà khẽ nhướn mày :

- Con của ta là con của ta, có sao vương gia lại hỏi vậy?

- Ta muốn biết.

Tuyên Dịch với ra nắm lấy tay nàng, cổ tay mảnh khảnh trắng ngần như cọ xát tăng nhiệt lưu khiến cả hai cùng chút ngỡ ngàng. Nguyệt Hà giăng tay ra, quát nhỏ :

- Vương gia xin giữ lễ.

Sự chối quanh cự tuyệt và thái độ của nàng khiến hấn muốn nổi điên. Hấn bật dậy và nắm lấy vai nàng, lắc mạnh :

- Chết tiệt, nó có phải con của ta không ?

Nguyệt Hà khẽ bật cười, môi nàng cong lên bật tiếng nói chua chát:

- Trí nhớ ngươi có vấn đề rồi Vương gia ạ, con của ngươi đã chết từ lúc mới sinh đâu còn trên cõi đời này nữa ?

- Ta biết đó là vô lý, nhưng về tuổi tác thì vừa hợp, Tiểu Nam ít nhất cũng phải năm tuổi. Nàng rời khỏi ta cũng đã năm năm rồi còn gì ?

- Vương gia đừng tự huyễn hoặc mình nữa, Tiểu Nam không phải đứa trẻ đó. Nó đã chết rồi. Tiểu Nam mới chỉ bốn tuổi thôi.

- Vô lý, làm gì có đứa trẻ bốn tuổi nào lại lớn như thế. Tiểu Nam quá to lớn so với một đứa trẻ bốn tuổi.

Đôi mắt hấn xoáy sâu vào nàng, lục soát tìm một dấu hiệu lay động của sự dối trá.

Nguyệt Hà vùng ra, xoay lưng về phía hấn :

- Tin hay không thì tùy ngươi, Tiểu Nam thực sự là con của ta. Và nó chỉ có bốn tuổi.

- Vậy nó là con của ai ? Nàng đã lập gia đình rồi à ?

- Con của ai không liên can đến người.- Nguyệt Hà vẫn tiếp tục dấm dăng

Bàn tay to lớn của hắn xoay người nàng lại, nhìn sâu vào mắt nàng và hỏi, giọng nhẹ nhàng như bầu trời âm u trước cơn giông thịnh nộ:

- Nói ta biết, chẳng lẽ nàng lại ...

Nhìn chăm chăm gương mặt hắn, đôi mắt chứa sự ngờ vực và đau đớn, đột nhiên Nguyệt Hà thấy sự thỏa mãn chưa từng, nỗi đau của nàng, sự thiệt thòi của nàng trong chờ đợi vô vọng những năm tháng vừa qua . Cánh mũi nàng nở rộng, mắt nàng nheo lại và buông rành rọt từng tiếng một :

- Đúng vậy !- Nguyệt Hà khẽ cười cay đắng- Ta đã có thể « mượn giống » của người thì sao không thể « mượn giống » người khác chứ? Người khiến ta mang thai thể nào thì lần này ta cũng theo bốn cũ dùng lại đây. Mà lần này ta đã khôn ra, ta đã điều tra và lựa chọn kĩ người không có liên can gì và cũng không gây chuyện như người. Anh ta khá khỏe mạnh và chịu nghe lời...

« Bang »

Một lực mạnh táng thẳng vào má khiến người nàng đổ ập về một bên. Gò má hắn nguyên dấu lần bàn tay đỏ ửng. Tuyên Dịch đứng giữa phòng, đôi mắt trùng trùng nhìn nàng, chỉ thẳng mặt nàng lớn tiếng mạt sát :

- Nàng là đồ khốn kiếp, đồ dĩ thỏa..Nàng dám làm như vậy..

« Bang »

Cánh tay Nguyệt Hà vung lên, nàng tát Tuyên Dịch bằng tất cả sức mình làm mặt hắn xoay hắn về một phía. Hắn quay lại, xoa má ngờ ngác, Nguyệt Hà đã đánh lại hắn.

Đôi mắt hạnh dài giờ mở to như hai hòn than nóng đỏ, nàng chậm chậm tiến tới hắn, nắm lấy cổ áo hắn và gằn từng tiếng :

- Người dám nói ta là khốn kiếp, thể còn người thì thể nào? Khi ta có thai với người, người liền bắt ta về làm tôi mọi cho nhà người, để ta hằng ngày tro mắt nhìn người ôm ấp người này sang người khác, trong khi đã có con với ta ? Mà thôi việc đó ta cũng nhắm mắt cho qua. Điều ta không thể chấp nhận là người đã dùng đứa con và cái lời hăm dọa phá thai như một cái án treo lơ lửng , cái thòng lọng để ngay trước mắt ta không biết khi nào bị tròng vào. Con của người đấy, người đối xử với nó như thế đấy, giờ người còn dám hỏi về nó sao ? Cả gia đình người hùa vào hù dọa ta, xem mạng sống của ta và đứa con trong bụng ta như con sâu cái kiến, như điều xấu xa cần phá bỏ. Rồi cuối cùng nó

cũng ra đi. Người có nhớ lần người khiến ta mất đứa bé không? Bây giờ người nghĩ mình có tư cách hỏi về đứa trẻ đó sao ?

Cả người Tuyên Dịch ngây như phỗng, vô hồn nhìn nàng, không nói lại tiếng nào.

Nguyệt Hà xoay người lại trầm ngâm một lát rồi tiếp tục nói, đôi mắt mở to nhìn ra xa xăm :

- Những người hầu hạ người không đếm hết, người có con với người đâu phải hiếm. Vương gia như người hẳn giờ đã phúc tấn đầy bàn, cần gì quan tâm đến một dân phụ quê mùa như ta. Sau khi thoát khỏi nhà người, ta đến nơi hẻo lánh này ẩn thân, chỉ mong những ngày bình yên sống qua ngày, nuôi con khôn lớn. Không muốn vướng vào chuyện quan binh nữa.

Nói đến đây nàng quay lại nhìn hắn :

- Hôm nay nhờ Vương gia nhà người liệu mình ra tay cứu giúp, Tiểu Nam mới được yên lành trở về, Nguyệt Hà ta thực vạn lần cảm kích. Ngày trước người làm ta mất đứa con, nay đã cứu lại cho ta một đứa con, chúng ta xem như không ai nợ ai, không còn quan hệ. Những cừu oán ngày trước xem như trôi theo mây khói. Chỉ mong Vương gia đồng ý, để gia đình dân phụ được yên bình sinh sống nơi đây. Dân phụ vô cùng đội ơn.

Nàng nói xong khẽ sụp hất quỳ ba lạy, rồi lui ra bỏ lại Tuyên Dịch trong căn phòng tĩnh lặng như tờ.

Tuyên Dịch này giờ không thốt lời nào, gương mặt thần thờ vô cảm, rồi thân hình hắn khẽ lay động, sụp về phía sau, ngồi xếp xuống giường. Gương mặt hắn trở tro, màu đỏ trên băng thắm loang ra, ướt cả mảnh áo trắng.

Đang sau, Nguyệt Hà khẽ nép mình bên cửa, giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt hạnh, rơi xuống cổ áo, chìm dần vào thớ vải.

***

Trời đã về khuya, không khí lạnh lạnh phủ đầy sương xen kẽ tiếng côn trùng rả rích ngoài hiên.

Tại Hoa gia viên, trong gian phòng, hai phụ nữ và đứa bé đang rì rầm trò chuyện.

- Tiểu Nam, cháu ngủ đi, khuya rồi đấy! Ngủ đi rồi sáng mai dậy sớm chứ.

Phù Dung tán chần cho Tiểu Nam và khẽ gắt cháu, kéo cu cậu vào trong đệm. Tiểu Nam âm ừ rúc vào chăn, cái miệng bé xiu khẽ ngoác ra ngáp dài, còn cổ nói líu ríu :

- Cháu chưa ..buồn ngủ..mà..

Rồi hai mắt nhíp lại, hơi thở đều đều, chìm vào giấc ngủ sau một ngày nhiều biến động.

Hai người phụ nữ cùng tridu mền ngắm nhìn hình ảnh thiên thần nhỏ của họ, rồi lặng lẽ nhìn nhau, Phù Dung không kìm lòng được ôm chầm lấy Nguyệt Hà.

- Hôm nay thực quá sức nguy hiểm, nghe tin Tiểu Nam bị bắt đi, ta rụng rời tay chân, bản loạn lên vì hai mẹ con.

Nguyệt Hà giấu mặt trong vai người cô, giọng cất lên tỉnh rụi.

- Bây giờ không sao mà cô mẫu, Tiểu Nam cũng an toàn trở về rồi.

Phù Dung khẽ đẩy Nguyệt Hà ra, bà thêm vào :

- Ta không chỉ lo cho Tiểu Nam, ta còn lo cho cháu.

- Cháu sao?- Nguyệt Hà chụng người lại.

- Đúng vậy, ta lo cho cháu.- Khẽ ngừng lại một chốc, bà thì thầm - Nguyệt Hà ạ, từ khi bốn người chúng ta bé Bảo Nam dắt díu nhau đến nơi này, cháu một mặt lo việc trong ngoài, buôn bán của cửa hàng, coi sóc mọi việc, đồng thời cùng làm cha làm mẹ nuôi nấng Tiểu Nam. Cửa hàng phát triển làm ăn thịnh đạt như vậy nhờ một tay cháu cả.

Ngoài mặt cháu tỏ ra mạnh mẽ như vậy nhưng ai cũng biết nó là nhờ Tiểu Nam, cháu đã lấy Tiểu Nam làm mục đích sống duy nhất cho mình. Hôm nay lỡ Tiểu Nam có mệnh hệ gì, ta thực không dám nghĩ đến cháu sẽ sống thế nào nữa.

Nguyệt Hà xoay mặt đi, nói giọng thì chuyện-là-như-vậy-mà :

- Đó là trách nhiệm của cháu, là trách nhiệm làm mẹ của Tiểu Nam.

- Nguyệt Hà, lâu nay ta nhắm mắt cho qua, tự thuyết phục mình như vậy cũng tạm ổn, cố không khơi lại vết thương lòng mà cháu luôn né tránh. Nhưng qua chuyện lần này, ắt cháu đã nhận ra cuộc sống rất mong manh. Hôm nay không việc gì, ai biết ngày mai có chuyện gì không? Tiểu Nam là đứa trẻ còn nhỏ, hiếu động lại ham chơi, ai biết ngày mai lại có tai nạn gì xảy ra không ? Lỡ nó có chuyện gì cháu cũng đi theo nó luôn sao ?

- Sau này cháu sẽ chăm sóc Tiểu Nam cẩn thận, không cho nó đi đâu nữa, cùng lắm thuê thầy về dạy cho nó luôn.

- Nguyệt Hà, Tiểu Nam là một đứa trẻ đang lớn, cháu làm vậy là cô lập nó. Nó cần đến trường, tiếp xúc với bạn bè, thầy cô và thế giới bên ngoài, điều đó cần thiết cho sự phát triển của nó.

- Vậy ý cô mẫu là thế nào đây?- Nguyệt Hà bực mình lớn tiếng dậm dẳng.

Phù Dung trầm giọng lại :

- Nguyệt Hà, cháu không hiểu ý ta, hay cố tình không hiểu đây ?

Nguyệt Hà xoay mặt lại nhìn Phù Dung rồi khẽ thở dài :

- Trước đây là Tông Ngôn thúc thúc ép buộc cháu lấy chồng, nay đến lượt cô mẫu sao ?

- Nguyệt Hà à, cháu chưa bao giờ nghĩ đến điều đó sao?

- Quan trọng là cháu không có ý đó. Cô mẫu ạ, nhìn cuộc sống hiện tại xem của cháu xem?- Nguyệt Hà xòe hai tay trước Phù Dung – Cháu có một cửa hàng để trông coi, Tiểu Nam luôn bên cạnh, cô mẫu và Văn thúc như cha mẹ, Bình Nhi như người em gái và là người bạn thân thiết. Như thế là quá đủ rồi.

Phù Dung khẽ lắc đầu :

- Văn Trọng đang bàn với ta đợi Tiểu Nam cứng cáp một chút, công việc làm ăn ổn định, chúng ta sẽ đi chu du tứ hải, không sống mãi ở nơi này đâu. Còn Bình Nhi, Nguyệt Hà à, hình như cô nàng đang để ý một nam tử thường ghé mua hàng chúng ta đấy.

- Hà?- Nguyệt Hà ngờ ngàng.

- Nam nhân đó tuổi trạc Bình Nhi, quan hệ của họ hình như mới đây thôi nhưng ra chiều quyến luyến lắm. Bữa trước hắn còn tặng nha đầu ấy món quà gì đó.

- Vậy ư? Có chuyện đó sao?- Nguyệt Hà bồn thần.

- Cháu quá bận rộn mà, đâu để ý thấy.

- Cũng đúng, mấy năm nay lo chúi đầu chuyện cửa hàng, cháu quên mất Bình Nhi đã trưởng thành. Có lẽ tính cách hồn nhiên con nít của Bình Nhi khiến người ta dễ quên nha đầu đó đã lớn như thế. Chuyện lớn vậy sao đến giờ cháu không nhận ra, thật thiếu sót quá !

- Có lẽ cháu không phải không thấy, mà là không muốn biết đến thì đúng hơn !- Phù Dung chép miệng.

- Sao cô mẩu nói vậy ?- Nguyệt Hà nhú mày.

- Đó là sự thực, cháu không muốn biết Bình Nhi cũng đã có ý trung nhân, sợ nó sẽ thành thân và rời xa cháu. Bình Nhi đã lớn rồi, đã đủ tuổi để lập gia đình từ lâu rồi.

- Cháu không có ý đó, cô mẩu đừng nghĩ sai cho cháu.- Nguyệt Hà gắt lên.

Phù Dung thấy nàng bắt đầu tức giận nên nhẹ giọng đầu dũa:

- Đúng vậy, có lẽ chúng ta bắt đầu lo chuyện hôn sự cho Bình Nhi là vừa rồi. Nhưng này Nguyệt Hà ạ - Phù Dung dừng lại một chốc nói tiếp - Rồi ngôi nhà này sẽ chỉ còn lại mình cháu và Tiểu Nam. Và Tiểu Nam rồi cũng sẽ lớn lên, cũng có bạn bè riêng, rồi lập gia đình sẽ tung cánh đi xa. Lúc đó cháu chỉ còn lại một mình thôi, cháu có chịu nổi sự cô đơn không?

- Nói đi nói lại, cô mẩu cũng nói đến chuyện đó thôi đúng không?- Nguyệt Hà ngao ngán nhìn sang bà.

Thấy Nguyệt Hà bắt đầu nổi nóng nhưng đã nói tới trọng điểm, Phù Dung quyết định thẳng thắn một lần :

- Đúng vậy, chuyện này ta ấp ủ lâu rồi, hôm nay nhân tiện nói ra hết luôn. Nguyệt Hà ạ, hạnh phúc phải do mình tự tạo dựng, không ai giúp cháu chuyện đó được. Và không nên trút hết hạnh phúc vào chỉ một cái giỏ. Cháu không thể sống chỉ bằng hạnh phúc với Tiểu Nam, nó rất mong manh và không hề thăng bằng.

- Cô mẩu đang nói theo kinh nghiệm bản thân thì phải ?- Nguyệt Hà liếc bà.

Phù Dung khẽ cúi mặt e thẹn rồi tiếp tục:

- Đúng vậy, một bà góa như ta đây, xem như lỡ thì còn tìm được người như ý. Khi chồng ta qua đời, ta đã nghĩ con tim mình từ nay khép chặt, nhưng rồi cuộc sống đẩy đưa đâu ai nghĩ ta lại kết hợp với Văn Trọng, nhưng duyên phận đều có cách sắp xếp riêng của nó đó.

- Cháu đã có Tiểu Nam rồi mà.- Nguyệt Hà cãi lại.

Phù Dung nhăn mày:

- Cháu nghe không hiểu lời ta nói nãy giờ sao? Hay ngoan cố không hiểu vậy hả Nguyệt Hà ? Tiểu Nam không thể là người đồng hành cùng cháu được. Có nhiều chuyện làm sao cháu có thể tâm sự với con trẻ, làm sao nó có thể chia sẻ với cháu chứ? Dù con nó yêu cháu đến thế nào đi nữa, nó vẫn sẽ có cuộc đời riêng của nó, rồi sẽ mau chóng tách khỏi cháu mà thôi.

Nguyệt Hà chịu hết nổi xoay mặt đi, gào to lên:

- Cháu hiểu, mọi chuyện đó cháu hiểu hết, nhưng bây giờ thực cháu muốn sống như vậy đây!

Phù Dung cũng bực mình, khó chịu đứng lên :

- Thôi mặc kệ người, ta đã hết lời rồi. Để cuối đời người chết như một con chó già mục xương ở góc tường, bị kiến thui hết nửa người còn chưa ai phát hiện ra.

Bà bực bội quay đi, xăm xăm khỏi phòng.

Nguyệt Hà ngồi bệt xuống giường. Nàng quay lại phòng trong, nhìn chăm chăm Tiểu Nam đang chìm trong giấc điệp, cậu bé khẽ ậm ừ, tựa mình trong giấc ngủ. Nguyệt Hà tấn chân lại cho con, cu cậu ngoan ngoãn nằm im, chúi sâu vào trong chăn ngủ tiếp. Bàn tay nàng đặt hờ trên chân, giọt nước mắt từ khóe mắt hạnh lăn tròn trên gò má, rơi xuống thấm vào lớp nệm.

***

Đêm khuya, tại gian phòng Hoa gia. Hoa Phù Dung xồng xộc đi vào phòng, bực mình ngồi thịch xuống ghế. Văn Trọng cũng vừa vào phòng, nhìn sắc diện hằm hằm của bà liền hiểu đang có chuyện không vui, ông lặng lẽ thay áo rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Sao vậy, có chuyện gì à ?- Ông khẽ ướm lời.

Phù Dung bực mình gắt nhỏ:

- Chuyện của Nguyệt Hà, thiệt là tức chết đây mà.

- Bình tĩnh nào, đừng nóng!- Văn Trọng vỗ về - Uống tách trà này đi đã!- Ông rót trà đặt trước mặt bà- Sao có chuyện gì ? Kể tôi nghe đi nào.

Phù Dung uống cạn tách trà Văn Trọng đưa, rồi bắt đầu kể đầu đuôi câu chuyện. Càng nghe gương mặt Văn Trọng càng biến sắc, ông dờ dảnh nhìn bà, đến đoạn bà khuyên Nguyệt Hà lập gia đình, ông xua tay ngăn lại:

- Khoan đã, bà nói hồi nãy bà khuyên Nguyệt Hà lập gia đình? Định tìm người cha mới cho Tiểu Nam hả ?

Phù Dung gật đầu. Văn Trọng nhíu mày:

- Rồi nó nói sao ?

- Nó không đồng ý, sống chết cãi lại tôi!- Phù Dung tức giận thở phì phì.

Văn Trọng thần thờ giây lát rồi nhìn sang bà:

- Nó còn nói gì nữa không ?

- Chỉ bảo vậy thôi rồi nói tôi đi ra ngoài.

- Hừ, vậy là nó còn giữ bình tĩnh.- Mày Văn Trọng giãn ra, ông với tay lấy bình trà.

- Sao? Chẳng lẽ tôi làm không đúng à?- Phù Dung quắc mắt nhìn ông.

- Đúng...- Văn Trọng thông thả rót trà ra tách.

- Ừ..

- Đúng là bà vợ tôi quá dở hơi.-Ông nói hết lời, nâng tách lên hớp một ngụm. Trà ngon, bữa sau nói Nguyệt Hà đặt mua loại này nữa.

- Cái gì?- Phù Dung nhảy dựng khỏi ghế.

Văn Trọng ngược mắt lên nhìn Phù Dung bằng con mắt ngán ngẩm:

- Bà có biết ai là tướng quân thống lãnh cứu đoàn con tin Tiểu Nam không ?

- Không. Là ai vậy?

- Là Tuyên Dịch đấy, vợ tôi ạ!- Văn Trọng thờ ra.

- Trời đất, tôi không biết chuyện đó.- Phù Dung giật mình thất sắc.

- Vậy là Nguyệt Hà chưa nói với bà, hay do bà không kịp nghe đây. Tôi không biết nên mắng bà ngu ngốc hay dở hơi nữa. Sớm không nói , trễ không hỏi, nhằm ngay thời điểm này mà nói chuyện đó, nó không phản ứng lại như thế mới là chuyện lạ.

Phù Dung cũng ngăn người ra :

- Tôi không biết đấy chứ. Chỉ nghĩ nhân lúc này thì nói thôi, nó giận tôi cũng phải.

Ông hóp tiếp ngụm trà, ngừng lại một lát rồi tiếp:

- Bà đó, sống với Nguyệt Hà mà không hiểu nó tí nào cả. Bà thấy rồi đó, chuyện nó và Tuyên Dịch không phải một kỉ niệm tình cảm tốt đẹp. Sự tàn nhẫn của Tuyên Dịch đã phá nát trái tim nó, giống như cái dằm trong tim vậy, một vết thương khó thể nào lành. Bây giờ bảo sao nó dễ dàng mở lòng với người khác? Chưa kể hôm nay gặp lại Tuyên Dịch chắc cũng không phải cuộc gặp gỡ hay ho gì, tâm trạng không tốt như vậy, bà còn nhào vô giáo huấn nó kiểu đó, nó phản ứng lại như vậy còn nhẹ đấy.

Phù Dung gật đầu, bần thần cả người:

- Ủ, đúng là tôi lỗ măng quá. Nhưng nếu nói như vậy, chẳng lẽ Nguyệt Hà phải mãi mãi sống vò vò một mình như vậy đến già sao? Vết thương lòng không thể nào chữa khỏi ?

- Cũng không hẳn, mỗi gút người nào thất thì người đó phải mở. Vết thương do ai tạo ra thì chỉ người đó có thể chữa khỏi mà thôi.

- Nói như vậy thì chỉ có Tuyên Dịch mới chữa được cho Nguyệt Hà? Và chúng nó có thể tái hợp trở lại ?

- Căn bản đúng là như vậy, nhưng mọi chuyện không dễ dàng vậy đâu. Giữa chúng nó có quá nhiều mâu thuẫn.. Bà nghĩ xem, Tuyên Dịch là một Vương gia, phủ của hắn đầy rẫy qui tắc lễ giáo, chưa kể trong nhà phúc tấn, thê thiếp hàng đàn, Nguyệt Hà ta đi theo hắn liệu có thể thích ứng được cuộc sống trong phủ đó không? Ngày trước nhịn nhục vì đứa bé, nhưng nay nó đã tận hưởng tự do sống cuộc đời độc lập, chắc chắn không muốn chui đầu vào cuộc sống ngục tù trước đó rồi. Còn Tuyên Dịch, hắn đường đường là một đại tướng quân, tài năng có nhiều mà ngạo mạn cũng lắm, làm sao chấp nhận quy lụy một nữ tử dân thường như Nguyệt Hà đây?

- Chẳng lẽ chúng nó cả đời này không thể nào tác hợp?

- Cũng không hẳn là không có cách, chỉ cần hai bên chịu nhường nhịn, mỗi người lùi một bước, lấy tình yêu thực sự san sẻ và nghĩ cho nhau. Có câu “thương nhau cau sáu bỏ ba, ghét nhau cau sáu bỏ ra làm mười mà” chịu vun vén là mọi chuyện êm xuôi hết .- Ông dừng lại, gật gù suy luận tiếp- Nhưng muốn như vậy thì cả hai phải có điểm gì chung, phải có điều gì đó ràng buộc, mới khiến chúng chấp nhận chịu đựng cả cái xấu và tốt của nhau vì lợi ích của đại cuộc.

- Cái gì ràng buộc, cái gì ràng buộc...- Phù Dung suy nghĩ rồi gương mặt thoáng nét mừng rỡ- A, là Tiểu Nam, đứa con chung của cả hai, chỉ cần Tuyên Dịch biết Tiểu Nam là con của hắn, hắn nhất định sẽ nhượng bộ và tìm cách đưa Nguyệt Hà quay về.

- Ái da, bà định cho Tuyên Dịch biết Tiểu Nam là con trai của hấn sao? Không được đâu!

- Văn Trọng giầy đành đập như phải bồng.

- Sao vậy? Nếu hấn biết không phải mọi chuyện sẽ dễ dàng sao?- Phù Dung tròn xoe mắt nhìn ông.

- Năm xưa tôi đã nói dối hấn, bảo đứa bé của hấn đã chết, mới lấy được có đem Nguyệt Hà ra đi. Giờ quay lại bảo lúc đó chúng ta lừa dối hấn thì có chết không cơ chứ? Mang tội mất đầu là cái chắc.

- Làm gì đến nỗi thế ? Tôi không nghĩ Tuyên Dịch lại nhỏ mọn như vậy đâu? Mình cho hấn biết hấn có một đứa con trai bụ bẫm đáng yêu như thế, lẽ nào hấn quay lại bạc đãi mình chứ?

- Không thể đoán biết được lòng dạ của người trong hoàng thất đâu. Họ không nhìn nhận tình cảm giống như dân thường chúng ta. Có khi mọi chuyện không theo chiều hướng ta hình dung. Biết đâu khi hấn biết Tiểu Nam là con của hấn, hấn lại dùng vũ lực bắt Tiểu Nam đi mất, rồi chém đầu hai chúng ta thì chết ?

- Ông nói ghê gớm quá, làm gì kinh khủng thế ?- Mắt Phù Dung đăm chiêu- Ông đừng hù dọa tôi, tôi cũng từng tiếp xúc Tuyên Dịch, tôi nghĩ con người hấn không cạn tài ráo máng đến thế. Hay ông tham sống sợ chết, ông chỉ sợ tôi báo cho Tuyên Dịch biết ngày xưa ông đã lập mưu lừa hấn thôi.

- Thôi mà bà, xem như tôi năn nỉ bà đó. Cứ để vậy đi! Hiện giờ cũng đâu phải là không tốt.-Văn Trọng như nhìn ra xa nghĩ ngợi gì đó- Thực ra có vết thương lòng như Nguyệt Hà đâu hấn là xấu, một người có quá khứ, cho dù là thương đau cũng ít đáng sợ hơn khi nhìn lại thấy mình trống rỗng, chẳng có gì để nhớ cả.

Phù Dung chột nhìn ông :

- Ông nói gì vậy? Ông đang ám chỉ ai vậy?- Phù Dung chột vờ lẽ ra, môi bà há rộng- Ông đang định nói là ông..ông.. không có gì đến khi ông gặp tôi đó nhé?

Mặt Văn Trọng bỗng chốc đỏ bừng như gấc, ông xoay mặt đi :

- Chuyện đó không liên can gì đến bà !

Phù Dung như bắt được vàng quý, sống với nhau đã lâu nhưng ông rất ít kể về quá khứ của mình , nay có cơ hội làm sao bà buông tha được

- Sao lại không liên can, ông kể tôi nghe đi, hèn gì lúc đầu tôi thấy ông hơi vụng về, thì ra là..

Giờ thì Văn Trọng đỏ bừng đến tận mang tai, hai vành tai ông cùng đỏ ửng:

- Ừ thì đúng vậy. được chưa?

- Tại sao vậy?- Phù Dung hỏi vặn tới.

Văn Trọng âm ừ dùng dằng, ông xoay lưng lại giấu mặt vào tường. Phù Dung vừa ngỡ ngàng vừa vui sướng. Ngày thường tính tình ông hơi nhí nhố trẻ con, nhưng đến lúc cần thiết suy nghĩ lại rất sâu sắc. Không ngờ ông phân tích diễn giải tình cảm người khác thì thông suốt nhưng lại che giấu bản chất bên trong của một “anh nai tò” chính hiệu.

Phù Dung khẽ đi đến phía sau, áp mặt vào lưng ông, bàn tay đan vòng quanh bụng, giọng nhuốm mùi dụ khị:

- Ông nói đi mà, chúng ta đã thành vợ chồng rồi mà. Ông không thể nói là ông thích người cùng giới, vì tôi biết không phải như thế.

Hai chân Văn Trọng chụm lại khẽ xát xát nền nhà. Mắt nhìn xuống đôi đầu ngón chân, cứ như cậu học trò nhỏ bị gọi lên không thuộc bài nhiều hơn một ông lão bạc hơn nửa mái đầu. Giọng ông cất lên nhỏ như tiếng muỗi kêu :

- Thiệt ra thì.. ngày còn bé tôi vào doanh trại của sư huynh rèn luyện võ nghệ toàn là nam. Rồi tôi học y thuật của sư phụ theo hành tẩu giang hồ chữa bệnh, thường đến bản làng, hay đỡ sinh cho nhiều sản phụ trong vùng. Tôi luôn nghĩ đỡ cho một sinh linh ra đời là điều rất thiêng liêng, nhưng do đặc tính của công việc đó tiếp xúc riết, dần dần tôi cảm thấy mình không còn ..thích nữ giới nữa...

- Hèn gì lần đó ông cứu ca sinh nở của Nguyệt Hà nhanh chóng. Nhưng tôi biết ông không phải như thế.- Phù Dung thắc mắc.

- Ừ thì tôi đã tưởng như mình ở vậy luôn rồi. Nhưng dạo sau này tôi không còn đi đỡ sinh nữa, kị ức chuyện đó dần mai một, rồi tôi lánh nạn ở Hoa gia và gặp bà...-

- Ôi, Văn Trọng! - Phù Dung khẽ kêu lên- Bà vòng tay xiết chặt ông vào lòng- Đời này gặp được ông là may mắn của tôi.

Bà khẽ xoay người ông lại, kiễng chân bá lấy bờ vai ông. Mặt Văn Trọng vẫn còn đỏ, ông làm bầm :

- Hừ hừ, bà còn nói sao chứ, bà có quá khứ, còn tôi biết lấy gì để độ với quá khứ của bà đây ?

- Hi hi- Phù Dung cười - Thì ông lấy hiện tại độ với hiện tại này của tôi.

Nói xong khẽ nhón chân hôn vào môi ông. Đôi má đầu áp sát nhau. Ngọn nến trên bàn rọi bóng hai người trên tường và âm i cháy suốt đêm.

***

Chương thứ tư

Tuyên Dịch đứng trầm ngâm bên án thư, đôi mắt sắc lại nhìn chăm chăm bức tranh trên tường, gương mặt không rõ vui buồn. Nguyên Hạo đi vào, khẽ đằng hắng phá tan bầu không khí trầm mặc:

- Bẩm Vương gia, mọi thứ đã chuẩn bị rồi. Sau ba ngày nghỉ ngơi quân ta người ngựa đã hồi phục.

- Ủ!- Hấn khẽ quay người lại.- Vậy ra lệnh cho toàn quân ngày mai nhổ trại quay trở về triều.

Nguyên Hạo suy nghĩ rồi khẽ hỏi :

- Vâng. Nhưng Vương gia à, người không tính tạm biệt Hoa cô nương sao?

Hấn khẽ cúi đầu lắc nhẹ:

- Gặp để làm gì? Nàng không muốn gặp lại ta, đã nói rõ ràng đến thế rồi mà ?

Những câu chữ hôm trước vẫn còn ong ong trong đầu hấn. Hấn không thể gây thêm áp lực cho nàng nữa, thôi thì buông tay cho cả hai nhẹ lòng, hay ít nhất phía bên nàng có thể yên tĩnh lại.

Ngay lúc đó, một anh lính từ ngoài vào trình báo:

- Bẩm Vương gia, có Hoa Bảo Nam muốn vào gặp!

- Hoa Bảo Nam sao? – Hấn hơi ngạc nhiên hỏi lại, Nguyệt Hà đưa con trai đến gặp hấn sao? Nhớ lại gương mặt ngây thơ của Bảo Nam, lòng hấn bỗng nhiên ấm lạ.- Truyền cho vào.

Một thân ảnh nhỏ xíu lùn cùn phóng vào phòng, sà thẳng vào lòng Tuyên Dịch. Bảo Nam giờ hai tay bé xíu ôm lấy hấn, cái miệng xinh xẻo có hai răng sữa mới lú cười toe toét.

- Thúc thúc, Bảo Nam nhớ chú quá!

Tuyên Dịch cũng cười:

- Ủ, chú cũng nhớ cháu, mà mẹ dẫn cháu đến đây sao? Mẹ cháu đâu rồi?- Tuyên Dịch thực không thể tin Nguyệt Hà lại dẫn con đến gặp hấn ?

- Không phải, bà bà dẫn cháu tới, nhưng đến cửa thì bà bà về mất rồi. Bà nói chiều sẽ đến đón cháu.- Bảo Nam liền thoáng cho biết.

Ngoài cửa, Phù Dung thấy trao Bảo Nam cho Tuyên Dịch liền lén quay trở về “ Tuyên Dịch, coi như ta cho ngươi một cơ hội, Bảo Nam là con ruột của ngươi. Nếu ta nói thẳng cho ngươi biết thì e ngại cho số phận Văn Trọng nhà ta. Thôi cứ trông chờ vào vận may. Nếu thực sự có duyên cha con, ông trời sẽ các ngươi nhận ra nhau. Nếu không thì xem như ngươi có một lần hội ngộ thâm tình vậy.”

Bên trong Tuyên Dịch cũng không hiểu chuyện gì nhưng thấy Bảo Nam đã leo tót ngồi vào trong lòng, dụi dụi vào người hấn bỗng thấy vui vui. Nếu Phù Dung đã muốn gửi Bảo Nam đến cho hấn chơi một ngày thì hấn có gì không thuận theo chứ?

- Vậy ta dẫn cháu ra biển thả điều nhé!- Hấn hứng khởi đề nghị.

Hai người đi chơi rất vui. Bảo Nam là đứa trẻ tinh nghịch nhưng cũng biết nghe lời. Tuyên Dịch cõng Tiểu Nam trên vai, hai người lê la khắp bãi biển. Mãi đến chiều, chơi mệt hai người định trở về thì Tiểu Nam bỗng hót hải la lên.

- Chết rồi, ngọc bội của cháu, cháu làm rớt đâu rồi không biết !

Tuyên Dịch giật mình :

- Ngọc bội gì cơ ?

- Bùa hộ mạng của cháu. Mẹ đã dặn không thể làm mất được.

- Để chú sai người đi tìm !

Tuyên Dịch phái quân lính lục soát khắp bãi biển, hồi lúc sau mới tìm ra được chiếc ngọc bội nép mình nằm một góc trong bụi cỏ.

Hấn cầm nó lên, mảnh ngọc bội xanh sáng lóa, trên đó khắc rõ mấy chữ đập vào mắt hấn « Hoa Bảo Nam, mười hai tháng giêng năm nhâm thìn »

Tuyên Dịch trân trân nhìn chiếc ngọc bội, và từ từ quay lại nhìn sâu gương mặt bé nhỏ của Tiểu Nam, nghe giọng mình phát ra khàn đục :

- Tiểu Nam, dòng chữ ngày tháng này là gì vậy ?

- Là can địa chi của cháu đấy.- Cậu cười toe toét, rồi cầm lại ngọc bội nhét vào người.

Tuyên Dịch nhìn Tiểu Nam không nháy.

***

Nguyệt Hà đang ngồi trông cửa hàng, nhác thấy một người đàn ông đi vào, vừa nở nụ cười duyên nghiệp :

- Kính chào quý khách...- thì chợt nhận ra người đó là ai. Nụ cười nàng tắt ngấm, mày chau cau lại - Tuyên Dịch, người định làm gì đây ?

- Vào trong nhà nói chuyện đi.- Giọng hần lạnh lùng quả quyết.

- Không !- Nàng cự lại.

Hần cầm lấy tay nàng đe dọa, đôi mắt Tuyên Dịch giờ mang ánh sáng rất lạ không dò được, hần gần từng tiếng :

- Một là nói chuyện trong nhà, hai là ta sẽ trói nàng mang đi. Nàng chọn đi !

Bình Nhi đứng ở trong vội chạy ra, và cùng lúc đó một nam tử mặc trường bào đen đi vào cửa hàng. Hai người nháy mắt qua lại như ngầm hiểu gì đó. Bình Nhi nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu thư vào nói chuyện với Tuyên Dịch tướng quân đi, ở đây giao cho nô tỳ được rồi mà.

Nam tử kia cũng gật đầu đồng ý.

- Tiểu thư cứ để tôi và Bình Nhi trông cửa hàng cho!- Hần cười tươi nói với Nguyệt Hà.

Tuyên Dịch liếc qua gương mặt nam tử đó thấy khá quen thuộc nhưng không nhớ ra đã gặp lúc nào, vả lại lúc này đây tâm trí hần dồn cả vào Nguyệt Hà.

Hai người vừa đi vào gian nhà trong, Tuyên Dịch nhanh chóng nắm lấy cánh tay nàng, gần hỏi :

- Nguyệt Hà, nàng còn định giấu ta đến khi nào nữa ?

- Sao cơ ? - Nàng ngạc nhiên không hiểu.

- Tiểu Nam là con ta đúng không ?- Ánh mắt Tuyên Dịch sáng lên lục soát gương mặt nàng.

Mặt hoa biến sắc, nhưng vẫn cố tỏ ra cứng cỏi :

- Ai bảo người vậy? Người đào đâu ra chuyện hoang đường đó ? Ta đã giải thích rõ ràng rồi mà ?

Tuyên Dịch giơ mảnh ngọc bội trước mắt nàng, mảnh ngọc xanh sáng , khắc rõ hàng chữ cộm lên trên mặt :

- Đây là can địa chi của Bảo Nam, ghi rõ ràng ngày sinh tháng đẻ của nó, tháng giêng năm nhâm thìn. Năm tân mao ta đi xuống giang nam gặp nàng, nàng còn gì để biện hộ nữa không?

Nguyệt Hà nhìn thấy ngọc bội thất sắc, hét to lên :

- Làm sao người có ngọc bội này ?

- Nàng không cần biết làm sao ta có nó. Nhưng nàng phải trả lời ta. Đúng hay không ?-
Tuyên Dịch lên tiếng trấn an nàng.

Nguyệt Hà biết không thể nào chối bỏ được, đành cúi đầu thú nhận :

- Đúng vậy, Tiểu Nam là đứa trẻ ta mang thai khi đó. Nhưng nó là con của ta, người không được phép cướp nó đi.

Ánh mắt Tuyên Dịch xen lẫn nhiều suy nghĩ, ngạc nhiên pha lẫn ngỡ ngàng, và bất thần, hắn vượt qua khoảng cách hai người, ôm chầm lấy nàng :

- Ta sẽ không cướp đi Tiểu Nam. Ta muốn có cả nàng và con. Nàng hiểu không ?

Nguyệt Hà ngỡ ngàng trong lòng Tuyên Dịch, cổ bụng người ra :

- Không , người làm gì có trái tim mà đòi hỏi. Người nhận ra Tiểu Nam là con người nên muốn bắt về. Rồi cái quan niệm « tử bằng mẫu quý » gì đó của người Mãn các người, người cần mẹ cho con trai nên muốn bắt cả ta, đúng không ? Đừng hòng bắt ta về lại cái Lễ Vương Phủ ma quỷ ấy nữa. Thê thiếp, phúc tấn rồi trắc phúc tấn của người đầy đàn. Ta không về, đánh chết ta cũng không về.

Tuyên Dịch vẫn ôm chặt lấy nàng, nhỏ giọng thì thầm :

- Không, không có thê thiếp nào cả, không một ai cả. Nguyệt Hà, bình tĩnh nghe ta đi!

Nàng chững lại. Hắn khẽ cầm lấy đôi vai nàng xoay người lại :

- Nguyệt Hà ạ, sau khi nàng ra đi, ta đã cho giải tán Tiên Thủy lâu rồi, không còn thể thiếp nào cả. Lễ Vương phủ bây giờ cũng khác xưa nhiều. Sau khi a mã qua đời, ngạt nương cũng lui về Tĩnh hiền viện chỉ tụng kinh đọc sư thôi. Ngự ma ma dạo sau chuyện ấy đã hiền đi nhiều không dám tự tung tự tác nữa... - Hắn ngưng một chút rồi khẽ ngẩng lên nhìn nàng, giọng tha thiết- Nguyệt Hà, về lại bên ta đi !

- Người nói thực chứ ?- Nàng tỏ vẻ không thể tin được.

Tuyên Dịch khẽ rút trong tay áo ra bức tranh :

- Năm năm nay, nó luôn bên cạnh ta.

Nguyệt Hà mở ra. Nét vẽ gần giống bức tranh họa người thiếp đã mất của hắn năm năm trước, nhưng chân dung cô gái trong tranh đã thay đổi. Hình ảnh cô nương lần này hiện lên sống động, ôn nhu, đôi mắt nhìn hắn nửa yêu thương nửa như oán trách. Bức tranh nhiều chỗ cũ sờn mòn, cho thấy người xem không biết bao lần cầm nắm, nâng niu.

- Là ta sao?- Nàng ngỡ ngàng thốt lên.

- Đúng vậy, Nguyệt Hà ạ. Sau khi nàng ra đi ta đã họa lại chân dung nàng theo trí nhớ.. Lần gặp trước, chưa nói ba câu chúng ta đã nổi nóng, và nàng lại nói durat khoát như thế, thực ta rất buồn. Ta đã hiểu lầm nàng, nhưng bây giờ chúng ta có Tiểu Nam, con sẽ là gạch nối cho chúng ta, nàng quay về với ta đi!

- Người thực sự không có thể thiệp ?- Nàng e dè nhìn hắn.

Tuyên Dịch lắc đầu :

- Không có thể thiệp nào cả. Mà chỉ có- Hắn cố tình kéo dài giọng, đôi mắt ánh lên linh hoạt- một phúc tấn mà thôi.

Gương mặt Nguyệt Hà bỗng trở nên tái xanh, hắn vội thêm vào :

- Là người phúc tấn chưa kịp sắc phong năm năm trước đã bỏ ta mà đi. Cả đời này ta chỉ có một phúc tấn đó mà thôi.

Nguyệt Hà chưa kịp nói gì, nhưng ánh mắt xúc động ấy không nhầm lẫn được, đôi môi hạnh đào run run. Kẽm lòng không được hắn ôm nàng vào lòng, định cúi xuống.....

Bỗng có tiếng gọi thất thanh bên ngoài vọng tới:

- Chết rồi , tiểu thư ơi, - Bình Nhi nhảy xổ vào phòng. Tiểu Nam mất tích rồi, bị người đó bắt cóc rồi ?

- Sao ? - Cả hai cùng xoay người.

- Con vừa để Tiểu Nam ở đây cho anh Khúc Dự giữ, quay lại chỉ thấy mẫu giấy này.

« Đến Địa Phong cốc, nếu muốn tiểu tử nhà ngươi toàn mạng »

Nguyệt Hà lo lắng đến bán loạn, cả người lão đảo, chân muốn sụm xuống , nàng bụm mặt lại khóc nức lên:

- Vì sao Tiểu Nam lại lần nữa bị bắt cóc như vậy chứ, chẳng lẽ bọn sơn tặc ấy chưa chịu buông tha sao ?

Tuyên Dịch tỏ ra bình tĩnh hơn :

- Nàng đừng lo lắng qua- Hắn hỏi lại Bình Nhi.- Người chắc chắn người bắt Tiểu Nam đi là Khúc Dự ? Nam tử hồi nãy đó à ?

Bình Nhi gật đầu. Hắn vỗ đầu nhớ ra :

- Đúng rồi, ta nhớ ra rồi- Hình ảnh tên tướng cướp hôm trước vừa hỗn chiến với hắn hiện ra trong đầu, có năm phần tương tự nam tử lúc nãy- Hắn tên là Khúc Ngạn, đây chắc chắn là đồng đảng của hắn.Lần này hắn ra tay nhằm vào ta trả lại hận cũ mà thôi.

Cả ba người hai vội vã băng rừng đi đến Địa Phong cốc.

***

Chương thứ năm

Địa Phong cốc.

Gió thổi ào ào, cuốn cát bay lông lộng bắn vào mắt nghe cay xé.

Tuyên Dịch từ từ đi tới. Nguyệt Hà ở đằng sau cũng định tiến tới, Khúc Dụ liền kề sát guom, lia vào gò má Tiểu Nam.

- Người không được lại gần đây.

Nguyệt Hà đành thúc thủ, nhưng vẫn bực tức thét to lên:

- Người bắt cóc trẻ con uy hiếp ba lần bốn lượt như vậy, thực là hèn hạ.

Gã ngửa mặt lên trời cười :

- Chẳng sao, miễn là trả được thù cho sư huynh đệ của ta. Tên Vương gia này đã giết hại tất cả anh em của ta, ai mới là đồ tàn nhẫn hơn ?

- Thì ra người tiếp cận gia đình chúng ta chỉ là để nghe ngóng tin tức, ta thực không ngờ.

Khúc Dụ bắt Tiểu Nam trối bên cạnh gã, guom kề ngay cổ bé. Gã hét lên :

- Mặc kệ. Người mau ra đây nộp mạng cho anh ta, Tuyên Dịch !

Tuyên Dịch chậm chậm đi đến :

- Người không được động vào Tiểu Nam.

Nguyệt Hà lạnh mắt đánh vào cọng cây đằng sau làm Khúc Dụ khẽ chựng lại, Tuyên Dịch nhanh như chớp hất mạnh hòn sỏi dưới chân, hòn đá vút đi bay thẳng vào mắt gã, làm gã bất thần ngã người la đau chói. Tiểu Nam liền há mồm cắn mạnh lên mu tay, khiến gã hét lên đau đớn « Á, tiểu tử thú ! » bàn tay nắm giữ Tiểu Nam vừa lỏng ra, Tiểu Nam nhanh chóng trườn khỏi gã, nhảy ngay xuống ghềnh đá và chạy về phía Tuyên Dịch. Hắn thấy Tiểu Nam đã rời khỏi, liền giơ phi tiêu, phóng thẳng vào Khúc Dụ. Mũi

tiêu phóng thẳng ghim ngay vào bụng, Khúc Dụ bị liên tiếp mấy đòn chịu thúc thủ, quy xuống bất tỉnh vô điều kiện.

Tiểu Nam thấy kẻ xấu bắt mình đã gục thì mừng rỡ chạy về phía Tuyên Dịch. Nhưng hắn chưa kịp định thần bắt lấy Tiểu Nam thì một bàn tay đằng sau phóng tới đâm thẳng dao vào lưng. Quá bất ngờ, hắn hự lên một tiếng rồi ngã xuống nền cát. Chủ nhân bàn tay ấy, Bình Nhi, nhanh chóng bắt lấy Tiểu Nam ngay trước khi Nguyệt Hà kịp đón lấy đứa nhỏ.

- Tiểu tử này quá nguy hiểm, phải xử ngươi trước.

Ả nắm chắc lấy Tiểu Nam, tay kia nhanh chóng đánh vào đầu Tiểu Nam làm cậu bé ngất xỉu.

Nàng thẳng thốt gọi giật :

- Bình Nhi, tại sao ngươi lại làm vậy ?

Gương mặt Bình Nhi giờ đây hoàn toàn khác, không còn nét ngây thơ hồn nhiên như thường ngày mà đầy vẻ trơ tráo, hận thù và chết chóc, tay kia lăm lăm thanh chủy thủ vừa đâm Tuyên Dịch, cười nhạt nói với Nguyệt Hà :

- Hừ ! Còn tại sao à ? Nguyệt Hà, ngươi quá ngây thơ, ngươi nghĩ tại sao Tiểu Nam lại ba lần bốn lượt bị bắt cóc vậy ?

Nguyệt Hà kinh hoàng dần vỡ lẽ ra mọi sự :

- Thì ra Tiểu Nam liên tiếp bị bắt cóc không phải do Khúc Dụ trà trộn mà chính là ... ngươi, Bình Nhi ?

Ả hả dạ ngửa mặt lên cười lớn:

- Chính xác. Khúc Dụ chỉ là tay sai cho ta mà thôi! Chỉ hận tên ấy quá vô dụng, buộc ta phải ra mặt. Tiểu Nam bị bắt cóc là do ta cố tình đó. Ta muốn nó chết, thì nó không thể sống.

Nguyệt Hà khẽ lắc đầu không hiểu :

- Ta không hiểu, tại sao chứ ? Bình Nhi , lâu nay ta luôn coi ngươi như chị em ruột thịt, chăm sóc ngươi, ta yêu thương ngươi như vậy sao ngươi lại... ?

Bình Nhi giậm chân cười gằn mắt long lên sòng sọc :

- Ngươi thương ta sao ? Sao ngươi lại lao vào tên Tuyên Dịch ấy ? Hôm nay ta sẽ giết hắn và giết cả Bảo Nam của ngươi.

Con dao càn xém cổ Tiểu Nam, Nguyệt Hà giờ hai tay cô đầu dụi ả :

- Bình Nhi , người bình tĩnh lại đi ! Có gì từ từ giải quyết, nếu người có gì oan ức thì chúng ta nói chuyện...

À lại cả cười, nụ cười nham hiểm hiện trên gương mặt mà Nguyệt Hà chưa bao giờ thấy :

- Ta bình tĩnh à ? Haha.. thực tức cười ! Ta bây giờ rất bình tĩnh là đằng khác đó. Nguyệt Hà, lâu nay người luôn nghĩ mình là người tài giỏi, lèo lái đứng đầu trong nhà, hết bảo bọc ta lại lo toan cho kẻ khác. Người tưởng người là chủ ta, là người hướng dẫn ta, thực chất trong cuộc sống người chỉ làm theo những điều ta đã hàm ám chỉ, định hướng cho người mà thôi. Mọi người trong nhà đều bị vẻ mặt ngây thơ của ta đánh lừa. Bà Phù Dung nông cạn còn nghĩ ta là con nít, Văn Trọng có óc quan sát hơn, nhưng- À cười hi mũi- hẳn quá vô tâm. Và lại thời gian hẳn sống ở đây quá ít để ý chuyện gì. Nên suy cho cùng, chủ nhân thực sự trong nhà là ta, Bình Nhi này đây.

Gương mặt Nguyệt Hà phồng ra ngây ngốc, nàng thần thờ nhìn ả :

- Bình Nhi, người phát điên rồi.

Bình Nhi tức giận quát lên :

- Ta không phải điên, mà là muốn nói một lần cho người thấy. Sự thực ngay trước mũi nhưng chưa bao giờ người thấy cả. Nguyệt Hà ả, ta thương người. Ngày ta bị bán vào nhà này, người là người duy nhất luôn dịu dàng với ta, chăm lo cho ta. Ta đã quyết định sẽ theo người mãi mãi để chăm sóc cho người. Phu nhân mất sớm, nhiều lúc ta thấy mình như mẹ người vậy. Nông cạn như Phù Dung làm sao khiến được người, chỉ có ta thôi ! Bản tính người lại thích làm kẻ được lãnh đạo, tỏ ra hơn người, thích đóng vai chăm lo bảo bọc kẻ khác. Được thôi, ta sẵn lòng vào vai làm kẻ được chăm lo. Bộ mặt hồn nhiên ngây thơ ấy phù hợp với ta hơn, còn người làm kẻ đứng đầu trong nhà, nhưng chỉ là giả hiệu thôi. Người hằng ngày điều hành việc buôn bán có vẻ tháo vát lắm nhưng thực chất cuộc sống tinh thần của người hoàn toàn bị ta thâm tóm.

Nguyệt Hà càng nghe càng rối loạn, nàng nhìn Tiểu Nam đang mềm nhũn trong tay Bình Nhi cố đầu dịu hòa hoãn:

- Được rồi, ai chăm lo ai cũng được. Người thả con dao xuống trước đi.

Bình Nhi gào lên :

- Người không tin sao ? Đến bây giờ người không tin à? Người có bao giờ tự hỏi, tại sao người có một cuộc sống yên bình như vậy nhưng lại mang tư tưởng quá bi quan về hôn nhân không ? Rồi « mượn giống » kia nữa chứ? Haha. Kiệt tác của ta cả đó.

- Sao ? Người nói cái gì ?

- Người không nhận ra cũng phải thôi. Ta đã hiện hữu trong cuộc đời người, dùng cách mưa dầm thấm lâu, biến thành đường hướng, xoay chuyển tâm hồn người. Hàng ngày đi chợ về, những mẩu chuyện ta thu lượm kể cho người nghe, từng câu chuyện một, nhỏ giọt từng chút, nào là ông bán cá nhà bên giết vợ rồi theo người tình, nào là người phú thương bỏ người vợ cũ rước thiếp về nhà. Rồi cuộc hôn nhân không mỹ mãn của Phù Dung như đòn đánh chí tử cuối cùng, khiến người khép chặt con tim mình như ý ta muốn. Thế đó, từng chút nhỏ giọt như những giọt nước kiên trì rơi hoài trên đá cũng có thể đục thủng cả tảng đá to đã hình thành nên tư tưởng chán ghét hôn nhân trong người.

Nguyệt Hà rung mình không hiểu nổi :

- Nhưng tại sao người làm như vậy ?

Đôi mắt Bình Nhi giờ lóe lên tia u uẩn sâu xa :

- Vì ta muốn người chỉ ở bên cạnh ta, mãi mãi bên cạnh ta mà thôi, không thuộc về bất kì người nào khác.

Nguyệt Hà thần thờ như trông thấy một Bình Nhi lần đầu. Ả cười gằn lại tiếp tục :

- Nhưng mọi chuyện không như điều ý muốn. Lão gia mất sớm, người bị Hoa Tông Ngôn ép cưới liên tục. Ta biết người không thể thoát khỏi vòng hôn nhân, phải sinh con đẻ cái để nối dõi tông đường. Nhưng ta vẫn muốn tâm hồn người chỉ thuộc về ta thôi. Thân xác người ta không cần chấp nhưng tâm hồn người chỉ một mình ta được nắm giữ. Và thế là ý định « mượn giống » ra đời. Nhất là từ sau khi ta tìm được Văn Trọng cứu người thoát khỏi cửa tử, người càng nghe lời ta hơn. - Ả nheo mắt cười chế giễu- Thậm chí sách người đọc cũng là của ta đưa. Câu chuyện Triệu Cơ mượn người sinh ra đứa trẻ đấy, rồi hàng loạt truyện khác. Những ý nghĩ « mưa dầm thấm lâu » dần trở thành tư tưởng, và đưa đến hành động thực sự.

Tuyên Dịch từ từ tỉnh lại, Nguyệt Hà vội chạy lại đỡ hấn dậy. Hai người cùng nhìn Bình Nhi nắm lấy Tiểu Nam đã bất tỉnh, đứng cheo leo bên bờ vực mà căng thẳng không hiểu ả đang phát rồ chuyện gì nữa. Bình Nhi nhìn Tuyên Dịch với vẻ khinh bỉ :

- Hừ, tỉnh rồi à, số người sống dai thực, đâm còn chưa chết. Biết thế, ngày xưa ta để người chết cho rồi. Cho Nguyệt Hà gặp người là sai lầm lớn nhất đời của ta.

Cả hai đều dờ dẩn nghe ả tiếp tục :

- Người nhớ lần đầu gặp Tuyên Dịch không, hôm đi tảo mộ đó. Chính ta phát hiện ra hấn trước tiên, thoát tiên định cho hấn nằm đó để gấu ăn mất xác luôn rồi. Nhưng nhớ lại kể

hoạch đang tìm người « mượn giống » cho người, và thấy hắn thích hợp nên mới gọi người đến cứu. Ngay từ ánh mắt đầu tiên người nhìn hắn, ta biết người đã động lòng với hắn. Đã vậy, khi Tông Ngôn đến giục chuyện cưới xin, ta nhanh chóng thực hiện kế « thuận nước đẩy thuyền » soạn nguyên một màn hài kịch về vị hôn phu của người, thậm chí phao tin người sắp có cả tiểu hài tử. haha - Ả cười ngặt nghẽo - Cả nhà người nhanh chóng rơi vào cái bẫy của ta. Nhớ lại cảnh đó, cả Tông Ngôn, Phù Dung và người đều há hốc mồm rồi ngoan ngoãn phối hợp với ta. Và người đích thực đã « mượn giống » với Tuyên Dịch. Người nghĩ người thông minh, lạ đời sao? Người chỉ đang lẫn vào đường ray mà ta sắp sẵn mà thôi.

Cả hai mở to mắt ngỡ ngàng, không ngờ chuyện riêng của hai người lại do một tay kẻ khác cười thầm sắp xếp sau lưng :

- Vậy đó Nguyệt Hà ạ, ta sống với người lâu như vậy, người nghĩ cái gì, người muốn gì ta đều biết rõ, ta là con sâu trong bụng người mà.

- Vậy vì sao người lại bắt cóc Bảo Nam ? Nó hoàn toàn vô tội mà.

Ả vặc lại :

- Vì nó quá giống hắn nên càng nghĩ ta càng tức. Sau khi đã thoát khỏi Tuyên Dịch, người vẫn quá nặng lòng với hắn. Bảo Nam như nhân chứng sống nhắc người về hắn. Ta quyết định thủ tiêu nó luôn.

Ả cười man rợ như con mụ điên khùng lên cơn loạn trí. Nguyệt Hà nheo mắt ước đoán ra:

- Bảo Nam bị bắt cóc lần trước cũng là do người làm luôn phải không ?

- Đúng vậy, ta chỉ mượn tay bọn giặc cỏ đó mà thôi. Không ngờ lại khiến Tuyên Dịch lập công ghi điểm trong lòng người, xóa tan thù oán giữa người và hắn. Tuyên Dịch , người đúng là khắc tinh của ta mà.

Ả nhìn lại hai người đang ngồi sòng xoài trên đất, Tiểu Nam đang thiếp trên tay, rồi ngửa mặt than :

- Ngày hôm nay thấy người trong vòng tay hắn, ta đã biết không còn đường nào khác. Ta không thể chiếm được tâm người. Vậy ta sẽ giết Tiểu Nam , cho gia đình các người mãi mãi không thể đoàn tụ.

Bình Nhi nắm tay Tiểu Nam lùi dần về mép vực, thanh trủy thủ kề sát cổ họng bé. Cả Nguyệt Hà và Tuyên Dịch đều thẳng thốt lay gọi. Ả xoay tay định hạ sát thì bỗng một mũi tên từ phía sau phóng tới, cắm thẳng vào lưng Bình Nhi.

Mọi người quay lại nhìn, thấy Khúc Dự đang gượng người ngồi dậy, bàn tay đầm máu đang vươn ra. Hắc thở hổn hển :

- Bình Nhi, ta đã muốn giúp nàng nhưng giờ đây ta đã sai, và ta phải sửa thôi.- Hắc học xuống.

Bình Nhi gục xuống , khẽ nấc lên nhìn hắc :

- Ngươi...Ngươi giết ta..

- Ta đã nghe hết mọi chuyện... ta biết từ đầu nàng muốn lợi dụng ta, ta đã nghe tâm sự của nàng và ta từng rất muốn dung túng nàng, biết đâu lúc nào đó nàng hồi tâm chuyển ý sẽ nhận ra tâm tình của ta, đáng tiếc....

Hắc học ra máu, và ngất đi. Bình Nhi té xuống, đôi mắt mở trừng trừng, bất tỉnh.

Tiểu Nam tỉnh dậy khóc thút thít trong lòng Nguyệt Hà, Tuyên Dịch đứng bên cạnh khẽ vỗ về vai bé :

- Không sao..không sao..ôn rồi con ạ..

Địa Phong cốc gió vẫn thổi lồng lộng, rít gào bên tai, xoáy qua những thân ảnh người nằm chênh vênh bên hẻm vực.

Chương kết

Bầu trời Châu huyện trong vắt, gợn vài mây trắng trôi lững lờ.

Tiểu Nam lữ cữn chạy trước và hai bóng người thong dong đi phía sau. Tuyên Dịch quay sang nói Nguyệt Hà :

- Tình hình hai người đó thế nào rồi vậy nàng ?

Nguyệt Hà đáp :

- May nhờ Văn thúc đến cấp cứu kịp thời, mũi dao đâm không quá sâu, nên thoát chết.
Chàng tính xử trí họ thế nào ?

Tuyên Dịch khẽ trầm ngâm :

- Khúc Dự giao về cho Đại Lý tự xét xử, còn Bình Nhi thì..vẫn chưa quyết định. Ta giao
ả cho nàng, nàng quyết định ra sao ?

Nguyệt Hà ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời :

- Muội muốn thả cô ta ra đi ! Dù cô ấy có làm gì đi nữa, cô ấy cũng sống với muội nhiều
năm. Dù tình cảm dành cho muội quá mức điên loạn, và làm nhiều chuyện không thể
chấp nhận thì cũng nên cho cô ta đường sống sót.

Tuyên Dịch nhìn nàng và gật đầu :

- Nói thế nào đó cũng nhờ năm đó Bình Nhi đã phát hiện ra nên ta mới được cứu đó chứ?
- Rồi hấn nheo mắt- Nói theo lời Bình Nhi thì nếu không có cái kế hoạch và Bình Nhi
gieo cho nàng tư tưởng điên điên đó, chắc gì chúng ta đã gặp nhau phải không nào ? Còn
có Tiểu Nam và toàn bộ câu chuyện này nữa. Cô ấy vô tình đã làm bà mối cho chúng ta.-
Hấn cà rồn.

Nguyệt Hà lườm chồng, hấn cười rồi khẽ cúi người xuống hôn nàng :

Bỗng có tiếng Tiểu Nam kêu to lanh lảnh:

- Ba mẹ ơi, nhìn cánh diều kìa !

Tuyên Dịch khẽ đan tay vào tay Nguyệt Hà, cả hai nhìn nhau mỉm cười và từ từ đi về
phía Tiểu Nam. Bóng ba người trải dài trong nắng chiều mát dịu.

Kết thúc

***